

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY AND ICE, BOOK 4

THORN KISSED *and* SILVER CHAINS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SHANNON MAYER
KELLY ST CLARE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2022 by Shannon Mayer, Kelly St Clare Tüm

hakları saklıdır.

Hijinks Ink Publishing tarafından yayımlanmıştır

www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıdaki telif hakları saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz ya da herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka türlü) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

OceanofPDF.com

Harika yazarlar, editörler ve kapak sanatçılarıyla çalışmaya içelim. Bu bir ekip çalışmasıdır ve rastgele kelimeleri yaşayan, nefes alan bir romana dönüştürme sürecinde yer alan ve yardımcı olan herkese sonsuz minnettarız.

OceanofPDF.com

THORN KISSED *and* SILVER CHAINS

SHARON MAYER
Itelly ST CLARE

OceanofPDF.com

PROLOgUE

I bulut ağacının dibine çömelmişti. Böcekten biraz daha büyük kuşlar çiçekten çiçeğe konuyordu. Gülümsedim ve elimi uzattım.

Kuşlardan üçü tombul elimin üzerine kondu.

"Ufaklık."

Lilivani'ye baktım. "Liliwani," hâlâ adını söylemekte zorlanıyordum. Beni kollarının arasına aldı. Bir süredir yapmadığı bir şeydi bu. Kıkırdadım ve yüzümü boynuna gömdüm. Çiçek ve güneş ışığı gibi kokuyordu.

"Senden ayrılmak zorundayım," saçlarımı sırtımdan aşağı doğru düzeltirken sesi titriyordu. "Çok gençsin ama Underhill ayrılma zamanımın geldiğini söyledi."

"Annem benimle mi kalacak?" Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Underhill Anne her şeydi. Güzellik. Yemek. Sıcaklık. Ama aynı zamanda... korku. Sert yüzü ve sert sözleriyle beni korkuturdu.

Lilivani'nin yanaklarında gözyaşları vardı. "İyi olmalısın küçüğüm. Underhill'i gelişiminden memnun etmek için çok çalışmalısın."

Kaşlarımı çattım. Anlamamıştım. Dört yaşındayken, hayatım şimdiye kadar basitti. Lilivani bana bakıyordu ve onu sadece bir çocuğun sevebileceği kadar çok seviyordum. Sahip olduğum anneye en yakın şey oydu.

"Sihirini nasıl kullanacağını hatırlıyor musun? Diğer büyülerini nasıl tanıyacağını?" Lilivani beni hâlâ kollarında tutarak yürüdü. "Underhill'e ne kadar yetenekli olduğunu göstermen gerektiğini biliyorsun. Güçlü. Zeki."

"Nazik." Fısıldadım.

Beni sıkıca kucakladı. "Çok nazıksın. Ama... Bilmiyorum... Cesur ol. Güçlü."

Ağaçların tepesini oluşturan bulutlara bakmak için başımı kaldırdığımda omuz silktim. Bir kanat sesi duydum.

Uçan atlar buralarda bir yerdeydi. Onları severdim ama kendi başıma gelip görmeme izin verilmezdi.

"Bana sihirden bahset, ufaklık." Kulağıma doğru fısıldadı. İçimi çektim.

"Her şeyde denge. Benim sihrim gümüş. Seninki mavi. Underhill'inki altın. Koyu renkler tehlike demektir. Dikkatli olun!" Son iki kelimeyi bağırarak söyledim. Lilivani başını salladı.

"Evet, dikkatli ol." Ormanın kenarına geldiğimizde beni yere bıraktı. Ve orada Underhill'in beklediğini gördüm.

Lilivani'ye baktım. "Seni seviyorum. Sonra görüşür müyüz?"

Gözleri kapandı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Git, küçüğüm. Gitmelisin."

Elini tuttum. "Sen de gel."

Underhill, "Artık toprak konuşmak yok," dedi. "Kelimeleri idareli kullanın. Underhill'in yaratıklarının yapacağı gibi."

Bu emir sertçe yutkunmama neden oldu. "Evet, Anne Underhill."

"Annenin adı." Sesi kaba değildi ama yine de kendimi göz teması kurmakta zorlanırken buldum.

Onu takip etmemi işaret etti, ben de ettim. Çünkü o Underhill'di. "Artık yumuşaklık yok kızım. Her gün bir şey başar."

Elini tutmak için uzandığımda ona göz kırptım. Kollarını yumuşak bir şekilde kavuşturdu, böylece ona ulaşamadım.

Belirsizlik küçük bedenimi sarmıştı. Dudağımın içini ısırđım. "Bulmaca gibi mi?"

"Bir yaratığı yen. Yeni yerlerde hayatta kalın. Keşfedin. Sınırları zorlayın."

Omzumun üzerinden Lilivani'ye baktım. Hâlâ oradaydı, uzaklaşmamı izliyordu. Döndüm ve doğruca ona doğru koştum. Neler olduğunu anlamıyordum ama geceleri bana şarkı söyleyen kadının rahatlığını istiyordum. Beni besleyen ve yıkayan kadının.

Arkasında parlak bir ışık açıldı ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan geriye doğru adım attı.

"Güle güle ufaklık. Yapabildiğin zaman nazik ol."

Tek başına.

Yalnızdım ve titremeye başladım. Hiç yalnız olmamıştım, Lilivani hep yanımdaydı. *Her zaman.*

Underhill yanıma çömeldi. Gözyaşlarım dökülürken kendimi onun kollarına atmak için döndüm.

Şaha kalktı. "Hayır. Tek başına dur. Vahşi. Güçlü. Cesur."

Burnumu çektim. "Deniyorum."

"Güzel. Aferin kızıma."

Büyüsü etrafımda dönüyordu, altın rengi ve sıcak, yıkayıp geçiyordu... Kimi arıyordum? Omzumun üzerinden baktım ve kaşlarımı çattım. Daha önce orada kimin olduğunu hatırlayamıyordum.

"Gel. Öğrenmeliyim." Underhill tekrar işaret etti ve ben de peşinden koştum. Kalbimde bir şeyler acıyordu ama ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordum.

Artık cesur olmalıydım. Vahşi olmalıydım.

Bir canavarı korkutup kaçırarak bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım, sonra bulut ormanından çıkarken Underhill'e baktım. Onu gururlandıracak, tüm çocukları arasında en cesur, en vahşi ve en iyisi olduğumu gösterecektim.

OceanofPDF.com

ONE

S Naga düzlüklerinde hızla ilerlerken, ayaklarımın altındaki kavurucu sıcak, bulanık hızımla zar zor fark ediliyordu. A Gökyüzünü dolduran öfkeli kükreme, granüllerin korkmuş gibi sıçramasına neden oldu.

Sırıtarak dişlerimi gösterdim.

Gümüş gücümü beslemek için yerden kırmızı enerji çekerek, her bacağıma bir ok fırlattım. Gücüm beni havaya ve ovalara fırlattı.

Beni planladığım istasyona götürecek kadar uzağa. Bir kükreme daha, bu sefer daha yakın.

Mükemmel. Eğer ejderha ben buraya gelmeden önce kafasını ormandan çıkarmış olsaydı, o zaman iş bitmiş olacaktı.

İki kum tepesinin arasındaki çukurda çömeldim ve güç dallarını bir battaniye gibi önüme attım. Kumun dokusunu, kokusunu ve görünümünü gücümün içine çektikten sonra battaniyeyi üzerimi örtecek şekilde geri çektim. Geçen yıl bir katran canavarıyla boğuşurken öğrendiğim küçük bir maskeleye numarasıydı bu.

Ritmik rüzgâr esintileri ovayı süpürüyordu. Bir şey bilen hiç kimse *bu* rüzgârların annemden geldiğini düşünemezdi - o

kasırgalar ve benzerlerini göndermek için.

Kirli gümüş saçlarımın perdesi arasından baktım, havada uçuşan kumlara karşı gözlerimi kısarak. Dudaklarım tekrar kıvrıldı.

Ah, işte oradaydı.

Ejderha.

Onu lanet yatağından kalkmaya ikna etmek başlı başına bir işti. Yaşlı piç uçmaktan nefret ederdi. Annesinin ceza olarak kanatlarını elinden alacağını düşünürdünüz ama hayır. Bu ejderha Underhill'deki en büyük kanatlara sahipti ve yılda birkaç kez dışında sadece gösteriş içindi.

Ama kesinlikle görülmesi gereken bir şeydi. Ve duymak. Ağaçların üzerinden ovaya doğru uçarken kanatlarının vuruşu, devasa bir davula vuran bir deve benziyordu.

Yavaş. Final.

Boom.

Boom.

Boom.

Boom.

Kalbimin ritmi de ona ayak uydurdu. Öğrendiğim başka bir numara. Yaşlı piçin kulakları çok iyi işitiyordu, özellikle de kalpler söz konusu olduğunda.

"Devam et," diye mırıldandım sessizce, çömelmiş pozisyonumda kayarak.

Ejderha böğürdü, koca kafasını sağa sola sallayarak beni aradı. Burun deliklerinin açılmasını yakaladım ve tekrar sııttım. Kokumu gizlemek için çoktan naga dışkısının içinde yuvarlanmışım. Bunu kolay yapacağımı mı düşünmüştü?

Yerin altındaki bir karışıklık dikkatimi çekti. Kıpırdamadan, elli mızrak boyu önümdeki kumdan altı naga kafasının çıkmasını izledim. O bölümün üzerinden atlamamın iyi bir nedeni vardı.

Naga'lar hazinelerinin etrafındaki düzlüklerde meydana gelen her türlü değişime o kadar uyumluydu ki. Elbette hazinelerinin etrafında gizlice dolaşmışım ama ben bile fark edilmeden hazinenin *içine girmek* için gereken gizliliği asla başaramazdım.

Şanslıyım ki öyle bir niyetim yoktu. En azından bugün. Sadece yardımlarına ihtiyacım vardı.

Çünkü ejderhanın nefret ettiği bir şey varsa?

Zaman zaman onun bölgesine tecavüz etmeyi seven nagalardı.

Whoosh.

Ejderha sağa doğru yattı ve düzlükler boyunca süzüldü, artık süzüldüğü için neredeyse sessizdi. Ovanın genişliği ona iyi bir görüş sağlıyordu. Ağaçlardan kaçmak yerine beni burada aramayı tercih ederdi.

Her şey plana göre gidiyordu. Sadece hazineye yeterince yaklaşması gerekiyordu.

Doğrudan nagaya bakmadan, hazinelerinin varlığını kontrol ettim. Altın sikkeler kumun arasından her yöne doğru çıkıyordu. Naga'lar için iki kural vardı. Yavrularına bulaşma ve altınlarına bulaşma.

Oyun ne olursa olsun, bir yaratığın yavrusuyla asla uğraşmazdım.

Ama diğer kural sanki çiğnenmek için konulmuş gibiydi.

Dikkatimin yarısını ejderhanın kükreyerek yaklaşmasına verirken, doğrudan ona bakmadan gücümü tek bir altın sikkeye odakladım. Gümüş dallarımla sikkeyi kumdan çıkardım ama üstteki granül tabakasıyla temas halinde tuttum. Yapmazsam fark ederlerdi.

Gelen ejderhaya soldan baktım.

Zamanlaması doğru olmalıydı.

Parayı gümüş dallarımla doldurdum, bekliyordum... *bekliyordum.*

Ejderha ığlık atarak düzleşti ve naga sürüsüne doğru yöneldi.

Evet!

Altının tenime değmemesine dikkat ederek sikkeyi kendime doğru savurdum ve altı naga sanki hazineye iplerle bağlıymış gibi kumlu nöbet noktalarından fırladı. Hepsi bana baktı.

Naga'nın st yarısı yılan şeklindeydi, onun dışında benimki gibi derisi olan iki bacağı vardı. Onları her zaman egzotik bir şekilde güzel bulmuşumdur ki en iyi arkadaşım buna kesinlikle katılmazdı. Altın sikkelerden oluşan kemerler kalçalarında aşağıya doğru sarkıyordu ve ayrıca dişilerin göğüslerinde ve kalp şeklindeki büyük yılan kafalarının etrafında daireler halinde çaprazlama uzanıyordu. Güzel *olmayan* şey naga zehri püskürtülmek ya da daha kötüsü ısırılmaktı.

Ejderha şaşkınlıkla başını kaldırdı. Onlarla her zamanki küçük bölge oyununda, naga karşılık vermedi çünkü üzerinde hiçbir şey yoktu.

Uçuş yolunu değiştirmek için çok geç olan ejderha, büyük başını tekrar eğdi ve sert bakışlarını küçük sürünün üzerine dikti.

Altın parayı dışarı doğru fırlattım.

Bir füze gibi ejderhanın burnuna doğru fırladı. Altı ift naga gözü madeni parayı havada takip etti. Madeni paranın yolunu yavaşlatarak, onu nazikçe yaşlı piçin burnuna yerleştirdim.

şimdi tek bir hata yapması gerekiyordu.

Ejderha gözlerini altın paraya dikti. *Yakaladım seni.*

Öfkeli gözleri buğulandı ve saklandığım yerden yukarı doğru fırladım. Eğer hazineye doğrudan bakar ya da dokunursam, oyun biterdi; hazinenin içindeki naga gücü beni sonsuz bir trans halinde tutardı, ama ejderha

kısa sürede atlatırdı. Naga'nın çok iyi bildiği bir şeydi bu. Dişlerinden zehir akmaya başladı ve avcılarına karşı avantaj sağlamak için ileri atıldılar.

Benimkini
yakaladığım gibi.

İşte buydu.

Oyunun sonu.

Ne kadar hızlı olsam da bir ejderhayı kolayca yenemezdim. İçime daha fazla enerji çekerek büyülü kamufajımı attım. Ejderhanın pullu bedeninde bir sarsıntı oldu.

Zaman tükeniyor!

Sahip olduğum tüm gücü bacaklarıma aktararak saklandığım yerden, donmayan ejderhanın nagalar tarafından saldırıya uğradığı yere doğru fırladım. Onun yanında küçücük görünüyorlardı, tüm fae'ler öyleydi. Kazanamayacaklardı.

Ama ben yapardım.

Tüm hızımla vücudumu ejderhanın yumuşak karnının altına attım ve altından kaydım. İçinden daha derin bir titreme geçti. Burada olduğumu biliyordu. Her yırtıcı hayvanın bileceği gibi, en savunmasız vücut bölgelerine yakın bir tehdit vardı.

Her şey birkaç saniye içinde oldu.

Büyülü görüşüme göz kırptım ve onu gördüm.

Şurada.

Mücevher, tam merkezinde.

Ejderha beni ezmek için alçalırken boşluk daraldı. Ama varlığımı çok geç fark etmişti. Geçerken karnının yumuşak etinden mücevheri kopardım ve bulanık kayışıma devam ettim.

Sadece kanadına ulaşmam gerekiyordu. Göbeğini indirmeye devam ederken dişlerimi sıktım, alan daralıyordu.

Beni ezecekti.

Yeni plan. Bacaklarımdan güç çekerek, bunun yerine güç dallarını yeraltına ittim, kuma gömüldüm ve yarattığı boşluğa düştüm. Ejderhanın karnı üst kısmı kapattı ve birkaç saniye sonra güvenli bir şekilde kapatıldığımı kanıtlayan bir kahkaha patladı.

Bu yeni bir şeydi. Nasıl çıkacağız?

Yer değiştirdim ve altının tiz sesini duyunca bakışlarım genişledi. İçine gömüldüğüm sikke yığınınına baktım.

Oh . . .kahretsin.

Kum yer değiştirdi ve tüm naga sürüsünün artık farklı bir hedefi olduğunu doğrulamak için etrafta dolaşmadım. Ejderhanın sol kanadının olması gereken yeri geçerek kuma doğru körlemesine bir atış yaptım. Sol baldırımda bir acı patlak verdi ve dişlerim etimi parçaladığında bağırdım, sadece bir ağız dolusu kumda boğuldum. Ama kumun içinden fırladım, değerli mücevher elimdeydi.

Çırpınıyor ve kum tükürüyordum ama durmaya cesaret edemedim. Ejderhanın başka planları vardı.

Ayaklarım altımdan çekildi ve ejderhanın kuyruğu arkamdan bana çarptığında nefesim ciğerlerimden fırladı. Darbenin şiddetiyle havada topallayarak uçtum.

Ovadan uzağa fırlatıldım. Geldiğim yoldan geri döndüm. Bu acıtacaktı.

Gölün üzerinde kayan bir çakıl taşı gibi yere çarptım. Bir, iki, üç darbe. Dikenli çalıların ve sivri kayaların üzerinden yuvarlanıp durana kadar arapsaçına döndüm.

"Acıyor," diye hırıldadım.

Bedenim zayıf, aksayan bir nefes alabilecek kadar gevşedi. Rüzgâr etrafımda ritmik bir şekilde estiğinde bile

ejderha yaklaşırken, hareket edemedim. Yere indi ve yer sallandı.

İnleyerek oturdum ve nefesim normale dönene kadar bacaklarımı göğsüme bastırdım. Vücudumun her yerinde kesikler ve hızla büyüyen çürükler vardı.

Başımı kaldırarak mücevheri yukarı kaldırdım ve devasa yaratığa dik dik baktım. Vücudu titriyordu.

Gölüşmelerle.

"Zafer. Geç hamleler hiçbir oyuna ait değildir," diye tısladım ona. Piç kurusu mücevheri ele geçirdikten sonra beni çalmıştı! Bu hile yapmaktı.

Kocaman başını eğdi ve üzerime sıcak hava doldu. "Geri dön," diye tısladı. "Ya da dön."

Gözlerimi devirdim. Her zaman bana bir ders vermeye çalışıyor. Yine de belki de naga sürüsü saldırdığında gardımı düşürmemeliydim. Mücevheri bir kenara fırlattım. Onu beni bırakması için ikna etmek yıllarımı almıştı. Tipik bir ejderha olarak, bunu ancak ölümcül bir oyuna dönüştürdükten sonra kabul etmişti. Yaşlı Piç hiç şikayet etmedi ama bu ona acı vermiş olmalı.

Annem etkilenecekti, bundan emindim.

Ejderha başını eğdi ve naga zehri burnundan aktı. Onu silmeyi teklif etmedim, tıpkı onun *benim* naga ısırığımı iyileştirmeyi teklif etmediği gibi.

Yuvasına geri dönmek üzere uzaklaştı. Sendeleyerek ayağa kalktım, her adımda baldırımdaki ağrı artarak ters yöne doğru topalladım. *Laziye*'yi bulmak için yeri aradım. Yer örtücünün yardımıyla bile birkaç gün yatacaktım.

Baş dönmesi bana ejderhanın kuyruğundan daha sert vurdu ve dizlerimin üzerine çöktüm, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. Yerin hareket etmeyi bırakmasını bekledim.

Sonra daha yakından baktı. Kayalar gerçekten sallanıyordu.

Rüzgar yok. Yürüyen bir ejderha patlaması yok.

Sesler.

Kalbim hızlandı. Benim gibi bir fae'den gelen sesler!

Koşup onları görme, ten tene dokunma dürtüsü başımı öne eğmeme neden oldu. Annem elini omzuma dokundurmayalı ne kadar olmuştu? En azından yıllar.

Titriyordum, tenim sanki sinek sokmuş bir at gibi dans ediyordu. Nazik bir dokunuşa duyduğum özlem, böyle zamanlarda, her zaman yalnız olduğum gerçeğiyle yüz yüze kaldığımda en güçlü halini alıyordu.

Burada benim gibi kimse yoktu.

Daha önce de Fae'lerin Underhill'e geldiğini görmüştüm ama annem beni onlardan hep uzak tutmuştu. Benimle çarpışma rotasında olduklarını fark edemeyecek kadar meşgul olmalıydı.

Hayır. Hayır, onlara yaklaşmak zorunda değildim. Başımı salladım ve geri çekildim. Onlara yaklaşmak acıya giden bir yoldu. Gözyaşlarına. Onlara gitme dürtüsünü kendimden uzaklaştırdım. İzleyecek ve gözlemleyecektim. Eğer tehlikelilerse, bana zarar vermeden önce onları öldürecektim.

Başımı kaldırdım ve onları hemen fark ettim. Bir alay beni terk etti. Aptallar bir ejderha boyu uzağa yayılmış, seyrek çalılıklı düzlükte yükseklerde yürüyorlardı. Yaşlı Piç'in tepenin ardında olduğundan haberleri var mıydı? Peki ya şu anda ormanda yuva yapan dikenli gagalı dev şahinler? *Embesiller.*

Ortada duran, kahverengi saçları çenesini kaplayan erkek bir fae durakladı ve diğerleri de karşılık olarak sustu. Havayı kokladı, sonra burnunu kırıştırdı.

Naga dışkıslı. Beni bir naga hazinesinde saklamak için mükemmel. Şu anda o kadar da iyi değil.

Bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerimi kırpmadan -bunu teslimiyet sanırsa diye- parmaklarımı bulabildiğim ilk taşın etrafına doladım.

"İşte orada," diye seslendi.

Diğerleri, iki erkek ve iki kadın, bana doğru baktılar. En kısa boylu kadının bakışları beni buldu. "Saçları gümüş değil."

"Öyle," dedi ilk erkek. "Tıpkı Kahin'in dediği gibi. Çok pis ama rengi doğru."

Ne hakkında konuşuyorlardı?

İki ayaklı fae'ler zaman zaman Underhill'e kendilerini yenilemek için gelirlerdi ve bir nevi 'eğitim' için de gelip giderlerdi, ama *benim* için hiç gelmemişlerdi. Onları Kahin'in gönderdiğini söylediler.

Kalbim daha hızlı atıyor, içgüdülerim alevleniyordu.

Kaçış.

Yürüyerek uzun süre dayanamazdım. Ne kadar hızlı koşarsam, naga zehri sistemime o kadar çabuk yayılırdı. Bu da seçeneklerimi kısıtlıyordu.

Sakallı erkek gözlerini kaçırdı ve ben de ancak o zaman etrafıma bir kez daha baktım. Çok sayıda taş vardı ama genelde bir şeyleri bıçaklamaktan hoşlandığım türden değillerdi. Bunlar pul pul olan türdendi. Elimdeki kayaya bakarak yüzümü buruşturdum. Diğer taşların aksine bu siyahtı. Onu düşürdüm ve elimde bıraktığı kirli, siyah kalıntıya baktım.

Sorunlarımın en küçüğü.

En genç adam, belki de benden birkaç yaş büyük olan ve tuniğinde bir güneş ışını taşıyan adam konuştu. "Sana zarar vermeyeceğiz ama sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Eğer sorumlu oysa, o zaman aynı fikirde değilim Aaden," dedi diğer kadın. "Onun canını kesinlikle yakacağım." İyi bir önlem için parmak eklemlerini kırdı.

Üzerime kayalık bir kamuflej attım ve sağa doğru zıpladım. Beyaz ateş bacağıma yaladı ama yere indiğimde kendimi tekrar sıçramaya zorladım.

Bağışmalar, zırh ve silah sesleri arkamda çınılıyordu. Büyülerini arkamdan takip ettim.

Hepsine lanet olsun. İçlerinden biri hızlıydı. En genç erkek-Aaden'di, değil mi?

Yaralıydım ama o bana yaklaşıyordu.

Başka bir sıçrama.

Hedefimi gördüm. Nehri.

Underhill'de yaşayan herkes nehrin sizi öldürme olasılığı kadar size yardım etme olasılığının da yüksek olduğunu biliyordu; nehir tamamen annenin denge hesaplarına göre işliyordu. Eğer denge için gerekli değilseniz, o zaman öldürdünüz. Eğer öyleyseniz, yaşardınız. Sanırım hangi kategoriye girdiğimi öğrenmek üzereydim çünkü Underhill'de bir anneye sahip olmanın bir bok ifade etmediğini uzun zaman önce öğrenmişim.

Son bir sıçrama.

Neredeyse geldik.

Kolları belime dolandı. Hırlayarak kaslı ön kolunu pençeledim ama adam rahat durmadı.

O gün ilk kez, bir yığın halinde yere inerken ciğerlerimden hava boşandı.

Isırmak için ciğerlerimde hava olmasına gerek yoktu.

Erkek fae'nin kolunu ağızıma doğru çekerek etini parçaladım. Bağırdı ama vücudunu benimkinin üzerine atarken dudakları sert bir çizgiye yerleşti.

Akan nehir sazlıkların hemen arkasında duruyordu. Çok yakındı. Adama ters ters baktım. Aaden, hızlı olan.

"İhtiyacımız olan cevaplar sende var," dedi gıcırdayan dişlerinin arasından. "Onlara ne olduğunu biliyorsun. Bizimle geliyorsun."

Birden rahatladım ve o da başını sallayarak arkasına yaslandı.

Çıplak ayağımın topuğu çenesinin alt tarafına değince başı geriye savruldu.

Ha! "Geri dön. Yoksa dönüşürsün," diye kükredim ona. Bakalım bir ejderhanın uyarısından hoşlanacak mıydı?

Sazlıklara ve nehrin ötesine doğru sürünmeye başladım. Su görüş alanımdaydı. Diğer iki bacaklıların çarpan ayak sesleri, başarabileceğim kadar uzaktaydı.

Yapabilirim-

Güçlü eller bacaklarımı kavradı, parmaklar sol baldırımdaki naga ısırığına acımasızca saplandı. Zehir sıcak bir şekilde içime doldu ve kaslarımı hareketsiz bıraktı. Siyah, tıpkı ellerimi kaplayan kir gibi, görüşümü kapladı. *Naga zehri. Kötü.*

Sırt üstü yere düştüğümde başım öne eğildi.

Beş düşman yüz bana bakıyordu, ayrıntıları görüşümde giderek artan siyah noktalar arasında kayboluyordu.

"Bağlayın onu," diye tükürdü sakallı olan. "O lanet olası bir hayvan. Bir hayvan gibi de kokuyor."

"Onu Unimak'taki mahkemeye götürecektir miyiz efendim? Kahin'e mi?" Aaden sordu.

"Alaska'ya mı? Hayır, delikanlı. Bunlar bizim insanlarımız. İrlanda'ya gidiyoruz. Onun kaderine Ríchashaoir karar verecek."

OceanofPDF.com

TWO

Ireland . Kelime bana doğru süzülüyordu ve sesin derin gürültüsünü ve ne anlama geldiğini neredeyse tam olarak tespit edebiliyordum. Gerçekten hatırladığım son şey naga ısırığı ve damarlarımda dolaşan zehirdi. Halüsinasyonlar ve hafıza kaybı nadir görülen yan etkiler değildir.

Sol kulağım başımın yan tarafına yumruk yemiş gibi zonkluyordu ve kürek kemiklerimin arasındaki bir ağrı seğirmeme ve bir iniltiyi ısırmama neden oldu. Pozisyonumu değiştirmek için yuvarlandım ama yuvarlanmaktan çok yere *düştüm* ve bir süre sonra başım sert zemine çarptı.

Neden büyülmeyen her şey karanlıktı? Ya gözlerim kapalıydı ya da naga zehri beni kör etmişti. Her iki durumda da sadece büyüüyü hissedebiliyordum ve görebiliyordum. Bacaklarım birbirine sıkıca bağlanmıştı. Onları düzeltmeye çalışmak sırtımın bükülmesine neden oluyordu, bu yüzden bacaklarımı bağlayan her neyse ellerime de bağlıydı. Acı dolu bir hilal şeklindeydim. Omuzlarımda ağrım şimdi çok daha anlamlıydı.

Arapsaçı sarmaşıklardan oluşan bir çalılığa mı yakalanmıştım? Neredeyse naga kadar zehirliydiler ve kesinlikle hareketsiz avın üzerinde sürünecek kadar duyarlıydılar.

Karanlıkta gözlerimi kırptım ve yumuşak bir şey kirpiklerime dokundu. Kumaş mı? Örtülü o zaman, kör değil. En azından bu benim lehimeydi.

Gözlerimi kim kapatmıştı?

Çırpınma içgüdüleriyle savaştım. Eğer gerçekten sarmaşıklara yakalandıysam, çırpınmak beni daha da sıkı bağlardı. Bunu iyice düşünmeliydim.

Neredeyim ben?

Üstümdeki ayak sesleri. *Güm*. Ayaklarımı hafifçe kaldırıp aşağı indirme riskini aldım. *Güm*. Bağlarım hareketle birlikte gerilmedi. O zaman sarmaşıklar değil, üstümde ve altımda ahşap tahtalar vardı. Oradaki yeşil enerjinin varlığı bunu doğruluyordu.

Burnumdan nefes aldım ve dudaklarımı yaladım. Tuz.

Fae.

Bayılmadan önceki son anım, ejderhanın kanatlarının fırçalaması gibi üzerime hücum etti.

Dünya Fae'leri beni kaçırdı. Durgun damarlarımda dolaşan naga zehriyle beni yere serdiler. Beni bağladılar ve kaçırdılar. Büyülü görüşümü kullanarak ahşap tavana baktım ve Fae'leri simgeleyen güç demetlerini saydım.

Underhill'le arama *hiçbir şey* giremezdi. Berbat etmişlerdi.

Dudaklarım kıvrıldı.

Sihrimi kullanmak için uzandım ama... hiçbir şey yoktu. Parmaklarımı oynattım, sonra tıkladım, küçücük bir sihir kıvılcımı bile çaktırmaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu. İki âlemde ne var? *Gerçek* panik başını kaldırdı. Sihrimden hiç ayrılmamıştım. Onu her yerde görebiliyordum ama rezervlerime erişmek ya da çevredeki canlı materyallerden herhangi birinden yararlanmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Nefesim hızlı geldi.

"Bu durumdan kurtulmanıza yardımcı olacak hiçbir şey bulamayacaksınız küçük hanım, sihriniz bile."

Kendimi solumdaki hırçın sese doğru fırlattım. Bağlarım sıkıştı ama tehdide odaklandım, dişlerimi çıkardım ve altın ve gri bir güç demeti olan konuşmacıya doğru fırlattım. Yaşlı. Güçlü.

"Git. Uzak dur benden!" Her kelimeye dişlerimi sıkarak eşlik ettim. Kimse meydan okumayı yanlış anlayamazdı. Büyülü görüşümle yaşlı adamı izledim.

"Hanımefendi, siz bilmiyorsunuz, o yüzden ben size anlatayım." Adam bir adım daha yaklaştı. Geri çekilmeye çalıştım ve sadece kafamı sert bir şeye çarpmayı başardım. Altımdaki zeminin sallanması, sisli beynimin gözden kaçırdığı bariz ipuçlarını birleştirse de, meseleye yardımcı olmadı. Su, suyun üzerindeydim. Bir çeşit kutunun içinde. Tuz kokusuna bakılırsa bir okyanus olmalıydı. Underhill'de sadece bir okyanus vardı, yani en azından beni nereye götürdüklerini biliyordum.

"Hadi, uç, koş, git!" Hırladım. Uyarı ekranımla katran canavarlarını koşturmuştum - belki bir buzağı ama yine de. Gerektiğinde tehdidi kanalize edebiliyordum.

Huysuz Fae yaklaştı. Çok yaklaştı. Parmak gibi hissettiğim şeyi tüm gücümle ısırdım.

Kemikleri ve etleri parçalarken attığı çığlık kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

O geri çekilirken gülümsedim. *Güm, güm, güm*. Duvara yaslandığında farklı bir gümbürtü duyuldu. O zaman oda büyük değildi, bu da sesinin neden bu kadar yüksek çıktığını açıklıyordu.

Kesik kesik nefes alışını dinledim.

"Orospu çocuğu, beni ısırdın ..." Homurdandı. Üç adım ve bir çizme tam ortama indi. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve sarsıldım.

bağlara karşı o kişiye doğru hamle yaptım. Ama ne nefes alabiliyordum ne de sihime ulaşabiliyordum. Zar zor hareket edebiliyordum.

Bu istilacılar beni öldürecekti.

Bu gerçeği soğukkanlılıkla kabul ettim. Korkmadan. Korku sadece tek bir işe yarardı; beni tehlikede olduğum konusunda uyarmak. İşini yaptıktan sonra, onu uzaklaştırdım.

Bir el çenemi kavradı ve göz bağım çekilip çıkarıldı. Beyaz ışık etrafımızda parladı ve ani parlaklığıyla bana saldırdı. Sulanmış gözlerimi kırıştıtararak yabancının hemen arkasında asılı duran ve yavaşça dönen fenere baktım.

Önümdeki budaklı adam kamburdu, sırtı sanki omurgası kasıtlı olarak bükülmüş gibi topuzlu ve çıkıntılıydı. Bunun dışında garip bir şekilde sıradan biriydi. Alışılmadık altın-gri büyü kombinasyonu dışında. Işık yüz hatlarını aydınlatamıyor gibiydi. Ya da gözlerim onlara odaklanamıyordu. Birkaç kez gözlerimi kırptım ama bir sonuç alamadım.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, velet. Ve sen gidip parmaklarımı ısırp koparmaya çalışıyorsun! Sana yardım etmem söylendi, ben de yapıyorum. Ama bundan hoşlanmıyorum!"

Bana parmağını gösterdi. Neredeyse iyileşmişti. Neden sızlanıyordu ki?

Ona kolay lokma olmayacağımı göstermek için alçak sesle hırladım ve iki adım atıp dönmesini, sonra da iki adım geri gitmesini izledim.

"Güvertedeki fae'ler burada seninle olduğumu bilmiyor," diye mırıldandı, "Ben gemide takılıyorum. Underhill'in bir çocuğunu tanımak kolaydır. Hepiniz yabanileşmişsiniz, kendi halinizde canavarlarsınız."

Benim vahşi olduğumu mu düşünüyordu? Göğsümde küçük bir gurur patlaması oldu. Ama beni öldürmeden önce neden bana iltifat ediyordu? Bir kez daha düşündüm de, ses tonu vahşi olmanın bir iltifat olmadığını ima ediyor gibiydi. Kim bilebilirdi ki?

Bu insanlar geri kafalıydı. "Underhill'de bakım. In Underhill give," diye test ettim. Eğer annemi tanıyorsa, belki beni ona geri verirdi.

"Bah, hepsiyle savaşamam." Sırtı fenere dönüktü, yüz hatları hâlâ benim için bir muammaydı. "Ama sana yardımcı olacak bir şey verebilirim. Yolunu aydınlatacak bir rehber. Annene sana yardım ettiğimi söyle, sakın unutma! Onu hâlâ onurlandırıyorum. Onu her zaman onurlandıracağım. Ben öğrendim."

Sözlerine rağmen, embesilin annemi anlamadığı açıktı. Eğer anlasaydı, benim bir mesaj iletmemin gereksiz olduğunu bilirdi. Her şeyi izliyordu. Hesaplıyordu. Müdahale etmeyi seçmeden önce bu anın dengeyi bozacağına mı yoksa koruyacağına mı karar veriyordu.

Ya da değil.

Yüzü olmayan yaşlı adam boynuna uzandı ve çekiştirdi. "Bu Underhill'den bir hediye, değerli bir hediye ve şimdi onu kızına veriyorum."

Nesne bana doğru kanat çırttı. En gerçek anlamıyla. Yarasa sağ omzuma konmak için daireler çizerken küçük deri kanatlar açıldı.

Beni öldürmeden önce bana bir sopa mı veriyordu? Bu aptalın aklını kaçırdığını düşünmeye başlamıştım. Eğer doğru oynarsam, bağlarımı koparmasını sağlayabilirdim.

Yarasaya bakmak için başımı çevirdim.

"Merhaba," diye fısıldadı, sesi o kadar tizdi ki, yüzüne bakıyor olmasaydım onu duyamazdım. Kürkü ve deri kanatları yumuşak bir altın rengindeydi, gözleri parlak bir deniz yeşiliydi. Dili bir içeri bir dışarı gidip geliyordu. Gergin bir şekilde. "Saçlarına bayılıyorum. Böyle bir saç için neler vermezdim. Dışlerini göstermişsin. Korkutucu. Lütfen bana zarar verme."

"Savaş ve bul," diye homurdandım. Küçük yarasa savaşıma içgüdülerimi hiç harekete geçirmedim. Gerçi zamanında daha küçük fae'ler tarafından kıcımın üstüne yatırılmıştım.

Gülümsedi. "Mükemmel. Seninle asla kavga etmeyi planlamıyorum."

Altın kanatlarının ucundaki pençelerini kullanarak vücudumun üst kısmına doğru ilerledi ve boynumda durdu.

"Isırırsan dolunay yutar," diye tısladım.

"Seni asla ısırمام; ben meyve ısırırım. Çoğunlukla mango, ama bana vereceğin her meyveyi yerim. Neredeyse. Muzdan nefret ederim." Kanatlarını boynuma doladı ve kendini bana kilitledi. "Böylesi daha iyi. Oldukça sıcaksın. Yine de kokuyorsun. Nedir bu, deve boku mu?"

"Naga." Bana bu tuhaf hediye getiren kişiye bakmak için başımı çevirdim ve keskin bir nefes aldım.

Gitmişti ama dönen feneri bırakmıştı. "Adın ne senin?" diye sordu yarasa.

"Sen mi?" Karşı çıktım, belirgin bir tehdit olmamasına rağmen tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Orlaith, ama sen bana Orla ya da Orry diyebilirsin." Başını sağ kulağımın arkasına sıkıştırdı ve konuştuğunda fısıltısı yeterince yüksekti. "Saçını yapabilir miyim? Saçını örebilir ve şekillendirebilirim. Tanrıça, ne kadar eğlenirdim."

Adımla ilgili sorduğu soruya geçtiğinde omuzlarım gevşedi.

Saçma sapan şeyler anlatırken onu görmezden geldim. *Makyajını yapabilir miyim, kıyafetini seçebilir miyim, sana güzel iç çamaşırları bulabilir miyim?*

Makyaj ve iç çamaşırı ilginç kelimelerdi ama ben daha çok nasıl kaçacağımı merak ediyordum.

Bana bağlı bir sopa olması ya da yaşlı bir adamın onu bana neden verdiği hakkında hiçbir fikrim olmaması önemli miydi? Yoktu. Annemin bana tuhaf bir şey fırlatmadığı tek bir gün bile geçmedi. Altın bir sopa bile olağandışı gelmedi. Orry baktığım ilk hayvan olmayacaktı.

Hâlâ elim kolum bağlıydı, ahşap zeminde dolanarak uzak köşedeki bir yığın alete doğru ilerledim. Birkaç keskin nesne görebiliyordum. Bu fae'ler ne tür aptallardı? Sırtım silahlara dönük olacak şekilde yuvarlandım, sonra parmaklarımı oynatarak tırtıklı bir bıçağın kenarını buldum.

"Embesiller haç çıkardı," diye fısıldadım. "Embesiller merhametin kolay olduğunu düşünür." "Kim aptal?" Orry kulağıma fısıldadı. "Peki, lütfen öldürme

Güvertede ateşli bir adam var. Göze hoş geliyor. Hmm, lanet olsun, böyle bir kış her gün yatağıma girebilir. Her kadını yakar."

Sözleri karşısında durakladım, kaburgalarımın altında hafif bir hüznün belirdi. Tıpkı kankamın yapacağı gibi konuşuyordu. Yine de . . .

"Ateşte bulunan fae mi?" diye sordum. Ellerimi bıçağa karşı küçük hareketlerle, ancak bir arı kanadı genişliğinde hareket ettirdim; bu şekilde bağlıyken yapabildiğim tek hareket buydu.

Orlaith güldü. "Seksi adam mı? Hayır, kastettiğim bu değildi."

Üstümüzde ayak sesleri gümbürdüyordu, daha fazla gümbürtü. Tozlar aşağı süzülürken tavana baktım. Neyin içindeydin? Yüzüyorduk. Bu kadarını söyleyebilirdim, ama bunun dışında, bu hayatımdaki olağandışı olaylar listesinde üst sıralarda yer alıyordu - ki bu da bir şey söylüyordu.

"Tahta ejderhanın göbeği mi?" İpin ilk tellerinin çözüldüğünü hissettim.

Güm. Güm. Sesleri yükseldikçe ayak seslerini takip ettim.

Yaklaştım.

"Um. Umarım değildir. Bir gemideyiz. Babam beni yanında getirdi... şey, söyleyemem. Ama Lord Aden'in geldiğini ve bir iz sürücüye ihtiyacı olduğunu duyunca yardım teklif etti. Seni bulmak gerçekten zordu, biliyor muydun? Neredeyse üç hafta boyunca aradılar, ki bu süre Underhill'in bu tarafında, daha doğrusu Dünya diyarında çok daha uzundu, ama yine de aradılar ve aradılar-"

Güm.

"Sus." Daha hızlı çalıştım ve ayak sesleri odanın diğer tarafındaki kapının önünde duraklamadan önce üç tel daha koptu.

Tam olarak özgür değildim ama yeterli olmalıydı.

Gevşedim ve gözlerimi kapattım.

Gıcirtı. Daha fazla ayak sesi. Bu kişinin ayakları Crowbait'inkinden daha hafifti. Üzerime bir gölge düştü.

Adam, "Onun lanet olası göz bağı kim çıkardı?" diye bağırdı.

Göz kapağımı aralayıp önümdeki botların geri çevrildiğini teyit edecek kadar açtım.

Kollarımı olabildiğince sert bir şekilde çekerek son ipi de kopardım ve kendimi kurtardım. Ayak bileğinden yakaladım ve bacağının arkasını ısırarak onu kendime doğru çektim. Böğürdü ve diğer bacağıyla tekme attı ama ben çoktan kaçmaya başlamıştım, ayağa fırladım ve onun çağrısına cevap olarak gelen kişiye doğru hamle yaptım. Kadının yüzü bir fırtına bulutunun rengindeydi, kül grisi. Yanındaki bir şeyi karıştırıyordu.

Bir silah mı? Peki ya büyü?

Tekrar sihri uzandım ama başarılı olamadım. *Panik yapma.*

Bunun yerine boğazını tutup odanın öbür ucuna fırlattım, sonra da ellerimi pençeleyerek bu sözde gemiden yırtarak, parçalayarak ya da ısırarak çıkmaya hazırlandım. Beni tutamazlardı, beni tutsak edemezlerdi. Artık Fae'lerin peşimde olduğunu biliyordum, Underhill'de yerimi bulmak çok daha zor olacaktı.

"Dışarı, Orlaith, nereye?" Çabucak söyledim.

"Orada, merdivenlere doğru." Küçük yarasa boynumun sol tarafına dokundu ve ben de döndüm. Merdivenlerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ahşapta Dragonsmount'un yan tarafına çıkanlara benzer kesikler vardı. Hızla yukarı çıktım ve

Crowbait'in garip fenerine gözlerimin karanlığa alışmasını sağladığı için minnettarım.

Önümdeki kayalıklara baktım ve tam olarak nerede olduğumuzu saptamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Görüşüm suya doğru kaydı. *Mavi* su mu? Koyu mavi. Daha da önemlisi, mor *değildi*. Kayalıklar siyahtı ve kumsal kayalık ve karanlıktı, altın rengi kum yoktu. Ağzım açık, ahşap zeminde bir daire çizerek döndüm. Sonra doğrudan yukarı baktım.

Bir güneşte.

Bir parıltı.

Hiç de güneş ışığı değil.

Burası Underhill değildi! Geminin kenarındaki ahşap bir çıkıntıya çarpma kadar geri geri gittim. Neredeydim ben?

"Durdurun onu!"

Garip güvertede hızla ilerlerken çığlığım duyuldu. Sarmal sarmaşıklara benzeyen şeylerle birlikte her yönden kumaş sarkıyordu. Daha fazla tahta. Kafatasımın dibindeki bir karıncalanma beni tehlikeye karşı neredeyse çok geç uyarılmıştı. Bir büyü patlaması durduğum yere doğru fırladığında, tahta çıtaların üzerine, karnımın üzerine düştüm.

Etrafımda güç dalgalanıyordu, hiçbirisi bana ait değildi. Su olması gerektiği gibi gölge değildi ama şimdi kalıp savaşmanın zamanı değildi. Mavi suyun ne demek olduğunu öğrenmek üzereydim.

Saçları çenesini kapatan bir adam geminin kenarına giden yolumu kesti. Nedense tanıdık geliyordu ama yerini çıkaramıyordum.

"Bizimle geliyorsun," dedi açıkça.

"Şüpheli, ölü otların yüzü," diye geri attım, diğerlerinin pozisyonlarını değerlendirirken gözlerim daldı. Dört kişi görüş alanımda. Üçü solumda. Yayılmışlar. Büyülü gözlerim etrafımı sarmak için yayılan beş kişiyi daha seçti.

Kaşlarını çatı.

Döndüm ve mavi suya doğru koştum. Sallanan bir kolun altına girip daldım. Neredeyse varmışım.

Bacağıma bir şey çarptı. Acı içime işledi, keskin his naga dişlerinden farksızdı. Alt bacağıma saplanmış olan demir mızrağın ucuna baktım. Bir tarafı dikenli ve sivri, diğer tarafı ahşap bir şafttı. Tahta kısmı yuvarlak yüzlü, kulakları sallanacak kadar büyük ve ağzından tükürük damlayan bir adam kullanıyordu. Yarı domuza benziyordu.

Tahta mızrağı sertçe sallayarak beni yere düşürdü ve bacağıma bir ödül gibi havaya kaldırdı. "İşte, onu şimdi yakaladık. Bundan kaçabildiğini gördün mü? Sanmıyorum." Güldü ve yaralı bacağıma biraz daha yukarı kaldırdı.

Çığlık atmayı reddederek doğruldum ve tahta sapa bir yumruk attım, ikiye ayrılırken çıkan *çatırtının* tadını çıkardım. Mızrağın ucunu yakaladım ve etimden çekip çıkarırken parmak uçlarımdaki demir yanığından tısladım.

Ayağa fırladım ve demirin ucunu adamın sarkık karnına saplayarak şok olmuş bakışlarıyla karşılaştım.

Çığlık attı ve geriye doğru suya düştü, çırpınıyor ve avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Domuzcuk ciyaklamaları." Diğerlerine bakmadan önce homurdandım.

Yüzünde saç olan bana baktı. Meydan okurcasına çenemi kaldırdım ve zıplamaya zahmet etmedim. Sadece geriye yaslandım ve düştüm.

Orlaith ciyakladı ve boynumdaki tutuşu sıkılaştı. B i r fae yarattığı olarak boğulma riski benden daha fazla değildi.

Elbette bu, beni esir alanların yoluma daha fazla mızrak atmaya karar vermeleri halinde öldürülmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Suya sertçe çarptım, sırtüstü yattım. Bir an için yüzeyde asılı kaldım ve sonra buz gibi soğuk, çalkantılı sulara gömüldüm.

İki yana dönerek geminin kenarına sarılmak için yüzdüm, küçük keskin kaya parçaları vücuduma ve avuçlarıma batıyordu. Bacaklarım ağrıyordu; biri kalan naga zehrinden, diğeri mızraktan.

Gemi bir tarafa doğru eğilmişti ve uzaktan gelen bağırış sesleri suyun altında bile kulaklarımı tırmalıyordu. Ters yönde ilerledim ve gördüğüm kumlu kıyıya doğru yüzdüm.

Orry beni uyarmıştı ama daha önceki sözlerini dikkate almamıştım.

... Underhill'in bu tarafında, Dünya aleminde . . .

Beni evimden aldılar. Bildiğim ve anladığım her şeyden.
Burada doğru düzgün konuşmadılar bile.

Karanlık bir şekil önümden kaydı ve yüzgeçlerine, kuyruğuna ve burnuna doğru kısa bir süre çekildim. Başını çevirdi ve bir çift iri, koyu renk göz beni buldu.

İçlerindeki ışıltı büyüden bahsediyordu ve onun ne olduğunu hemen anladım, çünkü bu yaratıklar Underhill'de de bulunuyordu.

Selkie.

Beni okyanusun dibine sürükleyecek cazibeye karşı kulaklarımı kapattım ve daha sert yüzdüm, yaralarım onun benden daha iyi yüzeceğini garanti etse bile vazgeçmek istemiyordum.

Yüzmeye devam ettim, pençeleri bacaklarıma takılıp beni aşağı çekmediğinde şaşkınlığım her geçen saniye artıyordu. Su gittikçe sığılaşıyordu. Artık okyanusun dibini görebiliyordum.

Çok yaklaştın.

Yüzeye çıktığımda bir nefes aldım ve çok uzak olmayan kıyı şeridini gördüm. Denizkızı önümde sallanıyor, yolumu kapatıyor, kara gözleri renkten renge giriyordu. O zaman benimle dövüşmemeyi tercih etti. Yemini kullanmak istiyordu.

Büyüyü bozmak için ona su sıçrattım.

"Sen. Yüzgeçler kupa olur. Yapacağım," diye bağırdım.

Denizkızı yüzeyin hemen altına indi, ağzından baloncuklar yükseldi ve nazik bir gülümsemenin ardında sakladığı keskin dişlerini gösterdi. "Sularımdan kaçabileceğini mi sanıyorsun? O zaman seni daha çok kandırırım, tatlı şey."

Tekrar sihrimi aradım ve bulamayınca büyük bir hayal kırıklığıyla çığlık attım. Başımı arkaya atarak gökyüzüne doğru uludum, sesin ulaşır ulaşmayacağını umursamadan. İçimde hapsolmuş büyü de feryat figan ederek, bağlantıyı engelleyen her neyse onu aşır yüzeye çıkmak için savaştı.

Çığlığımın doruğunda, göğsümdeki hava sığırına inerken, sol kulağımda bir ağrı patladı. İlk uyandığımda zonklayan kulağım. Suyun içine altın bir halka düştü; parlaklığı sadece bir kan parıltısı tarafından bozuldu. Yanıp sönen ve dans eden halka, karanlık suların altında kayboldu.

Denizkızı da benimle birlikte başını kaldırdı, güzel gözleri kocaman olmuştu. Büyü içime işledi ve derin, titreşimli bir nefes aldım. "Orlaith?" Boynumdaki titreyen varlık gıcırdadı, "Evet?"

"Aç mısın?"

"Tabii, yiyebilirim. Ne pişiriyorsun?"

Başımı eğdim, gücümle yarattığı zaten yerinde sabitliyordum. "Selkie Yahnisi."

OceanofPDF.com

THREE

I Selkie'nin görüldüğünden çok daha hızlı bir şekilde kaybolurken su altında attığı zayıf çığlığı dinledim. Midem kazınırken nefesimi dışarı verdim.

gürledi. "Et gitti."

Orlaith kıkırdadı. "Gerçekten de onu yiyeceğine inanıyordu."

Uzakta duran gemiye bakarak çakıl taşlı sahilde ilerlemeye başladım, kulağımdaki yanığın acısının her adımda azaldığını hissediyordum, artık büyüümün engelini aşmıştım. Naga ısırığının iyileşmesi daha yavaş olacaktı - birkaç saat- ve demir mızrağın açtığı yaranın tamamen iyileşmesi de bir ya da iki gün sürecekti.

"Gerçekten öyle demek istemedin, değil mi?"

"Atık kötü, denge iyi," diye cevap verdim. Mükemmel balıkları ortalıkta bırakacak değildim. Çok sıkışmadığım sürece bir selkie'nin üst yarısını yemezdim, ama alt yarısı adil bir oyundu.

Ayağımın altındaki çakıl taşları, gri taşlar ve daha büyük kayalarla noktalı kahverengi toprağa dönüşürken etrafıma bakındım. Dikenli, telli çalılar neredeyse tanıdıktı ama renkler farklıydı. Morlar ve altınlar, gümüşler, kırmızılar ve maviler neredeydi?

Underhill'de giysilerim uyum sağlamama yardımcı oluyordu. Burada, altın rengi deri yeleşim ve ön ve arka panelleri birbirine bağlayan mor bağlar vücudumu kamufle etmek için hiçbir şey yapmadı. Güneş ışınlarından korunmak için yaptığım kırmızı-gümüş kapüşon ve omuz parçası, düşmana yerimi bildirmek için bayrak sallamaya benziyordu. Başlık sıırıslık ve ağır olsa bile onlardan kurtulamazdım. Bu kıyafetler kaliteliydi ve bulunması zordu ve bu diyarda uzun süre kalmayı planlamıyordum.

Tek güneşe tekrar bakarken başım dönmeye başladı.

"Çok kötü vurulmuşsun," diye fısıldadı Orry. "Neden biraz oturmuyorsun? İnsanların dediği gibi biraz soluklan."

İnsanlar. İlginç.

Hiç insan görmemiştim. Kankamın dediğine göre benimki gibi derileri varmış ama dışarıdan kokusunu alamayacağın bir bokla doluymuşlar. Eve dönmeden önce bir tane görmeyi umursamazdım, ama ağaçlara ulaşana kadar adımlarımı kesmedim, orada durdum ve gücüme dönüştürmek için büyük bir kayadan mavi enerji çektim. Derin bir nefes aldım, sonra ufku taramadan önce başımı okyanusa doğru eğdim.

Saldırganların izi yok.

Önce sol bacağıma, sonra sağ bacağıma baktım. Bir ipucunu korumak için ideal bir şekil değil. Beni arayacaklardı. Eğer Underhill'de üç hafta boyunca aramaya devam ettilerse, şimdi vazgeçmelerine imkân yoktu.

Evime dönmem gerekiyordu. Anneme. Ve sihrimle bir şansım vardı.

Ardından kırmızı enerjiyi çekerek gümüşümün daha fazlasını vücuduma aktardım. Naga ısırığı ve demir yarası bir yana, kaslarımdaki ve eklemelerimdeki ağrılar kayboldu ve başım yorgunluktan ve sol kulağımdaki altın damlasından kalan acıdan arındı.

Bu da neydi böyle?

Titredim. Beni bağla ve çiğ çiğ döv, ama sihrimi al? Bu hayal edilebilecek en kötü kaderdi.

"Planın nedir Stan?" Orry fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Stan ben miyim?"

"Sadece bir deyiş. Ama istersen Stan olabilirsin?"

Bunu düşündüm. "Belki."

Boynumun kenarındaki tüneğini bıraktı, saçlarımın arasından dolanmak ve arkasından bakmak için hafifçe tırmaladı. "Senin için gelecekler, tatlım."

Anlaştık. Gücümü toprağın her yönüne doğru ittim, gümüşü avuçlarımdan toprağa akıttım. Buradaki enerji o kadar yüksekti ki

... Annemin elindekilere kıyasla *zayıftı*. Underhill'de neredeyse hiç tükendiğimi hissetmedim, sadece ağır yaralandığımda. Ama burada. . .

Fae'ler burada nasıl yaşıyordu? Adımlarım ağırlaşmıştı, yaralıydım ama burada olmanın ağırlığını ruhumda hissediyordum. Sanki içimdeki dallar gevşemiş, yapraklarım buruşmuştu.

"Mmm," dedi Orlaith. "Çok sıcaksın. Mırıldanıyorsun, biliyor muydun? Senin gücün."

Sesini ve saçlarımı tarayıp parçaları ayırmaya başlarken yaptığı nazık pençe hareketlerini duymazdan geldim. Her iki avucumu da yere bastırdım ve her renkte görülebilen yüzlerce filize baktım. Bazı yerlerde iç içe geçiyor, bazı yerlerde üst üste biniyorlardı ama enerjinin yayılabileceği geniş bir alan vardı. Aradığım şey bu değildi. Underhill'e açılan bir geçitte yüz binlerce dal o kadar kalın bir yumak oluşturacaktı ki, bunu anlamlandırmak imkânsız olacaktı. Ama bu dallar bir başlangıçtı. Sadece hangi yönde toplandıklarını bulmam gerekiyordu.

Uh-huh. "Buldum." Ayağa kalkarken en sağa baktım.

"Ne buldun tatlım?" diye mırıldandı yarasa. Saçlarımı yüzümden geriye doğru çekmişti ve sanki sarmaşık örer gibi örüyordu.

"Anne."

Saçımın tellerini bıraktı. "*Annen* mi? Tanrım, berbat durumdayım. Ne düşünecek?" Yarasa yüzümün önüne gelene kadar etrafımda dolaştı ve beni yanaklarımdan kavradı.

Yarasaya baktım. "Annenin enerjisi. Geçit." En iyi yanıt bu gibi görünüyordu. Onu bu kadar heyecanlandıran neydi?

Orlaith sarktı ve tekrar boynuma yapışana kadar burnumdan aşağı ve çenemin üzerinden kayd. "Beni böyle korkutma. Ailemle tanışmak büyük bir olay."

Öyle miydi? Başımı salladım ve enerjinin daha yoğun olduğu yere doğru koşmaya başladım. Gücümü oldukça uzağa göndermek zorunda kalmıştım ve bir geçidin gerçek yeri olduğunu keşfettiğim yerde yeterince yoktu ama bu bir başlangıçtı.

Ben koşup durdukça tek güneş kayboluyor, bedenimi sürdürülemez bir şekilde büyüyle dolduruyordu. Ağaçların arasındaki bir boşluktan ışık parlıyordu ve gözlerimi kısarak baktım.

Bir de ay.

Burası garip bir yerdi.

Ağaçların hepsi aynıydı. Karşılaştığım en vahşi hayvan, saklandığı yere yiyecek doldurmak için bir ağaç dalının üzerinden atlayan kırmızı, çalı kuyruklu bir yaratıktı. Tehlike neredeydi? Fae'lerin saraylarını burada inşa etmelerinin ve tüm fae'lerin kraliçesinin Dünya'da ikamet etmesinin nedeni bu muydu? Güvenlik, tükenmişlik hissini telafi ediyor muydu?

Orlaith saçlarıma dolandığı ve baş aşağı asılı kaldığı yerden usulca horladı. Ben sabit tempomda koşmaya devam ederken o sallanmayı umursamıyor gibi görünüyordu.

Büyülü enerjiler gece boyunca giderek yoğunlaşmış, iki âlem arasındaki zayıf nokta olan geçide doğru uzanmıştı. Kırmızılar, yeşiller, maviler, morlar. Mümkün olan her renk tonu, geçide ulaşmak için savaşıyor ağaç kökleri gibi sıkıcı, büyülü olmayan renklerin üzerinde büküldü.

Ay ışığı üzerime döküldü ve şimdiye kadar beni örten ormanın kenarında çömeldim. İndiğim kumsalın aksine, önümdeki yer çoraktı. Otlar ve kayalar. Ölü değildi -burada enerji daha canlıydı- ama ya buradaki yaşam acımasızdı ya da yırtıcı bir hayvan hüküm sürüyordu. Boşluğa neyin sebep olduğundan emin olamıyordum.

Alçakta kalarak bir tepenin zirvesine ulaştım ve onun ötesindeki yamaçtan aşağıya tırmanarak engelleri aştım ve barikat görevi gören tek tip bir kaya yığınının arkasında durdum. "Buraya koy," dedim acımasızca. *Lanet olsun*. Bu ya fae ya da insan yapımı bir şeydi. Diğer tarafa atladım ve gözlerim büyüdü. Görüşüm ayaklarımdan önümdeki toprak parçasına ve sonra omzumun üzerinden geçti.

Gri bir patikaydı, buz gibi sert ve pürüzsüzdü ama kaygan değildi. Üzerine beyaz çubuklar boyanmıştı. Bu . . .ne?

Gözlerimin alabildiğine uzanan geniş patikayı izlerken çenem düştü. Bunu nasıl yapmışlardı? *Neden* yapmışlardı? Çöktüm ve bir elimi üzerine koydum. Parmaklarımda altında pürüzsüz değil, pürüzlüydü. İnanılmaz derecede sert bir şekilde paketlenmiş kırma taş gibiydi.

Uzakta büyük bir canavarın gözleri gibi ışıklar parlıyordu. Belki de bu toprakları yöneten yırtıcı hayvandı. Gri patikayı hızla geçip uzak taraftaki barikatın üzerinden fırladığımda kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Donmuş bir halde çömelmişken, en şişman katran canavarından bile daha gürültülü bir ses bana doğru geldi. Işıklar gökyüzünü aydınlattı. Kulaklarımı kapattım ve Dünya'da hiç yırtıcı hayvan olmadığını varsaydığım için kendime lanet ettim.

Tam yüzleşmeyi beklediğim anda gürültü azalmaya başladı, ışıklar da öyle. Gözlerimi birkaç kez kırptım, sonra dikkatle başımı kayaların üzerinden kaldırdım. Ay ışığı, tepenin üzerinden yuvarlanıp uzaklaşan canavarın kabuğunda parılıyordu.

Orry başımı okşadı. "Sadece bir araba, tatlım. Endişelenecek bir şey yok."

Bir araba. Endişelenecek bir şey yok. Deli miydi? Ona inanmaktan başka çarem yoktu çünkü gerçekten zararsız olup olmadığını anlamak için arabayı aramaya ayıracak ne zamanım ne de enerjim vardı.

Odaklan. Nefes aldım ve kalbim durana kadar bekleyerek dinginliğimi geri kazandım. Buradaki yaşamın tıpkı Underhill'de olduğu gibi geçitlerin etrafında toplanacağını fark etmeliydim. Diğer fae'ler, yaratıklar ve insanlar muhtemelen yakınlarda olacaktı.

Topallayarak yürümeye devam ederek garip patikadan ayrıldım ve kayalık, çorak düzlüklerde ilerlemeye devam ettim. Uzaklardaki suyun gürültüsü ve şırıltısı kaydedildi. Bir adayı geçmiştim. Tek güneş ufukta belirirken, ölümcül uçurum yüzlerini ve dibinde gürleyen suları inceledim.

Bir geçit yakındı.

Ama tehlike içgüdüm güneşle birlikte yükseldi. Kamuflajı üzerime çekmeden önce gücümü arazinin üzerine attım ve dokularını ve renklerini kopyaladım.

Yankılanan bir çınlama şafağın sakinliğini böldü ve dört figür ortaya çıkınca döndüm.

Arayan sakallı adamdı. "Az önce buradaydı," diye homurdandı.

"Hâlâ burada," dedi genç adam, Aaden, bana bakarak.

Hay sikeyim. Kamuflajımı görebiliyor muydu?

"Nerede?" Bir kadın söyledi. "Artık onun büyüsunü hissedemiyorum." "Hissedemiyor musun?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak.

Arkadan gelen sesler. "Nerede o?"

Başımı çevirdiğimde beş fae'nin yanlarıma ve arkama gizlice yaklaştığını gördüm. Görünüşe göre, kendini kamufle edebilen tek kişi ben değilmişim. Çevrelerine bürünmemiş olsalar da, sanki kendilerini tamamen silmiş gibiydiler. Büyüleri ve hareketlerinin izleriyle birlikte. Bana Orlaith'i hediye eden kambur yaşlı adamı aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Daha da önemlisi, hâlâ kötü durumdaydım. Sihirsel ve fiziksel olarak. Duyularım normalde olduğu kadar keskin değildi.

Aaden çömeldi ve yine doğrudan bana baktı. Beni görebiliyordu.

"Öldürmek iyidir, sakatlamak iyidir," diye uyardım onu.

Gerildi ve bir mızrak boyu geri çekildi.

Sakallı adam homurdandı. "Neden böyle konuşuyor?"

"Hayvanlar tarafından yetiştirilmiş," diye atıldı başka bir kadın.

Aaden ellerini kaldırdı ve benden birkaç adım öteye çömeldi. Gözleri berrak bir yeşildi ama onun dışında bakılacak pek bir yanı yoktu. Yelesi kısa kesilmişti ama omuzları boyunca ilginç bir şekilde kıvrılıyordu. Kalçaları güçlü görünüyordu ama iriydi. Böyle bir yapıda yere yakın olmak daha iyiydi. Yine de diğerlerinden daha hızlı olduğunu hatırladığımda hafızam sızlıyordu.

"Beni uzak durmam için uyarıyorsun," dedi sessizce.

Dişlerimi gösterdim.

Biraz geri çekildi ve ben de bakışlarımı ona diktim.

"Sizi evinizden kovaladık," dedi aynı sessizlikle. "Seni bağıladığımız için üzgünüm ama çok güçlü ve savaşımaya meyilli olduğun konusunda uyarıldık. Bazılarımız senin peşinde uzun süredir saraydan uzaktayız. Ve seni arama sebebimiz hiç de hoş değil. Bizi dinleyecek misin? Bizimle konuşur musun?"

Ne kadar çok gevezelik ederse benim için o kadar iyiydi. Başımı eğdim.

Omzunun üzerinden konuştu. "Bizimle konuşacak, efendim."

"Beş dakika," diye iç geçirdi sakallı adam. "Kendisi yürümeyecekse, o zaman taşınacak." Diğerlerine, "Etrafı sarın ama geri çekilin," diye emretti.

Güzel.

Önümdeki adama, Aaden'e odaklandım. "Adın ne senin?" diye sordu. "Ben Aaden."

Bu soru karşısında kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Bir şekilde hâlâ saçlarımın arasında horlayan Orlaith'in aksine, ben orada sessizce dururken o başka yüzlerce soruya geçmedi.

Sonunda konuştum. "İsim yok." Bu iki kelime ona nedenini sorma cesareti verdi.

Underhill'de isimler pek alışıldık bir şey değildi. Kankamın bir adı vardı ama annem dışında tanıdığım ve adı olan tek kişi oydu. Yolumun kesiştiği birkaç fae ile tanışmadan önce bunu pek düşünmemiştim. Hepsine aileleri tarafından isim verildiğini söylemişlerdi. Annem bana bir isim vermeye tenezzül etmemişti. Geçen yıl yirmi birinci yaşında beni görmeye geldiğinde bir isim istediğimde bile.

Berrak yeşil gözleri daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyle titreşiyordu. Yumuşak bir şey. "Anlıyorum. Sorun değil. Underhill'de mi büyüdün?"

"O vahşi," diye tükürdü bir erkek. "Ona bir şey anlatmaya çalışarak vaktinizi boşa harcıyorsunuz!"

Hayır. Bedenime yavaş yavaş enerji çekerken *onlarinkini* boşa harcıyordum.

Aaden adamı görmezden geldi ve yaklaştı. "Sizi bulmak için Kahin ve tüm fae'lerin kraliçesi tarafından gönderildik. Onları tanıyor musun?"

Başımı kaldırdım. Kahin'in adını hiç duymamıştım ama annem dışında saygıyı en çok hak eden fae kraliçeydi. "Neden?"

Bir gölge bakışlarını kararttı ve tek düşünebildiğim bu değişimin utanç verici olduğuydu. Ne de olsa yeşil gözleri onun tek kurtarıcı özelliği idi. "Bir şey çocuklarımızı aldı."

"Sanki bilmiyormuş gibi," diye tısladı biri.

Aaden ayağa fırladı. "Siobhan, Kahin'in *yardım* edebileceği için bizi onu almaya gönderdiğini ve ona kötü davranarak sadece *yardım* etmek istememesini sağladığını hiç düşündün mü?"

Kadının ağzı kapandı ve ben de homurdandım. Kinini bana odakladı, ben de göz kırptım ve Aaden'e omuz silktilim. "Gençler ölür. Doğa dönüyor. Hayat budur." Denge bazen acımasızlık gerektiriyordu. Herkes hayatta kalamazdı ve yaşamı doğal son kullanma noktasının ötesine uzatmaya çalışmak sadece daha sonraki bir günde daha fazla ölüm yaratırdı.

Tekrar çömeldi. "Ama bunu doğa yapmadı. Otuz tanesi hiçbir iz bırakmadan ailelerinden çalındı."

Midem bulandı. Bu çok fazlaydı. Ama omuz silktilim. "Doğa. Yaşam. Ölüm."

"Zaman doldu," dedi sakallı adam.

Aaden daha yakına eğildi, gözleri ciddiydi. "İçlerinden biri özel. İçlerinden biri tüm fae'lerin bir sonraki kraliçesi olabilir."

"Yeter," diye hırladı lider.

Gözleri içimde bir şeyleri çekiştiren iri yarı erkek fae'ye baktım ve sözlerini zihnimde evirip çevirdim. Her şeyi değiştiren sözler. Dengede, düzen vardı. Av ve avcı, yaşam ve ölüm vardı. Bunun üzerinde sadece iki şey hüküm sürerdi: Kraliçe ve Underhill.

Bir sonraki kraliçe alınmıştı. Bunda doğanın rastgele işleyişinden daha uğursuz bir şey vardı, bu da çalınan diğer yavruların da normal bir yaşam-ölüm döngüsünün parçası olmadığını gösteriyordu. Kamuflajımı bıraktım ve arkamdaki kayaya yaslandım.

Son iki günde olanları düşündüm. Beni zayıflatan ve kolayca yakalanmamı sağlayan bir naga ısırığı. Bana yarasa rehberi veren yaşlı bir adam. Bacağıma saplanan bir mızrak beni daha da zayıflatmış ve beni buraya kadar takip etmelerini kolaylaştırmıştı.

Çoğunlukla ortada olmayan bir anneyle, onun sessizliklerini yorumlamayı öğrenmiştim. Annem beni *burada* istiyordu. Şaşırtıcı bir düşünceydi ama göğsümde bir umut kıpırdandı. Bir sonraki kraliçeyi kurtarmam için bana gerçekten güveniyor muydu? Bana böyle bir *inanc*ı var mıydı?

Umudumu sabit bir dizginle tuttum, geçmişteki yanlış anlaşılmalara karşı çok temkinliydim, övgü ya da hiçbir şey olabilecek şeylerin tadını çıkarmak için. Diğer tüm fae'ler gibi ben de onun isteklerini yorumlamaya çalışabilirdim.

Aaden'in bakışlarını hâlâ üzerimde tutarak yavaşça ayağa kalktım ve etrafı gözden geçirdim. "Yardım nadirdir. Bilgi daha nadirdir. Göster, anlat, şekil ver. Görüş gelebilir."

Aaden'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Gerildim ama dişlerini göstermedi.

"Tek istediğimiz bu," demek için acele etti. "Kahin bize senin bir nedeni var. Bunu birlikte çözeceğiz."

Zihinsel olarak Orry'nin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra, zayıflığımı göstermemek için topallığımla savaşıarak sakallı adama doğru yürüdüm.

Diğerlerinden biri başımın üzerinden baktı. "Onu nasıl anlıyorsun, delikanlı? Saçma sapan konuşuyor. Yeni yürümeye başlayan bir çocuktan bile beter."

Aaden yanımda durdu ve aşağıya baktı. "Öyle işte" derken kafası karışmış gibiydi.

Sakallı adam beni aşağı yukarı taradı ve üst dudağı kıvrıldı. "Herkes yüksek alarında olsun. Onun neler yapabileceğini gördük. Sakın aldanmayın. İş birliği rol yapıyor olabilir." Başını doğrudan bir meydan okumayla benimkine doğru eğdi. "Dene bakalım. Sana haddini bildirmekten hiç çekinmem."

Ne yazık ki onun için, bir meydan okumadan geri adım atmanın asla akıllıca olmadığı bir yerde yetiştirildim. Geriye dönerek başımı acımasız bir güçle öne doğru savurdum ve alnımı burnuna çarptım.

Kan fışkırdı. Bağrısmalar patlak verdi. Etrafımdaki Fae'ler üzerime çullandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FOUR

T kuşluk vakti bir alicorn gibi, etrafımdaki fae'leri elimden geldiğince görmezden geldim

olabilirdi. Ellerim arkamda bağılyken, bileklerime kilitledikleri kalın altın bilezikle oynadım. Büyüm yine kesilmişti. Görünüşe göre bunu yapmak için altın kullanmışlardı ya da belki de altını bir şekilde aşılamlışlardı.

"Owen, bunun bize bir faydası olmayacak." Aaden hemen önümde yürüyordu. Bir atın sırtına bağlanmış oturuyordum, bacaklarım onun karnının altından geçen bir iple birbirine bağılydı. Altın rengi kürkü güneşin altında parıldıyordu ve keten yelesi bakımlıydı, sadece hafif bir kıvrımı vardı. En iyi arkadaşım ona bayılırdı. Keşke ben de onun yarısı kadar güzel olsaydım.

"Görevimiz onu mümkün olduğunca çabuk naibe geri götürmektir. Kraliçe'den emir alıyor," dedi Owen. Bana meydan okuduğu için burnunu kırdığım gerçeğinden dolayı sesi kalındı. Dürüst olmak gerekirse, saçma sapan konuştuktan sonra gardını düşürmesi onun suçuydu. "Ve biz de bunu yapıyoruz."

Orry saçlarımın arasında saklandığı yerde kıpırdandı. Sonunda. "Şimdi neredeyiz?" diye mırıldandı.

"Çalıntı," dedim.

Aaden bana baktı. "Özür dilerim."

Benimle iyi geçinmeye mi çalışıyordu? Hiç değilse bana karşı değil, benimle birlikte çalışmaya çalışıyordu. Ona güvenebileceğimden emin değildim. Ama şimdiye kadar karşılaştığım tüm fae'ler arasında en nazik olan oydu. En iyi arkadaşıma göre bu onu zayıf yapıyordu. Yine de Aden'in yeşil gözlerini sevmiştim.

"Ondan özür dileme. Doğru düzgün konuşamıyor bile. Bana kalırsa ona iyi bir av köpeği gibi davranmalıyız. Onu eğitir, görevine hazırlar ve itaatsizlik ederse döveriz. Anladın mı?"

Owen bana baktı, ona indirdiğim darbeden dolayı yüzü morarmıştı. Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Güzel yüz renkleri."

Daha da kızardı, görünüşe göre *bunu* yeterince iyi anlıyordu. Aaden bir kahkaha attı ama ben ikisinden de uzaklaştım.

Etrafımdaki konuşmaları dinledim ve işe yarar bir şeyler bulmaya çalıştım.

Mahkemelerden ve Fae'lerden bahsediliyordu.

Kahin ve ona güvenip güvenmemeleri gerektiği. Yemek için sabırsızlandıkları yemekler hakkında tartışmalar.

Aptalca, anlamsız konuşmalar.

Çenem tıkanı. Sürekli gevezelik etmeleri hoşuma gitmiyordu. Underhill'deki geveze ispinozlar gibi. Sürekli gürültü ve kanlı bir saldırı düzenlemek için bir şarkı bile yok. Sadece gürültü.

Orry saçımı çekiştirdi. "Naip burada kral gibidir." Küçük pençelerini saçlarımin arasında gezdirerek gözden kayboldu.

Aaden onun konuşmasını duyduğuna dair herhangi bir işaret vermedi. Sesi yumuşaktı ama kolayca duyulabilirdi. Bu toprak fae'lerinin kambur yaşlı adamla birlikte seyahat ettiklerini düşünmüştüm ama Orlaith'in

saçlarımda saklı kalması ve yaşlı adamın yokluğu, bu konuda şüphelerim vardı.

"İrlanda'yı ve bizimle birlikte yaşayan tüm fae'leri yönetiyor," diye devam etti. "Üç çocuğu var, hepsi de son üç yılda doğmuş ve hepsi de farklı kadınlardan. Bir hükümdar için biraz skandal, ama kimse bu konuda çok yüksek sesle yorum yapmıyor çünkü o naip ve çocuk eksikliği uzun zamandır fae için önemli bir sorun. Anlıyor musunuz?"

Bir kadın "Bu gıcırtı sesi de ne?" diye sordu.

Aaden bana bakıyordu. "Sanırım üzerinde bir yaratık var."

"Saçında mı?" dedi kadın dehşet içinde. "Fare mi?"

"Onun gibi birinden beklediğimden fazlası değil," diye alay etti Owen.

Parlak güneşe karşı gözlerimi kapattım. "Aptal kulakların duymuyor mu sözlerini?" Ona sordum.

"Babam dışında, söylediklerimi duyabilen ve anlayabilen ilk kişi sensin." Orry iç çekti. "Sonunda duyulmak güzel."

Yavaş bir nefes aldım ama şaşırmadım. Eve döndüğümde hayvanlarla her zaman iletişim kurabilmişim. "Biraz daha konuş."

Aaden bana bir bakış attı ama ben başımı sallayınca dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi.

"Nerede kalmıştık?" diye fısıldadı. "Demek naip gerçek bir erkek fahişe... Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Aygır mı?" Aaden'in bir yan bakışını daha kazanarak teklif ettim.

"Hayır. Ama öyle asılmış!" Orry tiz bir kıkırdama çıkardı. "Bayanlardan şikayet yok, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Yani *ben şikâyetçiyim* ama bu bambaşka bir hikâye ve şu anda buna ayıracak vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Daha fazla."

"Kötü bir adam değil, sadece kendini çok beğenmiş. Erkeklerin alışık olduğu gibi bencil. Ama çocuklarından biri de kayıp, çocukları her ne götürüyorsa. Kıskanç bir metresi olduğunu düşündüğü kişiyi suçladı - hatta onu yasakladı - ama çocuklar kaybolmaya devam etti. Artık çok fazlalar." Saçlarımı okşarken yavaşladı. "Kahin'in senin hakkında tam olarak ne söylediğini duymadım. Tek bildiğim, Underhill'de saklanan gümüş saçlı kızın İrlanda'nın kayıp çocuklarına cevap vereceğiydi."

İrlanda'nın kayıp çocukları için cevap ...

Beni kaçırانların çoğunun düşmanca davranmasına şaşmamalı.

Kaşlarımı çattım ve annemin çocukları bulmak dışında benden ne yapmamı isteyebileceğini düşündüm. Çünkü bildiğim bir şey varsa o da Annem söz konusu olduğunda, çok az şey basitti. Bir görev başka bir görev anlamına gelirdi, sonra başka bir görev ve gerçek hedef ortaya çıkana kadar başka bir görev. O gerçek hedefe ne kadar çabuk ulaşırsam, eve dönmeme o kadar çabuk izin verirdi.

Şimdiden evimi özlediğimi hissediyordum. Buradan nefret ediyordum. Dünya tükeniyordu ve bu fae'lerin bizi koruyacağına güvenmiyordum. Her an etraflarını izlemek için duyularını kullanmıyorlardı. Kendilerini savunmasız bırakmışlardı. Tembelleştiler. Ve büyülerime kilit koyup durdular.

Bu onların bunu yapmasına son kez izin verişimdi. İznim olmadan vücuduma altın takacak bir sonraki kişi ölecekti.

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum.

Orlaith'in bana cevap verme şansı olmadı. Aaden bineğimin yanında yürüdü. "Kaleye varmamıza ne kadar var? Bu hızla yaklaşık üç saat."

Sorduğum şey bu değildi. Çocukların kaybolmaya başlamasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini öğrenmek istiyordum. Ama Aaden'in yanıtı, bu ata bindirildiğimden beri aklımda olan bir soruya cevap veriyordu.

Ona baktım, çünkü yeşil kürelerine daha çok bakmak istiyordum. Diğer kürelerden çok farklıydılar. Neden bu kadar ilgimi çektiklerini anlayamıyordum. Ona karşı herhangi bir hayvani çekim hissetmiyordum... ama toprak fae'lerinde bir şeyler vardı.

"Kimi arıyorsunuz?" Aaden sordu. Elini koluma koymak için uzandı. Tenimizin değdiği yere baktım. Elleri sıcaktı ve parmakları nasırlıydı.

Bu iyi hissettirdi.

Aaden elini çekti. "Özür dilerim."

Ne için üzgündü? Dokunuşu vücudumda garip, hoş bir karıncalanma bırakmıştı. Gözlerine tekrar bakma isteğimi içime gömdüm.

Aaden neredeyse kendi kendine, "Naip hemen seninle görüşmek isteyecek ama seni anlamakta zorlanacak," dedi. "Ve bir banyoya ihtiyacın olacak."

İki kaşımı da kaldırıyorum. "Kokmuyorum."

Orlaith kıkırdadı, Aaden de cevap verdi ama uzaktan gelen kesik kesik toynak vuruşlarını duyunca -çok az farkla- başımı eğdim ve ikisini de duymazdan geldim. Ses, iliklerime kadar hissettiğim çok ama çok *büyük* toynak vuruşlarından geliyordu. Bu sesi iyi tanıyordum ve bana umut veriyordu.

Artık bu dünyada yalnız değildim.

Aaden'e sııttım, duruşunun geri kalanı dostça iken meydan okumama neden cevap niteliğinde bir gülümsemeyle karşılık verdiğinden emin değildim. "Naiple tanıştım. Şimdi. Banyo hayır."

"Şimdi mi?" Eyerinde iki büküm oldu.

Gürültü arttıkça nal sesleri kısa sürede herkesin dikkatini çekti. Bazıları Aaden'i taklit ederken, Owen gibi diğerleri yaklaşan tehditle yüzleşmek için bineklerini tamamen çevirdi.

Topuklarımı altın kısırağın yanlarına vurdum ve o da ürkerek öne doğru sıçrayıp dörtlale koşmaya başladı.

Orry ciyakladı ve daha sıkı sarıldı, minik tırnakları batıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Taş kulübe." Eyerde öne doğru eğildim ve yeterince hızlanana kadar her adımda kısırağın yanlarına vurdum. Rüzgâr saçlarımın ve kulaklarımın arasından ısıklık çalarak geçiyordu ama peşimdeki fae'yi yine duyabiliyordum, bize yetişmekte olan canavarı görmezden geliyordum.

Sırıttım ve omzumun üzerinden geriye baktım. "Zift canavarları beyinlere sıçar." Bu en iyi arkadaşımın en sevdiği sözlerden biriydi. Söz açılmışken...

Gürleyen toynaklar beni ve altın kısırağımı yakaladı, sanki dörtlale koşmuyormuşuz gibi yanımdan çekiyordu. Yine de en iyi arkadaşım benden başka kimse yetişemezdi ve bunu ancak sihrimi kullanarak başarabilirdim.

Yanımda koşan kara kelpinin yelesinden ve kuyruğundan buz sarkıtları sarkıyordu. Yürümeye başladığımdan beri benim yoldaşım ve koruyucum olmuştu ve daha iyi bir arkadaşım olamazdı. Kik altın kısırağa kolayca ayak uydurdu ve onu nasıl süzdüğünü fark ettim. Onun narin gövdesinden hoşlandığına şüphe yoktu.

"Lugh'un kabarmış kıcı! Dünyanın öbür tarafı mı?" diye bağırdı. Keskin dişleri her kelimeyi sanki kemiklerini kırıyormuş gibi sıkıyordu.

Buraya kendi isteğimle gelmedim. Lugh'un kıcının durumunu buraya getirmeye gerek yok.

o.

"Anne," diye bağırdım. Ağır bir homurtu çıkardı ve bu homurtu Etrafımızda soğuk bir sis vardı.

"Lanet olsun. Sessizlik battaniyeydi. Yırtmışsın. Eve mi?" Sesindeki şüpheyi ben bile duyabiliyordum. Eğer Underhill beni burada istiyorsa, yakın zamanda eve gitmeyecektim, kara kelpiyle bile.

"Regent," diye homurdandım, Kik'in 'sessiz battaniyesini yırtmaya' devam ettiğim için bana cehennemi yaşatacağını biliyordum. Zaten sıkılmaktan nefret ederdi. Çok baktandı.

"Kalk. Benimle dev bokla tanış." Başını arkaya doğru salladı, sonra bineğime göz kırptı. "Ben. Sen. Sonra görüşürüz."

"Sonra *flört edersin*." Bağları ve kalın bileziği ona göstermek için ellerimi elimden geldiğince kaldırdım. "Kolay değil. Tuzağa düştüm."

Başı öne doğru fırladı ve bağları ve bileziği kolayca ısırırken irkilmedim. Onları geriye doğru fırlattı ve bir çığlık ve ağır bir gümbürtüyle homurdandım. "Embesiller. Toprak istilasına uğramışlar. Siktiğimin dangalak waffle'ları."

"Twat waffle!" Orry kahkahalarla uludu. "Bunu naibin yüzüne söylemek için neler vermezdim. Belki de söylerim!" Gergin bir şekilde ekledi, "Ya da belki sadece düşünürüm."

Kik'in başı, ayaklarımın sıkıca bağlandığı kısırağın karnına doğru kıvrıldı. Yana doğru döndüm, böylece ipi dişlerini geçirmesi için daha kolay hale getirdim. Hızlı bir kesik ve özgürdüm.

Fae arkamızdan bağırdı ve Aden'in sesi diğerlerinden farklıydı. Kısırağın sırtında çömelirken arkama bakmadım. "Teşekkür ederim." Boynuna dokundum, sonra onunla Kik arasındaki boşluğa sıçradım ve geniş sırtına karnımın üzerine indim. Bacaklarımı dolaştırdım ve onun fıçı şeklindeki sırtına bindim. "Naip, Kik."

Dikkatini vermiyordu. "Mmm, altın güzellik." Kik bu sözleri homurdanarak söyledi ve kısarak ciyaklayarak ön ayağıyla ona saldırdı. "Sass! Daha sonra içine. Uzun yüz, dört bacak, adil oyun."

"Kik," diye adını söyledim ve topuklarımla ona vurdum. "Regent. Şimdi!"

Naibe bir esir gibi bağlanmış olarak gitmeyecektim. Annemden gelen bir görevle değil. Ne istediğini öğrenecektim, ama bunu tek başıma yapacaktım.

Benim şartlarım.

Kik homurdandı ve hızını artırdı. *Ha!* Arkamızdaki atların bize yetişme şansı yoktu. Aaden kalenin ve naibin üç saat uzaklıkta olduğunu söylemişti ama Kik'in beni bunun yarısından daha kısa bir sürede oraya ulaştıracağından emindim. Yeşil Küreler ve Renkli Yüz yetişene kadar naiple konuşmam bitmiş olacaktı. Bitmişten de fazlası.

Dudaklarımı büzdüm, sonra pes ettim ve koltuk altımı kokladım. *Lanet olsun.* Aaden haklıydı. "Yakınlarda su bul, Kik."

Belki *biraz* kokmuşumdur.

Kik beni, dibindeki kayalık havuza dökülen ince bir şelaleye götürdü, sadece banyo yapmak için kullanılabilecek kadar derin. Su, yarım daire şeklinde kıvrılan oyuk bir uçurumun kenarlarından aşağıya doğru akıyor ve görüş alanından gizleniyordu. Kik'in toynak izlerinin ormanın bu bölgesine giden yumuşak çimde gözden kaçması mümkün değildi, bu yüzden peşimdeki fae'nin uzun süre oyalanırsam bizi burada izleyeceğini biliyordum.

Buz gibi soğuk suyun içine daldım ve Orry üzerimden uçtu. "Mecbur kalmadıkça oraya girmem. Yine de temizlendikten sonra saçlarını örebilirim?"

Saçlarımın yüzümden uzak durması hoşuma gitmişti. Başımı salladım ve suya daldım. Dibindeki gevşek kumdan bir avuç alabilecek kadar uzun süre suyun altında kalmamı sağlayan canlandırıcı soğuk cildimi gerginleştirdi, tüm kaslarımı kasıldı. Yüzeye çıktığımda, yüzüm de dahil olmak üzere çıplak tenimin her santimini ovaladım. Kollarımın çukurlarına iki kat sürdüm.

Etrafımızdaki bitkilerin ve toprağın içindeki kırmızı ve yeşil dalları çekerek dışarı çıktım. Saçlarımın arasından ve tenimin üzerinden geçirerek

Fazla suyu ve son kiri de atın. "Daha az kir mi?"

Kik'e sordum.

"Daha az. Asla altın kısrak değil. Katran canavarının kulağından ipek kese yapamazsın." Bir süre dikkatini bana odakladı, sonra ürperdi. Gözlerimi devirdim. Kik beni çirkin bulurdu - yelem hariç, onu her zaman sevmiştii ve fark etmeyeceğimi düşündüğü zamanlarda onu sık sık yelemi okşarken yakalardım. Kalçalarımıdaki kasların yetersiz olduğunu ve boynumun kırılğan olduğunu söyledi - üstte ve altta aynı boyutta. Bunlar sadece *ana* şikayetleriydi.

Diğer fae'lere karşı da çirkin miydim?

Geçmişte Kik'in sözleri beni hiç rahatsız etmemişti. Demek istediğim, güzelliğın bir eşi cezbetmek ya da avı avlamak için avantajları vardı, ama ilkiyle hiç ilgilenmedim ve ikincisi için de buna ihtiyacım yoktu. Zihnimin gözünde beliren yeşil gözler bu düşüncenin neden birden aklıma geldiğini açıklıyordu. Görüntüyle birlikte vücudumda beni kıpır kıpır yapan bir sıcaklık oluştu. Bu da neydi böyle? Üreme sezonuna mı hazırlanıyordum?

Dehşet, sıcak basmasının hemen ardından geldi. Hayır.

Bu olamazdı.

"Orlaith. Saç." İki kelimeyi boğuk boğuk söylemeyi başardım.

"Üzerinde. Sol taraftan aşağıya ve omzunuzun üzerinden şelale gibi akan hoş bir taç örgüsü yapacağım. Bu gümüş teller çok güzel, çok eşsiz. Mavi gözlerinle çok iyi görünüyorlar! Naip seni becermek isteyecek, bu yüzden ona karşı dikkatli ol. Tamam mı?"

Bana vurmak mı? Beni dövmeye mi çalışacaktı?

Kik ayağını yere vurdu. "Kıza vurmak yok, Yarasa." Kaşlarım onun gerçek öfkesi karşısında havaya kalktı.

"Yarasa kız. Yarasa Kız," diye şarkı söyledi Orlaith, ikiye ayrılmak üzere olduğunu fark etmeden. "İşte, neredeyse bitti. Şunlardan birkaç tane alayım."

O

omzumdan sıyrıldı ve uzun otların arasında ilerleyerek minik pençeleriyle erken bahar çiçeklerini kopardı. "İşte." Onları örgünün içine soktu.

"Çirkin değil mi?" Kik'e sordum.

Sanki bu aç benım hakkımda güzel bir şey söylemesine yardımcı olacakmış gibi başını eğdi. "Hâlâ çirkinsin. Temiz çirkin. Daha da imkânsız." Kara kelpinin yelesi dans edip çınlayarak buz sarkıtlarını birbirine çarptırdı. "Zaman. Beyinlere sıçan boklar geliyor."

Beklediğimden erken yetişmişlerdi. Ben onun sırtına atladım ve Orlaith boynuma dolandı, arka ayakları göğsümde zıplayacak şekilde asıldı.

"Burada bir yarasa kolyesi gibi asılı duracağım. Bu şekilde sizinle konuşabilir ve naibe cevap vermenize yardımcı olabilirim," dedi. "Çoğu fae burada olduğumu bilmeyecek."

Kik bizi şelaleye götüren hafif yokuşu tırıs tırıs çıktı, sonra da yol denildiğini öğrendiğim ana patıkaya girdi. Kısa bir süre sonra, bizi taş bir kulübenin büyük kapılarına götüren bir virajı döndük. Kale, ya da Orlaith bana öyle söyledi.

Kapıda iki muhafız duruyordu, silahları ellerindeydi.

"İşinizi belirtin," diye bağırdı soldaki. "Naip. Şimdi," diye karşılık verdim.

Sağdaki kıkırdadı. Miğferinin altından tek görebildiğim bana bakan koyu kehribar rengi gözleriydi. Bir kış kurdu gibi.

Ama bir kurt gibi ulumadı. Hayır. Sözleri az önce temizlendiğim sudan daha soğuktu. "Hayır, Lass, bize bu şekilde emir veremezsin. Eğer Ríchashaoir seni görmeyi kabul ederse, huzuruna bunları giyerek çıkacaksın." Altın kelepçeleri havaya kaldırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Dene, embesil. Öl, embesil."

"Neden böyle konuşuyor?" diye mırıldandı ilk muhafız.

"Eğer deneyecek kadar aptalsam, ölmeyi hak ettiğimi söylüyor," diye yanıtladı kurt adam.

" . . .nereden biliyorsun?"

Kehribar rengi gözleri benimkilerden ayrılmamıştı. Şimdi bir elini havaya kaldırdı, büyü kivrıldı ve etrafını sardı, karanlık, neredeyse siyah, kehribarın en hafif kenarı ile.

Unseelie.

Gördüğüm ilk kişi değildi ama kesinlikle konuştuğum ilk kişiydi.

Daha da önemlisi...

O altını bana takacak bir sonraki kişinin öleceğine çoktan karar vermiştim. Bunu gerçekleştirmenin zamanı geldi.

Ona sııttım. Bir dövüş olacaktı.

OceanofPDF.com

FIVE

Wolf adam uyarı için büyüsünü toplamıştı. Bu yaklaşım, bir yaratığın başka bir hayvanı uzaklaştıracak kadar gücü varsa iyiydi. Ama bu Unseelie sikicisi yapmadı.

Bu hayvana karşı değil.

Hendek üzerindeki köprüyü geçmek için hızla ilerlerken gümüş büyümü bir yay kirişi gibi geriye çektim ve yoğunlaştırılmış güçten oluşan ölümcül silahımı Unseelie'ye doğru fırlatarak serbest bıraktım.

İkinci muhafız bağırdı ve kendini kapılardan ve köprüden aşağıya doğru fırlattı.

Kehribar kenarlı karanlık bir *gümbürtüyle* patladı ve gümüş güçteki hançerim Unseelie'nin büyülü kalkanında parçalanırken gözlerim kısıldı. Lanet olsun. Düşündüğümden daha güçlüymüş.

Ve belli ki düşündüğünden daha güçlüydüm. Bakışlarındaki hafif genişlik karşısında dudağım kıvrıldı.

Kık, köprü boyunca çınlayan buz sarkıtlarının çınlamasıyla kuyruğunu seğirtti. "Bir sonraki aya mı?"

Cazip.

Ama bu dövüş başkasına devredilemeyecek kadar kişiseldi. Gardiyan, diğer gardiyanın nerede olduğunu öğrenmek için bile meydan okuyan bakışlarını kırmamıştı. Daha iyi bilmesem, onun Underhill'de büyüdüğünü düşünebilirdim - belli ki göz temasını kesmenin zayıflık anlamına geldiğini anlamıştı.

Daha önce hiç kişisel bir savaşa girmemiştim. Belki de hayatta kalmak için yapılan her kavga kişiseldir. Hiç zevk için dövüşmemiştim.

İçimden bir ses bunun değişmek üzere olduğunu söylüyordu.

Nefes alarak duyularımı genişlettim, sadece ben ve benim yaptığım gibi çevresinden enerji çektiği çok açık olan muhafız arasında çatırdayan garip gerilimi anlamaya çalışmak için. Kale kapılarının ötesinde insanlar dolaşıyordu. Yüzlerce insan. Hendeğin sadece bir hendek olmadığını, içinde büyü olduğunu fark ettim. Muhtemelen bir savunma büyü.

Kıkırdadım, sonra Kik'i okşadım. "Öldürmek için benim."

Unseelie muhafızının gözleri ikinci kez büyüdü.

Kik ofladı. "Eğlenceli hırsız. Emin misin? Aygırın güçlü bir boynu var."

Güçlü bir boyun olsun ya da olmasın, bu Unseelie'ye karşı yardıma ihtiyacım yoktu. Kalenin taş duvarlarını ve ağır ahşap kapılarını taradım. Bunun dışında, hendek dışında avantajıma kullanabileceğim pek bir şey yoktu. "Git."

Orlaith'in pençelerini boynumdan nazikçe çekerek onu göz hizama kaldırdım ve bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. Başını salladı ve ben de ona söylemeden onu Kik'in yelesinin üzerine yatırdım. Yarasa yemekten hoşlanmıyordu.

Mırıldanan Kik, Orlaith'in yedeğinde köprüden geri çekildi.

"Biraz altından mı korkuyorsun, gümüş Seelie?" diye alay etti Unseelie bizi ayıran on metrenin ötesinden. O kadar uzağa tükürebilirdim.

Duruşumu genişlettim ve etrafımdaki enerjiyi daha fazla çektim. "Adım Gümüş değil," diye hırladım. "Altın gittiği yerde parlamaz."

Homurdandı. "Bu kelepçeleri güneş görmeyen bir yere mi sokacaksın? Ve Silver'ın senin için mükemmel bir isim olduğuna karar verdim."

"Pislik herif."

"Bana daha kötöleri de söylendi. Ama kimsenin beni öldürmeye çalışacak kadar aptal olduğunu söyleyemem. Şimdi yapacağın şey şu. Ellerin arkada ayaklarımın önünde diz çökeceksin. Sana bu kelepçeleri takacağım. Ondan sonra, Ríchashaoir'ın seni görmek isteyip istemediğini sorması için birini göndereceğim. Neden istediğini anlayamıyorum, özellikle de beni öldürmeye teşebbüs ettiğinizi ve zorla giriş yapmak istediğinizi söylediğimde. Tabii bunun için özür dilemek istemiyorsan? O zaman bu ayrıntıları eklemeyi unutabilirim."

"Diz çök," kelimeyi denedim, sonra da "Özür dile," dedim.

Kehribar gözleri zalim bir gülümsemenin üzerinde parlıyordu. "Ayaklarımın dibinde, Silver. O gür dudakların her kelimeyi oluşturmalarını izlemek istiyorum."

Ben de gülümsedim, sonra ona bir sihirli hançer daha fırlattım.

Dövüşmek için en kötü hayvanlar öğrenenlerdi. Adam sadece bir tarafa kaydı. Kehribar rengi karanlık parmak uçlarından çatallı bir şimşek gibi fırladı.

Sorun değil. Benimki gibi sivri bir saldırı bekliyordum. Kaçacak yer yok.

Bir kalkan fırlattım ve on ya da daha fazla darbe birbiri ardına kalkanıma çarpınca irkildim.

Whoosh. Kara büyüden bir tırpan havada boynuma doğru ilerledi, başımı yerinde tutmak için çömeldim, sonra büyümü kale kapılarının menteşelerine dolayarak onları kopardım. Seyirciler uzun zaman önce dağılmıştı. Gücü dışarı atarak ağır kapıları, altlarında duran Unseelie'leri ezmek için geriye doğru sürükledim.

Bağırarak iki kolunu da kaldırdı ve kapıyı tutabilecek kadar güçlü olduğunu kanıtladığında homurdandım. Şimdi çok meşguldü.

Sırıtarak boşluğu koşarak geçtim ve omzumla sertçe iterek doğrudan ona saldırırken her şeyimi darbeye verdim. Unseelie köprüden fırladı ve ben de kale kapılarının kaldırım taşlarına çarparak yankılanan çarpışmasından kaçınmak için yuvarlanmaya devam ettim.

"Ha!" O kadar zırhın içinde yüzebileceğini umarak ayağa fırladım.

Yüzemedi. Sıçrama sesi gelmeyince sırtışım soldu.

Hiçbir
şey.

Hem de
hiç.

Çok sessiz. Hem kale kapılarında hem de burada. Unseelie piçi neredeydi? Ve onu bulamadan girişten geçmeye cesaret edebilir miydim?

Beni annemden çalan fae'nin görünmez olma yeteneği vardı.

Kahretsin.

Kale duvarına doğru geri çekildim.

Unseelie bir kükremeyele köprüünün altından yukarı doğru fırladı, zırhı gitmişti. İçgüdülerim harekete geçmeden hemen önce tüniğinin üzerindeki hilale baktım. Büyümle kale duvarından beş taş blok çekip ona doğru fırlattım. Blokları bir patlamayla yaktı, gri toz patladı ve bir saniye sonra kafam arkamdaki duvara çarparken gözlerimde ışık patladı. Ağzıma kan doldu ve kendimi bir tarafa fırlatarak bir kalkan oluşturdum.

Bedenime bir enerji dalgası çektim ve bunu yaralarımına fısıldadım. Gözlerimi dolduran ışık geri çekildi.

Ama kendime gelmek için zamanım yoktu, çünkü o oradaydı.

Kocaman yumruğundan kaçınmak için geriye yaslandım, sonra dizine tekme attım, ardından da kasığına bir yumruk indirdim. Nefesi benimki kadar duyulabiliyordu ve bir sonraki hamle için geriye doğru dans ederken kehribar rengi bakışlarını bir vahşilik doldurdu. Tanıdığım bir vahşilik.

O da benim gibi bir hayvandı.

Ve ne yazık ki benim gibi hayvanların nasıl dövüştüğünü biliyordum.

Karnıma yediğim ezici tekme karşısında iki büklüm oldum, sonra ön kolunun etini yırtarken çıkardığı homurtunun tadını çıkardım. Ayağına basarak boynunu pençeledim. Yumruğu saçlarıma saplandı ama zaferi kısa sürdü, çünkü ben sadece kendimi kurtararak bir avuç gümüş teli onun avuçlarında bıraktım.

Zıplayarak iki bacağıma da karnına doğru savurdum, ardından yerden kalkarak Unseelie'ye doğru fırladım ve onu sıkıca sardım. Gümüş güç çağrım cevap verdi ve kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı aktı. Vücudumun üzerinden.

Hızla zikrettim.

"Böyle bir şey olmayacak." Boğazıma yumruk attı. Kurduğum zayıf kalkan tüm gücü ememedi.

Bir bok çuvalı gibi yere düştüm ve hırıltıyla nefes almaya çalıştım. Gücümü toplayarak kale duvarından daha fazla taş çektim ve bir an sonra bir tanesinin Unseelie'nin kafasına çarpmasını izledim.

Bu bana sendeleyerek ayağa kalkmam ve duvarların içindekilerin artık sessiz olmadığını fark etmem için yeterli zamanı kazandırdı. *Ayak sesleri.*

Geliyorlardı.

Unseelie ayağa kalktı. Öfke yüzündeki her çizgiyi dolduruyordu. Kehribar rengi olduğunu sandığım gözleri şimdi erimiş altın rengini andırıyordu. Pislik beklediğimden çok daha güçlüydü. Ve nasıl dövüşüleceğini de gerçekten biliyordu. Bunu vücudunda kılıflı olarak görebildiğim silahlardan hiçbirini çekmeden kanıtlamıştı.

Bazen savaşmak çözüm değildi. İçimi çektim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüzüne bulaşan kir ve kanın altında yaşadığı şok belliydi ama kendini toparlamakta gecikmedi. Altın kelepçeleri havaya kaldırırken dişlerimi onun her bir dişini kırma dürtüsüne karşı sıktım. "İyi kız, Silver. Merak etme. Bunlar hiç acıtmayacak. Sen istemediğın sürece."

Onu görüş alanımda tutarak, gelen muhafızları gözlemlemek için yarım döndüm.

Birçoğunu.

Unseelie başımın üzerinden seslendi. "Seelie'ler. Dövüşe hep geç kalırlar." Ve gözlerini aynı kavgadan ayırmıştı.

Sırıtarak gümüşü fırlattım ve üzerime kamuflej çektim. Kaçınılmaz tepkiyi beklemeden hızla uzaklaştım. Unseelie lanetlenmeden önce kale duvarına ulaşmıştım. ıkardığım taşlar rastgele değildi. Oluşan el ve ayak tutamaklarını kullanarak hızla tırmanarak tepeye ulaştım ve aşağıya, öğütücü fae'lere baktım.

Embesiller.

Naibi göreim.

Ben olsam altın takmazdım.

Ve kesinlikle ona diz çöküp özür dilemeye gitmezdim.

Kanım yüzeyin hemen altında kaynadı, ama Unseelie'nin İrlanda sarayına inişime odaklanmak için kışkırttığı öfkeyi yatıştırdım.

Taşın son on metresinden aşağı indim, sonra içerideki bir sonraki duvara geçtim. Diğeri fae'lerin seslerini duyabiliyordum. Çok yakında. Bir kapının arkasına çömelip, daha iyi yön bulmak için durakladım.

Metal ınladı. Tahta parçalandı. Ham güç beni yüzüstü toprak zemine fırlattı ve sert bir yüzey beni orada tutmak için saldırıya katıldı. *Sabitlenmiştim.*

Siyah botlar görüş alanımı işgal etti ve başımı çevirip önce beni sıkıştıran kapıya, sonra da saçlarımı kanlı eliyle bir kez daha avuçlayan Unseelie'ye baktım. Diğer eliyle boğazıma bir bıçak dayamıştı.

"Fikrini ödünç alabileceğimi düşündüm," diye mırıldandı. Bu sıradan sözler beni güvende hissettirmedi. Boğazıma uyguladığı baskıyla da değil. "Gücünü bırak ve öyle kal. Bu seni uyaracağım tek sefer. Eğer ortaya çıkarsa, o zaman boğazını keserim."

Vücudunun hiçbir yerinde blöf yoktu.

Nefret, varlığımın her zerresini çürük ve sıyrıklarla doldurdu. Birinin kalbini yavaşça oymayı hiç istememiştim. Son anlarında gözlerinde ölümün kabullenilişini görmeyi hiç istememiştim. Benim için ölüm kişisel değildi. Bir hayatta kalma meselesiydi.

Şimdi olmaz. Onunla
olmaz. Gücümü
çağırdım.

Hançeri boynuma dayayan muhafız, kelepçeleri önümde sallamak için saçlarımı serbest bıraktı. "Çaban için A aldın, Silver. Senden sadece dizlerinin üzerine çökmeni istedim, kendini ayaklarıma atmanı değil. Yine de ilk değilsin. Sonuncusu da olmayacak."

Dikkatim kelepçelerden ayrılmadı. Sesimi mutlak bir sözün doldurmasına izin verdim. Çünkü ona şimdi zarar vermeyecektim. Belki bir saat içinde bile. Ama bu adam benim elimden acı çekecekti ve umarım bu acı yavaş ve ıstırap dolu olurdu. "Cesaret. Ve. Öl."

Unseelie bir parmak salladı. Kapının çekilip fırlatılmasını dinledim. Önce bir kelepçeyi, sonra diğerini takarken kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu. Gücüm kesildi ve beni en derinlerime kadar sarsan panikle boğuldum.

Çekirdek. Gözlerim *yaşardı* ve içimdeki büyüünün yokluğu fiziksel bir acıya dönüştü.

Beni sürüklediler ve gardiyan başını eğerek doğrudan bana baktı. Sessiz bir tehditle, "Cüret ediyorum." dedi. Doğruldu, başını salladı. "Şimdi kımılда."

OceanofPDF.com

SIX

I Bir gün çıplak ellerimle sevinçle boğacağım adam tarafından ayağa kaldırıldım. Omzunun üzerinden emirler yağdırdı.

Kanatlı bir altın top boynuma yerleşmeden önce bize doğru bulanıklaştığında fiziksel olarak tepki vermem gerekiyordu.

"İyi misin?" Orlaith fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. İyi görünüyor muydum? "Yaşıyorsun.

Kık snap?" "Evet. Hey, atlar yarasa yemez, değil mi?"

Kık'ın yüzüne karşı at demek onun son sözleri olacaktı. Yalan söyledim,

"Hayır." Kehribar Gözler bana sakinleştirici bir bakış attı ve ben de göz kırptım.

Orlaith ciyakladı, minik pençeleri derime batıyordu. "Bu *Cormac*, Yeşil Ada'nın Kurdu. Ona böyle diyorlar. Oh, Tanrım. Hiç tanışmadık. Onu geçerken gördüm ve ağzımın suyunu akıtmamak için kendimi zor tuttum çünkü o kış... kahretsin! İrlanda'da sahip olduğumuz en iyi dövüşçü, söylentilere göre yatakta dinamit gibi ve aslında her kadının hayalini kurduğu adam... bilirsiniz işte... *bilirsiniz*."

Bilmiyordum ve onu kimin hayal ettiği de umurumda değildi. Onunla tekrar savaşıyordum ve sonra onunla ilgili tüm rüyaların yerini

Unseelie merhametim için yalvarıyor. Şu lanet altın kelepçeleri çıkarır çıkarmaz.

Unseelie çıplak elini enseme birleştirdi ve parmakları etime batacak kadar sert bir şekilde kavrayarak görüşümün gidip gelmesine neden oldu. "Kımıl da, Silver."

Bu benim lanet adım değildi. Olabilirdi ama onun ağzından çıktığı için benim adım olmasını *istemiyordum*. Ayrıca ona önemsiyormuşum gibi davranma zevkini de tattırmak istemiyordum. Çünkü o benim için hiçbir şeydi. Dişlerim ve çenem ağrıyana kadar ağzımı kapattım.

"Şimdi de sessizlik mi? Kadınlarımın sessiz olmasını tercih ederim. Aferin kızıma." Yanağımı okşadı ve beni önce kaleye, sonra da kalenin içine doğru yönlendirdi.

Önce, onun bebek yapıcılarını parçalardım. *Sonra da* yüzünü yeniden düzenlerdim. Onu bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Bunu yapabileceğim tüm farklı yollar hakkında hayal kurmayı çok isterdim, ama bunun yerine dönüşleri, köşeleri ve her bölümden ayrılan odaları not aldım. Bu kale, Ejderha Dağı'nın derinliklerindeki labirent gibiydi. Ama eğer o kıvrımlı tünel sistemini fethedebilirsem, burayı da çözebilirdim. Ayaklarımın altındaki tuhaf ve yumuşak yosun benzeri tüyler ve taş duvarlardan sarkan resimlerle kaplı tuhaf parıltılı kumaşlarla bina hiçbir anlam ifade etmese bile. Daha da tuhafı, birbirine dolanmış ağaç sarmaşıklarından yüzen, minik, beyaz alevler sarkıyordu.

Her şeyi içime çektim ve zihnimin bu yenilik karşısında acıdığını ve sıkıştığını hissettim. Bir hata yapmıştım. Annemin mesajlarını yanlış yorumlamıştım. Benim için tasarladığı şey kesinlikle bu değildi.

Eğer, hayır, serbest kalırsam, kaçmaya çalışırım. Annem bu yeryüzü fae'lerinin sorunlarını çözmemi bekleyemezdi, onlar bana

katran canavarı boku.

Bundan neredeyse emindim.

Üç kat merdiven ve sayısız uzun tuhaf koridordan sonra, açık kemerli devasa bir kapının önünde durduk. Altın kaplı dallar onu çevreliyordu, yapraklar ve yuvarlak, olgun bir meyve neredeyse her dalı ağırlaştırıyordu ve sanki gerçekmiş gibi çiy ile parlıyordu. Meyveler farklı boyut ve şekillerdeydi. Alışılmadık. Gözlerimi kısarak ağaca baktım ve dallar titreyerek hareket etti.

Canlıydı.

İlgi

çekiciydi.

"Gerçek mi?" Orry'ye sordum ama Pislik bana baktı. Onu uyarmak için dişlerimi sertçe şaklattım.

Orry kendini biraz düzeltti. "Bu ruhlar ağacı, tatlım. Kale onun etrafına inşa edildi ve ağaç kendini taş ve harçla bütünleştirdi. O gerçek, evet, tamamen canlı. Ve farklı insanlara farklı tepkiler veriyor. Bazıları hiç tepki vermez. Bence ağaç senden hoşlanıyor."

"Pislik mi?" Başımı ona doğru salladım. Altın sarısı gözleriyle bana dik dik baktı ama benim sessiz duruşumu benimsemiş gibiydi.

"Yani ağacın tepki vermesini sağlıyor mu?" diye sordu. "Bilmiyorum. Bak, odanın ortasındaki gövdeyi görebilirsin." Orry kanadının bir ucunu uzatarak işaret etti. Bakışlarım onu takip etti. Dallar ve meyveler o kadar dikkatimi çekmişti ki daha fazla bakmamıştım.

Odanın ortasında, yerden tavana kadar uzanan, yirmi metre çapında kalın bir gövde vardı. Dalları ve meyveleri gibi altın rengi kabukları vardı ama içlerinde siyah küçük çatlaklar uzanıyordu. Doğayı biliyordum. Siyahın bu güzel ruh ağacına ait olmadığını sormadan biliyordum. Parmaklarım, siyah çatlakların derin olup olmadığını kontrol etme ihtiyacıyla karıncalandı.

"Hoş geldiniz," diye gür bir ses yükseldi, "Görüyorum ki kurdumuzla tanışmışsınız. Teşekkür ederim Cormac, onu burada benimle bırakabilirsin."

Sesle birlikte gelen kişi ağacın arkasından çıktı.

Orry dudaklarımın kıvrılmasına neden olan homurtulu bir tıslama sesi çıkardı.

Yumuşak kalpli yarasam bu kişiden nefret ederdi. Bildiğim iyi oldu. "Naip?" Orry'ye sordum.

"Dizlerinin üzerine çök." Pislik bir ayağını dizlerimin arkasına koydu ve beni sertçe karo zemine bıraktı, sonra aşağı bakmam için başımı eğmeye zorladı. Fayanslar güneş patlaması desenleriyle kaplıydı, Seelie fae'leri ve sanırım Seelie naibi için seçilmiş bir desendi.

"Hadi ama Cormac. Naibinizi ne pahasına olursa olsun korumak istediğinizi biliyorum ama buna gerek yok."

Göt herif homurdandı. "Öyle. Kaleyi yerle bir edecek kadar gücü var ve ne yapacağı hiç belli olmuyor efendim. Sadece resmi olarak eğitilmediği ve zihinsel olarak yeterince keskin olmadığı için onu alt edebildim."

Ona akli dengesinin yerinde olmadığını gösterirdim. Piç kurusu.

Naip dilini şaklattı. "Böyle bir güzelliğin gücü kurdumu sinirlendirmeye yeter mi? Mutlaka bir hata olmalı... Bekle, bileklerinde *iki* kelepçe mi var?"

Çenem titriyordu. Pislik arkamı bu kadar sabit tutarken başımı kaldırmamın imkânı yoktu. Beklemekten nefret ederdim. Ama sabrın, herhangi bir silah kadar değerli bir araç olduğunu öğrenmiştim. Underhill'de yemek istiyorsam avlanmak zorundaydım. Avlanmanın yüzde doksan beşi sabırdı.

Nefesimi yavaşlattım ve gerginliğin bedenimden akıp gitmesine izin verdim, kaslarımı gevşetip parmaklarımı gerdim. Kelepçelerin kenarlarını hissedebiliyordum. Naip iki çift giymeme şaşırmış görünüyordu. Hangi

Pislik'in bir çiftin yeterli olmadığını düşündüğü anlamına geliyordu. Bu da kelepçelerin hatasız olmadığını gösteriyordu.

Kulağımdaki halkanın nasıl hissettirdiğini düşünmek için gözlerimi kapattım. Onu nasıl patlatmıştım? Bir hile olmalıydı. Ya da belki de halkada bu kelepçelerde olmayan bir hata vardı, çünkü kesinlikle onlarda herhangi bir zayıflık hissedemiyordum.

Pislik herifin eli başımın arkasından hiç çekilmedi. Sanki beni tanıyordu, sanki kaçmak için yeni bir yol aradığımı hissedebiliyordu. *Şerefsiz*.

"Naip seninle konuştuğunda, medeni olmaya çalış." Orry asık suratlı bir ses tonuyla fısıldadı. "Burada tüm güç onda. Ona karşı olduğunuza karar verirse size korkunç şeyler yapabilir."

Kaşlarımı çattım. Bu naibin benden yardım istediğini sanıyordum. Yoksa olanların suçunu üstlenecek küçük, pis bir günah keçisi mi istiyordu?

"Bırak ayağa kalksın, Cormac. Bırak kalksın."

El başımdan kaydı ve gözlerimi aşağıda tuttum, başımı da, sonra nefesimi daha da yavaşlattım, hafif avlanma transımın bir benzerine kaydım.

Parmaklarım kelepçelerin kenarlarında gezindi. Eğer en ufak bir çatlak, en ufak bir kusur varsa, o zaman bu görüşmedeki olasılıkları eşitlemeye çalışabilirdim.

"Bu kötü bir fikir, Ian," dedi Pislik, sesi öfkemle tenimi sıkıca saracak şekilde gümbürdüyordu. "O güvenilir biri değil. O lanet olası bir hayvan."

"Bir zamanlar olduğun gibi mi, dostum? Seninle konuşmak istiyorum kızım. Bir adın var mı?"

Kız. Hayvan. İkisi de beni daha aşağı görüyordu.

Göt herif benim yerime cevap verdi. "Silver." Sesindeki kendini beğenmişlik çamur gibi kalındı.

"Ayağa kalk," diye ısrar etti Orry. "Kalkmalısın. Lütfen onun kötü tarafına geçme."

Yeni arkadaşşıma güvenerek ayağa kalktım ama gözlerimi kapalı tuttum. Parmaklarımı kelepçelerin üzerinde gezdirdim. Test ediyordum. Dokunarak. Enerjiyi keşfediyordum.

"İşte." Kaba bir parmak çeneme dokunarak yüzümü yukarı kaldırdı. "Gel, gözlerini göreyim, Silver."

Aradığım çatlakları bulduğumda bir nefes aldım. Altının fae büyüsyyle buluştuğu yerde, tılsımın kaynaşması tamamlanmamıştı. *Zayıflık*. Kafamı kaldırdığımda, gülümsemeden önce soluk gri gözlerini bir anlığına görebildim. "Bum."

Başını eğdi, kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu.

Kelepçelerdeki o küçük çatlaklardan sihrime olan bağlantımla sarsıldım ve onları parçalayarak her yöne şarapnel parçaları fırlattım. Pislik hırladı ve üzerime atladı.

Yere düşüp önünden yuvarlandım ve bir anda ayağa kalkıp odanın ortasındaki ağaç gövdesine doğru koşmaya başladım.

Gövdeye doğru sıçrayıp dalların yayıldığı tepeye doğru tırmanırken nefesler havayı doldurdu. Buradan sürünerek bir pencereye ulaşabilirdim.

Yapabilirim.

"Barış!" Naip bu kelimeyi kükreyerek söyledi. "Hepinizi ele geçiren nedir?" Bir ayak takırtısı duyuldu ve oda ilave muhafızlarla doldu.

Ağacın yüksek bir çatalına gizlenip aşağıya baktım.

İlk muhafızlarımdan Aaden aşağıdaydı.

Bana bakarken başını salladı, sonra naibe doğru yürüdü ve eğildi. "Efendim, ona sert davrandığımız için savunmaya geçti. Bu bir hataydı.

Bize güvenmiyor."

Neden özür diliyordu ki? En azından o yardım etmeye çalışıyordu. Bu konuda *biz diye bir şey* yoktu.

"Gözyaşı kedisi gibi kelimeler kullanıyorsun," diye onu uyardım. Gözyaşı kedileri, akrabalarının eylemlerinin sonuçlarına katlanmakla ünlüydü.

"Yalan söylemiyorum," diye seslendi Aaden. Onun yeşil gözlerini ve Pislik'in altın bakışlarını hissedebiliyordum.

Çok fazla göz var.

Koltuğumu düzelttim.

Aaden naibin önünde durdu ve gözlerini bana dikti.

Ben de ters ters baktım.

Orry yumuşak bir sesle, "Naip bazı boktan seçimler yaptı," dedi.

Naibin beni anlamasını isteyerek ve lanet olası bir çevirmen istemeyerek sözlerini tekrarladım. "Naip boktan seçimler yaptı."

Bir süre sonra başını salladı ama solgun gözlerindeki öfke parıltısını gördüm. "Elimden geleni yapıyorum, Silver. Kayıp olan çocuklarımız var. Onları bulmak için senden yardım istiyoruz."

"Yalvarmak için komik bir yol," diye homurdandı Orry.

Sistemimizi beğenerek başımı salladım. "Çok komik bir yalvarış."

Orry yumuşak bir sesle, "Oh, seni çok iyi anladım kızım. Ona neden yardım etmen gerektiğini bilmek istediğini söyle."

"Neden pisliklere yardım edeyim ki?" Naibe doğru fırlattım. Altımdaki ağaç ısındı ve titredi. Gülüyor muydu? Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Belki de ruhlar ağacına iyi davranmadılar. Belki de siyahın altın rengini bozmasının nedeni buydu. Altımda usulca nefes aldığını hissedebiliyordum. Çok güzeldi.

"Ağaçtan inip benimle yüz yüze konuşacak mısınız?" diye sordu naip. Ellerini açtı, avuçlarını yalvarırcasına yukarı kaldırdı.

Orry homurdandı, "Daha önce söylediklerimi unut. Ona hak ettiğini vereceğiz."

"Hayır." Orry'nin uyarısına ihtiyaç duymadan söyledim. "Tekrar dene, sersem," diye mırıldandı.

"Tekrar dene, sopa çük," diye fırlattım.

Orry boğuldu ve ciyakladı. "Aman Tanrım. Seni seviyorum, Silver." Beni daha sıkı kavradı ve minik yarasa ağzını tenime bastırdı.

Naip ellerini indirmeden önce bakışmalar on saniye daha devam etti. "Güzel. Gördüğüm kadarıyla bize güvenmiyorsunuz ve bunun için de iyi bir sebebiniz var."

Aaden irkildi.

Pislik sırttı.

Naip bana bakmaya devam etti. Umarım boynunda sağlam bir çatlak vardır.

"Çocuklarımız kayıp Silver, görünüşe göre rastgele götürülüyorlar. Otuz bir tanesi. Yanlış bir şey yapmamış otuz bir *masum*. Bölgemizde devam eden bir savaş yok. Dev Rubezahl'ın fae mahkemelerini ele geçirmeye çalışıp yenilmesinden bu yana hiç savaş olmadı. Böyle bir şey yapmayı düşünecek hiçbir grup yok. Yardım için Kahin'e ulaştık. Tek tavsiyesi Underhill'de yaşayan gümüş saçlı kadını aramak oldu. Bu sensin. Çocukları kaçıranın sen olup olmadığını bilmiyorduk-"

"Çöp," diye tersledim.

Başını salladı. "Bu ihtimali düşünmekle hata ettik. Ama eğer Kahin'in bizi bulmamız için gönderdiği kişi sizseniz, o zaman bize yardım edebilecek kişi de sizsiniz. Lütfen. Çocuklar ... biz ..." Tıkandı ve boğazını temizlemek için bir an durdu. "Hayatta olup olmadıklarını bilmiyoruz. Umut ediyoruz ama

Çocuğunu kaybetmiş her ebeveyn ölümün bir olasılık olduğunu bilir. En azından, kıymetlilerimizi uygun bir yas için eve getirmek isteriz. Bize yardım edecek misiniz? Çocuklarımızı eve getirmemize yardımcı olur musunuz?"

Sözlerindeki bir şey kalbimi acıttı ve konuşmakta zorlandım. "Güneşler geçer."

"Bir dakikaya ihtiyacı var," dedi Pislik ve ben bunu umursamayacak kadar tıkanmışım.

benim için tercüme etmişti.

Dallardan geri çekildim ve kalbimin tuhaf şeyler yaptığını hissederek yapabildiğim tüm yaprakların arkasına saklandım. Tehdit eden gözyaşlarına karşı gözlerimi kapattım. Bu çocukların onları seven, koruyan ve kayboldukları için dehşete düşen ebeveynleri vardı.

Aileleri nereye bakacaklarını bilmiyor olabilirdi ama bunun onları durdurmasına izin vermemişlerdi. Duygularımla savaştım, onları aşağıya ve uzağa ittim. Underhill'den bu yana yaşananlar beni yıpratmaya başlamıştı.

Sertçe yutkunarak yüzümü ovaladım. Orry küçük bir pençeyle bana dokundu. "Hey, Silver, iyi misin?"

Hızlıca başımı salladım. "Katılıyorum."

"Tamamdır. Ona fiyatı uygun olursa yardım edeceğinizi söyleyin," dedi yumuşak bir sesle. "Yaptıkları onca şeyden sonra, tazminat almadan bunu yapamazsın. Çok parası var, bunu sana hemen söyleyeyim."

"İhtiyacım yok." İhtiyacım olan hiçbir şey yoktu. Sahip olmak bana sadece ağırlık verirdi.

"Sen de onlar kadar yeteneklisin tatlım, bunu biliyorum. Ama bu bir duruş meselesi. Şimdi talepte bulunursanız, sizin kolay lokma olmadığınızı bilirler ve daha sonra oyun oynama olasılıkları azalır. Ayrıca, insanlar zamanlarının değerli olduğunu düşündüklerinde başkalarına her zaman daha fazla değer verirler. Bu boktan bir Fae politikası, ama bu konuda bana güvenin-bir hak iddia etmelisiniz."

Bu çok tuhaftı. Yine de bu fae'lerin gerçekten söylemek istediklerinin etrafında dans etme şekilleri de öyleydi. Burada işler farklıydı ve Orlaith beni henüz yoldan çıkarmamıştı.

Nefesimi üfleyerek ruh ağacının gövdesine tırmandım, sıcaklığından ve gücünden biraz güç aldım.

Naibi inceledim, ince bedenine ve dağınık saçlarına dikkat ettim. Gri gözlerinin altındaki koyu halkaları.

"Yardım etmenin bedeli nedir?" diye sordum.

Naibin kaşları havaya kalktı. "Yardım edecek misiniz?"

Yüzümü buruşturdum ve düşüncelerimle Orry'nin daha önceki sözlerini bir araya getirerek doğru kelimeleri bulmak için mücadele ettim. "Tazminat için fiyat terazinin doğru tarafında olmalı."

Aaden yüzünde tiksintiyle naibin etrafından dolandı. "Çocukları kurtarmak için ödeme mi istiyorsunuz?"

Ellerimi yavaşça kaldırırken ona soğuk bir bakış attım, altın kelepçelerin kırmızı izleri hâlâ görünüyordu. Sonra kulağımda hâlâ kanayan yere dokundum ve ikinci kelepçenin bacağımı bağladığı yeri gösterdim. "Pislikler için tazminat."

SEVEN

"Hepsi bu mu?" dedi naip, derin tınısı kızgınlıkla süslenmişti. "Üç sandık dolusu nefis mücevher, yirmi sandık dolusu altın, bir yıl, on kişilik av kıyafeti ve mağazalarımızdan seçeceğiniz elli silah."

Son bir saattir kulağıma hazine taleplerini fısıldayan Orlaith kıkırdarken bunu düşündüm. Başımı salladım, sonra beni kendi numaramla yenen ve bana yeni kelepçeler takan Unseelie'yi işaret ettim. Kurt Cormac. Dünya'da konuştuklarına daha çok benzeyen kelimeler aradım. "Onunla da dövüş. Anlaşmada." Sadece ilk kan için, gerçi beni tekrar kızdırırsa bir ölüm maçına ikna olabilirdim.

Aaden ruh ağacının yanında durduğu yerde boğuldu.

Cormac sırttı, kollarını kavuşturdu ve duruşunu genişletti.

Naibin kaşları kalktı. "Bu diyarda kavgayla işimiz olmaz, Silver."

Silver isminin yapışıp kalması hoşuma gitmedi. Cormac'la başka bir şekilde savaşırdım. "Yazık. Katılıyorum."

Naip canlandı. "Bu kadar mı?"

Başımı eğdim. "Acıktım ve yıkanmam gerek. Nerede?"

Tüm bu Dünya konuşmaları o kadar da zor değildi. Sadece daha fazla şişirme kelime koymuşlar. Her şeyde yaptıkları gibi. Zaman kaybı.

Naip elini salladı ve çok geçmeden sivil giyimli bir kişi kapıdan içeri girdi. Gözlerimi diktim.

O bir *insandı*.

"Saygıdeğer misafirimiz için yiyecek ve giyecek," dedi küçümseyerek. "Ona bir oda gösterin ve banyo yaptırın."

İnsan art arda birkaç kez eğildi. "Emredersiniz, efendim." Çabası görmezden gelindi ve naip tembelce odayı inceledi.

"Cormac, görünüşe göre seni misafirimize çok yakın tutmasak iyi olacak. Aaden, seni Silver'ın kişisel koruması olarak atıyorum. Asla çok dikkatli olamayız; diğer güçler onun burada olduğunu ve neden burada olduğunu biliyor olabilir."

Orlaith homurdandı. "Sana göz kulak olmak istiyor."

Naibin bakışları Orry'nin saklandığı yere kaydı ve tekrar uzaklaştı. Birkaç fae gıcırtının kaynağını bulmak için etrafı kolaçan etmişti ama o kızın tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi. Orlaith'in görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyor muydu?

Peki neden ondan bu kadar nefret ediyordu?

Aaden kapıyı insan için açtı, sonra da orada durup beklentiyle beni izledi. Elimi arkamdaki ruh ağacına bastırma dürtüsüne direnerek oraya doğru yürüdüm, bu sırada Cormac'a *çok* yaklaştım. Parmaklarımı kıpırdattım ve bir adım geri çekildi.

Ben çıkarken alaycı kahkahalarımın sesi odayı doldurdu.

Aaden arkamdan kapıyı kapattı ve gergin insanın peşinden gittik. "Bizden kaçtığından beri çok meşgulsün," dedi.

Yeşil gözlerine baktım, sonra duvardaki ağacın dallarına doğru uzaklaştım. Parmak uçlarımla onları köşeye kadar takip ettim, orada

bir düğüm halinde toplandı ve daha sonra birden fazla koridora yayıldı. "Çok güzel."

"Öyle değil mi?" O yanımda durakladı ve insan da ileride durakladı. "Sanırım bunu kanıksamaya meyilliyiz. Her zaman manzaranın bir parçası olmuştur."

Böyle bir şey asla hafife alınmamalıdır. Saygı duyulmalı ve bir hazine gibi muamele görmelidir.

Aaden elini bir dala dayadı ve ağaç siyah altın renginde parlarken ikimiz de bir çığlıkla geri çekildik.

"Beni soktu," dedi Seelie dehşet içinde. İşaret parmağında boncuk boncuk kan vardı ve ben de aynı şeyi görmek için benimkini kaldırdım. Parmağımı emerek daha yakından baktım.

"Siyah diken," dedim. Bu daha önce yoktu.

Aaden gözlerini kıstı. "Hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Dalı tekrar okşadı, daha çekingен bir şekilde. Ağaç onun dokunuşuyla mutlu bir alicorn tayı gibi kıpırdandı. "Her ne olduysa, beni affetti."

Salonların labirentinde dolanmaya devam ettik ve duvarı kaplayan dalların ve yaprakların kalınlığına göre her zaman yolumu bulabileceğimi fark ettim. Avlunun merkezinde kalındılar. Burada, merkezden uzakta, dallara ve sivri filizlere kadar inceliyorlardı.

Burada ne kadar kalacağım?

Şimdilik çocukları bulmaya yardım ediyordum gibi görünüyordum ama önümüzdeki bir saatin neler getireceğini kim bilebilirdi ki? Tek umudum annemin sınavını geçebilmem ve bana güvenebileceğini kanıtlayabilmemdi. Artık yeterince büyümüştüm. Belki bana biraz daha yaslanabilir, bazen bana güvenebilirdi. Daha fazla ziyaret edin.

Sol tarafımdaki odadan küfürler yükseliyordu. Hiç düşünmeden topuklarımın üzerinde döndüm ve açık kapıdan içeri girdim. Saçma görünümlü bir yatak ve üzerinde asılı duran malzemeler odanın en önemli parçasıydı. Taş zemini renkli hasırlar kaplıyordu ve diğerleri de duvarlarda asılıydı. Garip bir şeyi işaret ettim. "Duvardaki delik mi?"

Aaden'in kaşları bir süre sonra kalktı. "Bu bir şömine."

Odanın içinde biraz daha yürüdüm, sonra bir kemerin arasından baktım. Tekrar işaret ettim. "Yerde delik mi var?"

Bana katıldı, sonra gülümsedi. "Bu bir banyo."

Karıştıran ayak sesleri. İnsan kapı aralığında belirdi. "Affedersiniz, hanımefendi, efendim. Burası saygıdeğer misafir odası değil. Beni takip ederseniz-"

Kahverengi boyalı giysiler içindeki kadına yaklaştım. Saçları benimki gibiydi ama seyrelmişti. Yüzünde ilk yaşlılık belirtileri vardı. Benim kadar uzun değildi ama Kik her zaman insanların yüzüne toynakla vurmak için mükemmel boyda olduğunu söylerdi. Zayıf kalçalar. Onun da benim gibi zayıf bir boynu vardı. "İnsan."

Nefes alış veriş hızı ve sığıdı.

Bir elimi koluna koydum. "Yaralanmadım. Merak ettim."

Yanıt olarak omuzları hafifçe gevşedi. "Daha önce hiç insan görmedin mi?"

Başımı salladım. "Ailen burada mı?"

"Hayır, hanımefendi. Buraya Fae'ler için çalışmak üzere taşındım."

Onların peşinden koşmaya böyle mi diyordu? "Geldiğin yer iyi değil mi?"

"Sorun değil hanımefendi. Sizin türünüz beni her zaman büyülemiştir, hepsi bu."

Soluk, mavi gözlerine baktığımda, orada bir parça huşu yakaladım. "Bizi sizinkilerden daha mı çok seviyorsun?"

Boğazını temizleyen Aaden'e baktı. "Fae'leri insanlardan daha mı çok sevdiğini soruyor."

Yanakları pembeleşti. "Ailemi seviyorum ama bir şey beni buraya çekiyor. Ben bir fae olamam, bu yüzden sizden biri olmaya en çok bu kadar yaklaşabilirim."

Konuşmasındaki hürmet ve hayranlık beni sadece ürpertti. "Hepsi senin gibi mi?"

Kızarması derinleşti ve Aaden cevap verdi. "Rubezahl'ın fae mahkemelerinin kontrolünü ele geçirmeye çalışmasının üzerinden üç yıl geçti ve saldırıları pek çok fae ve insanın ölümüne neden oldu. O zamandan beri insanlarla ilişkilerimiz gergin. İnsanoğluna karşı pek sevgi beslemiyordu ve ne yazık ki birçok insan geri kalanımızın da aynı şekilde hissettiğini varsayıyor."

Orlaith fısıldadı, "Çünkü birçoğu biliyor."

Cevap olarak mırıldandım. Naibin ona karşı ne kadar küçümseyici olduğunu görmüştüm. Kendisini savunmak gerekirse, bu insan kendisine böyle davranılmasından hoşlanıyor gibiydi.

"Ben burada kalıyorum," dedim.

İnsan, bana kuru bir bakış atan Seelie'ye bir kez daha baktı. "Sorun değil. Naip buna aldırmayacaktır."

Alçak sesle reverans yaptı. "O halde yiyecek ve giyecek getireyim, efendim." Yerdeki deliğe geçip bir dizi metal çubuğu çevirmesini izledim. Şok olmuştum, onlardan *su akmaya* başladı. O ayrılırken, yerdeki deliğin doluşunu izlemek için acele ettim.

"Bu büyü de ne?" Ben talep ettim.

Aaden güldü ve bu sesle birlikte tüm düşüncelerim bir anda aklımdan uçup gitti. Çok zengin ve hafıftı. Birkaç kez göz kırptım ve nefes almaya devam ettim. Neydi *o*?

Bana katıldı ve tuniğinin kolu çıplak koluma değdiğinde kıpırdamadan durdum.

"Bu, tesisatçılık denen bir insan büyüğü Silver."

Onun ağzından bu isim kulağı o kadar da kötü gelmiyordu. Dışarıdaki açıklıktan içeriye daha fazla küfür süzölürken bu düşünceden sıyrıldım. Demek ki oradan gelmişti. "Burada sadece Seelie'ler mi var?"

Aaden yumuşak görünömlü, yükseltilmiş mavi bir koltuğı oturdu. "Hayır, hayır, artık öyle bir şey yok. Kraliçe Hyacinth Seelie ve Unseelie saraylarını birleştirdi. Kraliçe Kallik bunu yapmak için kendini feda etti ama-

"Kallik," diye tısladım.

Gerildi. "Onu tanıyor muydun?"

"Ondan," diye tükürdüm. Kik ondan nefret ediyordu. Çoğı kişiden daha fazla, bu da ona gerçekten kötü bir şey yaptığı anlamına geliyordu, ancak ne olduğunu asla belirtmemişti. Zaten onun hakkında hiç iyi bir şey söylememişti. Neyse ki öldü ve gitti, ama onunla tanışma şansım olsaydı, sadece birimiz kavgadan uzaklaşırđık.

Yine de Kallik'in günahlarının en kötüsü bu değildi. Annemin içindeki bir şeyi kırmıştı. Bazı günahlar vardır ki affedilemez ve Underhill'e zarar vermek de bu çok kısa listede yer alıyordu.

Nefes alışımı yavaşlattım ve sonra "Seelie ve Unseelie anlaşıyor mu?" diye sordum.

Aaden bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben öyle demezdim. Birbirimizden ayrı yüzlerce yıl geçirdik. Bunu tersine çevirmek zaman ve bilinçli bir çaba gerektirecek. Ama deniyoruz. Yani, birlikte çalışmayı denediğimiz sadece birkaç yıl oldu."

Kulağıma hayır gibi geldi.

İnsan kadın geri döndü; kolları çeşitli renklerde malzemelerle doluydu. Onları yatağıın üzerine sererken izledim, sonra banyoya gidip içine bir şeyler döktü. Köpükler belirince gözlerim açıldı. Daha fazla insan büyüğü mü?

Aaden bana göz kırptı. "Bubbles, Silver."

Baloncuklar. Büyüleyiciydi. Göz kırptığında bakışlarındaki pırıltı da öyle... ve gülüşünün bana hissettirdikleri de. "Ayağa kalk."

Dudakları seğirdi. "Bana emir mi veriyorsun?"

"Evet," çenemi yukarı doğru salladım.

Tepsiler dolusu yemek getiren insan selini görmezden geldim, ancak lezzetli kokular burnumun direğini sızlattı. Geldikleri gibi aniden ve sessizce ortadan kayboldular. Su dökme sesleri kesildi ve ilk kadın kapıyı açık bırakarak onların peşinden gitti.

Aaden ayaklarını kalça genişliğinde açmış, ellerini arkasında kavuşturmuş, dümdüz karşıya bakıyordu. "Peki şimdi ne olacak?"

Onu ilk incelediğimde pek lehine bir şey görememiştim. Yine de, yanılmıyorsam, onun varlığında hissettiğim şey çekicilikti. Kik'in altın kısraktan etkilendiği gibi. Onu ikinci kez kontrol etmek, öyle ya da böyle gerçeği anlamama yardımcı olacaktı.

Kik bana bir insanın dış görünüşünde nelere değer vermem gerektiğini öğretmişti. Aden'in yeşil gözlerini sevdim, bu kesinlikle olumlu bir şeydi. Uzanarak parmaklarımla dudaklarını geriye ittim ve dişlerini inceledim. Pembe diş etleri güzeldi. Kırık diş yoktu. Ona dokunmanın verdiği hoş ve kalıcı ürpertinin tadını çıkararak bıraktım. Aden'in omuzları titremeye başlayınca kaşlarımı çattım. Yine de ona bakarken yüzünün pürüzsüzlüğünü ve simetrisini fark ettim. Zayıf kalçalarını kendime hatırlatmak için etrafında döndüm ama bunun yerine onlara dokunmak için belirgin bir dürtüyle onlara çekildiğimi hissettim. Bacaklarımla arasındaki ürpertiden kıvrınmak istedim. Bir elimi uzatarak kalçalarından büyük bir avuç aldım.

Aaden öksürdü, sonra elimi tuttu ve vücudundan uzaklaştırdı.

Midemdeki sıcaklık bu basit dokunuşla daha da arttı. Onu eleştirel bir gözle inceledim. "Yelederi uzat. Aaden o zaman daha iyi görünür." Yine, görünüşü çirkin olsa da beni caydırmıyordu. Yaklaştım, bakışlarımı dudaklarına diktim.

Seelie omuzlarımı kavradı. "Silver. Konuşmamız gerek."

Durakladım. "Neden?"

Yüzünü buruşturdu. "Daha önce bir yeleden bahsetmişsiniz. Sorabilir miyim? Kara kelpiniz size ...uh, aşıkları öğretti mi?"

Doğal olarak. Annem ve yardımcısı bu tür derslerle ilgilenmiyorlardı. "Yanakların neden kırmızı?"

Aaden elini yüzüne götürmek için beni serbest bıraktı. Bu fırsatı kasıklarını değerlendirmek için kullandım. Parmak uçlarımla. Geri sıçradı ve ellerimi yakaladı. "Kahretsin, Silver. Tamam, bak. Bizim gibi Fae'ler çekiciliğini bu şekilde göstermez."

Bir omzumu silktim. "Etkilendiğimden emin değilim."

Doğruldu. "Sen değil misin?" Kaşları birbirine çatıldı. "Emin misin?"

"Kontrol ediyorum," dedim bıkkınlıkla.

Aaden yumuşak koltuğu işaret ederek oturdu. Ben de yanına tünedim.

Boğazı düğümlendi. "Mesele şu ki, burada sormadan insanlara dokunmayız. Onlardan etkilensek bile, hatta etkilenip etkilenmediğimizi kontrol ediyor olsak bile. Bu saldırganlık olarak kabul edilir."

"Alındın mı?"

"Daha çok hazırlıksız yakalandım. Ama bu senden etkilendiğim için. Öyle olmasaydım ya da başka nedenlerle bana dokunulmasını istemeseydim, o zaman kontrol etmen hoş karşılanmazdı."

Kaşlarım havaya kalktı. Benden etkilenmişti. Bu düşünce içimi sıcaklıkla doldurdu. Karnımda değil, daha yukarıda, göğsümde. Yabancı ve yabancı.

"Seni kontrol edeyim mi?"

Yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. "Bak, güzel bir kadının beni ellemesine izin vermediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama sen bizim yntemlerimizden habersiz olduğu için senden faydalanıyormuşum gibi geliyor."

Homurdandım. "Bizimle savaşırsan kaybedersin." ne doğru eğildi. "Bu doğru mu?"

Yeşil gözlerine bakarken ne sorduğuunu unuttum. Sıcaklığı bir kenara bırakırsak, uyandırdığı his tedirgin ediciydi. Bunun üzerinde düşünmem gerekecekti. "şimdi banyo yap." Ellerim yeleğimin önündeki bağcıklara gitti.

Aaden ayağa fırladı. "Seni biraz yalnız bırakayım. Ben kapının hemen dışında olacağım Silver. Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece ..." Son kelimesi, neredeyse koşarak kapıdan çıkıp arkasından çarparken kayboldu.

Omuz silkerek deri yeleğimi yere bıraktım, ardından şortumun bağcıklarını zdm ve onları da yere bıraktım.

Orlaith saıma tırmandı ve örgüyü zmeye başladı. "Bu yumuşak porno izlemek gibiydi, tatlım. Belki bir dahaki sefere vücut sıcaklığın yükselmeye başladığında gitsem iyi olur, hmm?"

"Ne pornosu?"

"Sana öğretecek çok şeyim var tatlım. Ama önce banyo yap. Bir şey söylemek istemedim ama... evet, etrafımızda pis bir koku var ve bu benden kaynaklanmıyor."

O banyoya doğru uçtu ama ben önce pencereye geçtim ve bu odayı seçme nedenime bakmak için aşağıya baktım.

Manzara.

Kık aşağıda hoplayıp zıplıyor, tarlayı işgal eden atlara dişlerini geçiriyordu. Sürü, buraya gelirken bindiğim altın kısırağa hiç benzemiyordu. Ve benim

Arkadaşım yine de egemenlik kuruyordu. Açıklıktan eğildim ve çıplak tenimdeki serin esintinin tadını çıkardım. "Kik."

Yukarı bakmak için döndü ve tırısyla yanına geldi. "Güçlü boyun kışını tekmeledi, ufaklık."

Kankama kaşlarımı çattım. "Bir dahaki sefere olmaz."

"Muhtemelen o zaman da. Harika kalçalarının yanı sıra hareketleri de var."

Büyük kalçalar her şey demek değildi. Ama Kik neden dünyadan konuşuyordu ki? "Boktan konuş."

"Dünya konuşması *berbat* değil. Küfür etme yoksa suratına tekme yersin."

"Boktan." Kik hayatımda hiç Dünya dili konuşmamıştı. Her zaman Underhill.

Tabii ki benim yirmi bir yaşıma karşılık o binlerce yaşındaydı. "Neden?"

Homurdandı. "Seyislere ziyafetimi düzenlemeleri için emir vermem gerekiyordu ve anlayabilmeleri için dile kaydım. Dünya kendini beğenmiş, pislik bir dil, değil mi?"

Kendini beğenmiş. Pislik. Kik kelimenin tam anlamıyla kendini tarif etmişti. "Hoşlanıyorsun." Kara kelpisi dişlerini gösterdi. "*Hoşuma* gitmiyor. Bu bir zorunluluk."

Mırıldandım. En iyi arkadaşım kendi konuşmasını dinlemeyi severdi ve Dünya'nın konuşması da bununla ilgili gibi görünüyordu. Tüm o kabartmalar ve dolgu sözcükler.

Bana ters ters baktı, sonra da "Underhill'e dönmeye hazır mısınız?" diye homurdandı. "Önce çocukları kurtar." Dudaklarımı büzdüm.

Yine ofladı pufladı. "Bana emir veremezsin. Ben var olan en yaşlı kara kelpiyim. Ben çocukları kurtarmam. Yüzlerine tekme atarım. Herkesin suratını tekmelerim. Ben buradan gidiyorum."

"Güle güle."

Sıradan vedamla alay eden Kik kuyruğunu kıpırdatarak buz sarkıtlarını çınlattı. Bir ön ayağını kaldırdı ve beklentiyle önündeki havaya baktı. Küçük bir delik belirdi.

O zaman kapat.

Ağız aralık kaldı. "Ne oluyor lan? Bu ne lan, seni Underhill sürtüğü?"

Annemi aşağılamaya devam ederken içim burkuldu. Hayatımda birçok kez anneme karşı gelme hatasına düşmüştü ve genellikle artık ona karşı bu kadar açık sözlü değildi. Bunu görmezden gelmesine imkân yoktu.

Annem intikamını şimdi alamayabilirdi ama alacaktı.

Bunu söylerken, Kik var olan en yaşlı kara kelpiydi. Diyarlara erişimi hiçbir zaman engellenmemişti. "Yapamaz mısın?" Ben sordum.

"Eminim ters giden bir şeyler vardır," diye mırıldandı, biraz daha küfrederek. Kuyruğunu tekrar kıpırdattı, sonra ön ayağını kaldırdı. Küçük bir delik daha belirdi ve bu sefer delik kaybolmadan önce küçük bir çayır bulutu dışarı çıkmayı başardı. Çayır bulutu hemen çimleri sulamaya başladı, incik hızasında geziniyordu ama kankamın umurunda değil gibiydi. Kik'in dudaklarından bir böğürtü yükseldi. Öfke nöbetinin epik bir kara kelp versiyonu gibi bağırıp çağırdı.

Muhafızlar koşarak geldi. Çok yaklaşırlarsa embesil olurlardı ama onlara ne olduğu gerçekten umurunda değildi. Diğer muhafızlara tanıdık bir Unseelie katıldığında arkamı dönmeye başlamıştım. Alanın kenarında durdu ve huysuz kankamdan o küçük çayır bulutuna baktı. Diğer fae'ler Kik'in etrafına yayılmışlardı ama Cormac bakışlarını buluttan kaleye doğru çekti. Bana.

Altın sarısı odağı yüzümden çıplak bedenime kaydı ve orada kaldı. Elimi kaldırarak başparmağımı boğazımda gezdirdim ve açıklıktan dönerek uzaklaştım, banyoya geri dönmeden önce bir tabak kapmak için yemek dolu masaya doğru hışımla ilerledim.

Cormac'ın bakışları tenimi ısıtmıştı. Öfkeyle tabii ki.

Orlaith çoktan suyun içinde sırt üstü yüzmeye başlamıştı. "Neden heyecanlandın?"

"Solucan Cormac." Büyük bir et budu seçtim. Naga olduğunu söyleyebilirim, ama derisi altın sarısı ve gevrekli, eti beyazdı ve soluk mavi değildi.

"Bunda harika bir kık var. Neler vermezdim. O günler geride kaldı. Ama bir yarasa kız hayal kurabilir, değil mi?"

Suya girdim ve inledim. Su *ılıktı*. Kik neden bu insan büyüsünden hiç bahsetmemişti? Et budunu rekor bir sürede mideye indirdikten sonra kemiği attım, sonra suya daldım ve banyonun kenarında asılı duran kaba bir pedle cildimi ovdum.

Orlaith kanatlarını suyun içinde geriye doğru çevirerek bana doğru yzdd. "Saçını yıkayabilir miyim?"

Pençeleri kafa derimde hoş bir his uyandırdı. "Elbette."

O çalışmaya başladığında sırtüstü uzandım ve gözlerimi kapattım.

Sözsüz bir şarkı söyledi ve ardından "Sırada ne var Silver?" diye sordu. *Güzel soru*. "ocukları bul."

Ben sadece yemek için avlanırdım. Bazen Yeraltı'nın yaratıklarıyla oyunlar oynardım, tıpkı ejderha Yaşlı Piç'le oynadığım oyun gibi; ama annemin kuralları mantıklıydı. Hayvanlar yemek için avlanır, bazen de bölgelerini belirlemek ya da yavrularını korumak için saldırırlardı. Eylemleri öngörülebilir bir mantığı takip ederdi. Bu âlemde insanlar bazen duygusal nedenlerle, örneğin öfke ve intikam için hareket ediyor gibiydi. Çocukluğumda tanıdığım diğer tek kişi olan Lilivani -annemin en güvendiği yardımcısı- hiç duygusal olmamıştı. lmcl bir kan fae'si olduğu dşnldğnde muhtemelen iyi bir şeydi. "Nasıl olduğundan emin değilim."

Orlaith tatlı kokulu bir karışımla kprd. "Bildiğim bir şey var."

"Ne?"

Homurdandı. "İnsan hanımın getirdiği şu elbiseler var ya? Eğer dövüşmeyi planlıyorsanız onlarla ciddi bir şeyler yapmamız gerekecek."

Ürperdim. "Kesinlikle."

Sonra, öyle ya da böyle, av başlayacaktı.

OceanofPDF.com

EIGHT

"T Bu işe yaramayacak; bu yığının içinde senin için işe yarar giysilere dönüştürebileceğimiz hiçbir şey yok," diye mırıldandı Orry.

kabarık malzeme yığını. Yerdeki giysi yığınının yanına çıplak bir şekilde çömeldim. Elbiseler kadifemsi yumuşaklıktan en hafif ve bulutumsu malzemelere kadar çeşitlilik gösteriyordu. Bir de renkler vardı. Kırmızı. Beyaz. Sarı. Turuncu. Günbatımında güzel, yokuş altında mükemmel bir kamuflej ama beni at sürüsünde Kik gibi öne çıkaracak renklerle dünyada nasıl bir şey avlayabilirdim ki?

Aptal Dünya Fae'leri.

"İşe yaramaz." Onun değerlendirmesine ben de katılıyordum. Koruyucu nitelikte hiçbir şey yoktu, dişlerin ve pençelerin hassas ete batmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu - böylece hem beni açığa çıkaracak hem de savunmasız hale getireceklerdi. Sanki buradaki fae'ler benim incinmemi istiyor gibiydi. Kaşlarımı çattım ve ayağa kalktım. "Başka kıyafetler bul. Şimdi."

Çıplak ayaklarım pürüzsüz beyaz fayanslara hafifçe vurarak kapıya doğru yürüdüm. "Bekle, çıplak çıkma!" Orry dağın altından dışarı fırladı. malzeme.

Geri dönerek onu kucağıma almak için eğildim. İç çekti ve karnını sağ omzuma yaslamak için koluma tırmandı. "Üzerine bir şeyler giymelisin Silver. Doğum günü kıyafetinle öylece dışarı çıkamazsın. Bu yapılmaz. En ahlaksız Fae'ler arasında bile. Yani, iki bacaklı fae'ler."

Omuz silktim. "Bana göre fırtına bulutları yok. Şimşek gibi hareket et Fae."

Kadın homurdandı. "Evet, eğer çıplak yürürseniz yolunuzdan daha hızlı çekilirler... oh. Evet, sanırım seni rahatsız etmiyorsa. Çok sayıda yara izin var tatlım. Kimsenin seni böyle görmesi umurunda değil mi? Sadece incinmeni istemiyorum."

Sorusuna ileriye doğru yürüyerek cevap verdim. Avlanırken bu kıyafetleri giymezsem zarar görmezdim. Ve Aaden'in beni üzerimde hiçbir şey olmadan görebileceği düşüncesi... ilgi çekiciydi. Bunun daha önce yaptığımız tartışmanın kapsamına girdiğinden oldukça emindim. Saygı ve müdahalecilik hakkında. Dudaklarım kıvrıldı. Ona karşı müdahaleci olduğumu gördüğünde yüzü kıpkırmızı olurdu. Daha hızlı hareket ettim.

Kapının hemen dışında olacağını söylemişti.

Odamdan dışarı bir adım attım ve nefesler kesilmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse, bir katran canavarıyla dövüşürken kopan küçük bir bölüm hariç, gümüş rengi saçlarım kalçalarım kadar uzanıyordu, bu yüzden gövdemin çoğu kapalıydı.

"Hanımefendi, üzerinize bir şeyler giymeniz gerekiyor," dedi insan hizmetçi, sesi ürkekti.

Etrafıma bakındım. Aaden yoktu. Hayal kırıklığına uğradım. Onun kırmızı yüzünü görmeyi dört gözle bekliyordum.

"Kıyafet bulmaya gidiyorum." Ona el salladım, sonra durakladım. Yardım edebilirdi.

"Ona cephaneliğin nerede olduğunu sor," dedi Orlaith. "Bilmiyorum. Hiç gitmedim ama Ian'da bir tane var. Tanrım, bu bir sorun olacak."

Bu konuda sesi neşeli geliyordu.

Hizmetçiye cephaneliği sormak için ağzımı açtım ama varlığımın baş belası daha konuşmadan sözümü kesti.

"Çıplak dolaşmanın birilerinin sizi daha az hayvan olarak görmesini sağlayacağını mı sanıyorsunuz?"

Çenemi sıkarak, bana doğru gelen Cormac'a ters ters baktım. "Pislik herif. Kıyafetler nerede?" Önce göğsünü, sonra pantolonunu ve botlarını işaret ettim.

Odağı, hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir şekilde vücudumun üzerinde geziniyordu. Benim de bundan hoşlanmadığımdan emin olmamam çok daha üzücüydü. Parmaklarımı iki kez şıklattım ve sihrime uzandım, sonra da onunla kalçasına vurdum. Piç kurusu irkilmedi bile. "Gözler yukarı, göt herif."

Altın rengi gözlerinin yükselip benimkilerle buluşması çok uzun sürdü. "Güzel bir elbise istemiyorsun sanırım? Güzel bir çift altın kelepçeyle gitmek için?"

"Seni yemlemeye çalışıyor. Bunu kabul etme," diye fısıldadı Orry. "Uygun türde giysiler bulmak istiyorsan ona ihtiyacın var."

Ha, haklıydı. Pislik de tam olarak bunu yapıyordu. Tekrar Aaden'i aradım, ancak faremsi küçük insan arkadaşımın kaçıştığını gördüm. Aaden yoktu. İç çektim. Bana yardım ediyor olması gerekiyordu. Balor'un sol taşağı, Pislik'ten yardım kabul etmek istemedim.

Ayrıca eve gidebilmek için çocukları bulmak istiyordum.

Gururumu yeme zamanı. "Deri. Pantolon. Çizme. Doğru kıyafetler. Şimdi."

Kahkahası karanlık ve gürültülüydü ve sanki arkasından bir patlama yapmış gibi yüzümü buruşturdum. Ses göğsümü tırmaladı ve derimin altına kayd. Beni gerçekten her yönden rahatsız ediyordu.

Cormac parmağını çarpıttı. "Sana yolu göstereceğim. Aaden görevlerinden kaçtığına göre. Etrafta tek başına dolaşmana izin veremeyiz. Be

tek bir şey yapmaya kalkarsan seni yere sereceğimi bil. Tekrar."

Orry tenime doğru iç çekti. "Beni her gün yere serebilir. Onunla savaşmazdım."

"Kimin kimi düz yatırdığını göreceğiz." Nefesimin altında homurdandım.

Gülüşü beni duyduğunu gösteriyordu. Güzeldi. Tehditlerimi duymasını istiyordum, her birini.

"Cidden-" Orry küçük parmağıyla yüzüme vurdu, "-nasıl olur da o kıcı ısırarak istemezsin?"

Kıcını ısırarak mı? Kaşlarımı çattım ve önümdeki figüre baktım. Güzel, sıkı kalçaları vardı. Diğer bazı fae erkeklerinin aksine, üzerine oturan, kaslarını saran kıyafetler giyiyordu. Nedenini biliyordum. O bir savaşçıydı ve diğerlerinin tercih ettiği bol pantolonlar bir savaşta kolayca takılabilirdi. En iyi giysiler vücuda otururdu ama yine de hızlıca koşup saldırmak için yer bırakırdı. Cormac benim istediğim türden kıyafetler giyiyordu. Aynı bedende olmamamız çok kötüydü. Yoksa kafasını duvara vurur ve kıyafetlerini çalardım.

Ben onun sahip olduğu her şeyi alırken, onun yerde çırılçıplak yattığı görüntüsü nefesimin altında gülmeme neden oldu.

"Neyi eğlenceli bulabilirsin ki?" Cormac omzunun üzerinden baktı. "İnsanların bakıp güldüğü kişi sensin."

Dişlerimi göstererek gülümsedim ve anlamasını sağlayacak kadar süslü kelimeler buldum. "Pislik'in kafasını duvara vurduktan sonra kıyafet çalma hayalleri."

Kaşları havaya kalktı. "Bu seni güldürüyor mu?"

Omuz silktim. "Kalbimi mutlu ediyor."

Gülümsemesi beklenmedikti. "Devam et ve kıyafetlerimi çıkarmaya çalış Silver. Duvara kimin dayanacağını göreceğiz."

"Oh siktir git. Buna farklı bir anlam verebilirim," diye nefes aldı Orry. "Tekrar söylet, daha yavaş olsun. Bunu yalnız kaldığım zamanlar için hafıza bankalarımaya kaydetmek istiyorum."

Benim geldiğim yerde yarasalar yarasalara çekilirdi. Kelpler, alikornlar ve katran canavarları bazen birbirleriyle oynaşırlardı ve hepsi de benzer türlere aitti. Gerçi Orry açıkça erkekleri tercih ediyordu, bu da onun da bir zamanlar iki ayaklı bir fae olduğunu gösteriyordu. Her iki durumda da, bir yarasadan böyle istekler duymak garipti.

Sol tarafımdan özellikle yüksek sesli bir soluk geldi ve oldukça büyük göğüslü bir kadın görmek için döndüm. Parlak mavi gözleri bana kilitlenmişti. Ben de kendimi meydan okurcasına ona bakarken buldum.

Bakmak mı istedi?

"Lanet olası botları doldur." Kollarımla alaycı bir hareket yaptım.

Açık pembe elbisesi parlayan parlak taşlarla süslenmişti. Uzun sarı saçları Kik'in bayılacağı mükemmel bukleler halinde kıvrılmıştı ve yüzünde bir yara izi vardı. Bir yanık izi. Tacını hemen tanıdım - hafifçe kıvrılan sarmaşıklar, ay ve yıldızlar, içine batan güneş.

Tüm Fae'lerin kraliçesi. *Oh lanet olsun.*

"Majesteleri." Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı öne eğdim. Annemle konuşurken bu pozisyonu benimsemiştim, dolayısıyla kraliçemiz için de aynı pozisyonu benimsemek uygun görünüyordu. Özellikle de az önce ona bana bakarak lanet olası çizmelerini doldurmasını söylediğimden beri. *Siktir, siktir, siktir.* Ne güzel bir izlenim bırakmışım. "Sen Gümüş olmalısın," dedi, sesindeki yumuşaklığa rağmen saygısızlık.

Altında sağlam bir kalite vardı, gizli bir gücü ima eden bir ton. Ondan hoşlanmışım. Belki de sadece beni oracıkta öldürmeyeceğini ve

bruadar tenceresinde. Kik bana onun hakkında bazı şeyler anlatmıştı. Onun tüm Fae'lerin kraliçesi olma macerasında önemli bir rol oynadığını söyledi.

"Ben . . .evet." Kahretsin, zaten herkes bana böyle sesleniyordu. Çılgınlık sona erece kadar bunu kabul etsem iyi olacaktı. "Gümüş."

"Yardımaımıza geldiğin için teşekkür ederim Silver." Eli başımın tepesine dokundu, sesindeki dalgalanma bazı duygularla mücadele ettiğini gösteriyordu. "Neden kıyafetsiz dolaşıyorsun çocuğum?"

Ona bakabilmek için başımı yana eğdim. "Boktan kıyafetler vermişler."

Kahkahası anında patladı. Parlak gözleri daha da parladı. "Anlıyorum. Belki de boktan olmayan kıyafetler bulduktan sonra beni görmeye gelirsin? Kayıp çocukları aramaya başlamak için en iyi yeri konuşmamız gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk, böylece daha fazla çocuk kaçırılmamış olur."

Konuşması etrafımızdaki herkesi hazırlıksız yakalamış gibiydi - ve evet, bana ve tüm fae'lerin kraliçesine aval aval bakmak için iyi bir grup insan toplamıştık. Orry tamamen sessizdi. Titrediğini hissedebiliyordum. En azından o da kraliçemize saygı duyuyordu.

"Acele edin kraliçem," diye başımı eğdim. "Dakikalar."

"Bana Hyacinth de. Şimdi, çıplak kıcını kaldır ve benimle ana salonda buluş. Naiple birlikte orada bekleyeceğim. Beni fazla bekletme." Beni tekrar okşadı. Önce onun gitmesine izin verecek kadar durakladım, sonra ayağa kalktım.

Rehberime doğru döndüm. "Pislik, cephanelik, çekil."

Cormac kenara çekildi ve başparmağını geniş bir kapıya doğru uzattı. Ruhlar ağacı kenarlarını sarıyordu ama bu dallar, içinden sızan doğal olmayan siyahla karıştığı için daha koyu bir altın rengindeydi. "İşte geldik.

Merdiven boşluğunun dibinde cephanelik var. Başka giriş ve çıkış kapısı yok, bu yüzden kaçmaya çalışmayın."

Burada olmayı seçtiğim kısmı kaçırmış mıydı? Embesil.

Yolu göstermesini beklemedim. Onun yanından hızla geçtim ve birkaç kat aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inen merdivenlerden hızla indim. İnerken kollarımda ve sırtımda tüylerim diken diken oldu ama yavaşlamadım. Acele etmem gerekiyordu. Kraliçe bekliyordu ve ona ettiğim küfürleri telafi etmek istiyordum.

Basamakların dibinde, üç adam yüksekliğinde, zırh ve deri dolu devasa bir odaya açılıyordu. Taze yağlanmış silahların kokusu havayı dolduruyordu ve ben de onu içime çektim.

"Daha iyi." Sağ tarafımdaki giysi yığınının doğru ilerledim ve bedenime uygun bir çift deri pantolon bulana kadar etrafı karıştırdım. Yumuşaktı ama derisinde renk lekeleri görebiliyordum. Ejderha derisi. Ne buldum ama! Pantolonu çektim ve vücuduma oturdu. *Mükemmeldi*. Aynı deriden yapılmış deri bir yelek buldum. Bu, pazarlık ettiğim tüm mücevherlerden ve altından daha değerliydi.

Gerçi . . .

"Zavallı bebek," diye fısıldadım. "Yaşlı piç gördüğünde üzülür. Onun yanında giymemelisin."

"Bu da ne?" Orry fısıldadı. "Kim bu yaşlı piç?"

"Önemli değil." Odanın içinde ilerledim, üzerime tam oturan bir çift bot buldum ve bileklerime bağladım. Parmaklarım birkaç büyük silahın üzerinde gezindi. Avlanırken büyük, gösterişli aletlere değil, gizliliğe ihtiyacınız vardı. Hiç kılıç kullanmamıştım, hançerim ve yaylarım için kullandığım ok uçları Ejderha Dağı'nın keskin ve sert taşlarından yapılmıştı.

Daha küçük bir yay ve ok duvarın dibinde duruyordu, tozla kaplıydı. Onu kaldırdım ve üzerindeki tozu üfledim. Siyah ahşap avuçlarımda yumuşacıktı ve

Yayı yukarı kaldırdığımda, tel kulağıma doğru sabit bir şekilde çekiliyordu ve neredeyse mırıldanıyor gibiydi.

"Sihirli yay," diye fısıldadım. Silahın her yerinde annemin hissi vardı, ancak neyden yapıldığını söyleyemiyordum. Muhtemelen onu benim için buraya bırakmıştı ve içgüdülerim silahın görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyordu. Belki de uzun menzilli hedeflerle çalışmak için yazılmıştı... ya da her seferinde mükemmel atış yapmak için? Sanırım bunu öğrenecektim. Yayın etrafını araştırdım, uygun okları ve sadağı buldum. Odak noktam oraya kazınmış ruhlar ağacına düştü, dallar ve meyveler kasanın etrafını sarıyordu.

Kesinlikle annemden.

Burada olmam
gerekiyordu.

"Bıçak," dedim sakın bir nefes aldıktan sonra. "Sonra da Kraliçe Sümbül'e."

Parmağımı daha küçük bıçaklı silahların üzerinde gezdirdim. Yine, çok büyük bir şeye ihtiyacım yoktu; bu bana hiçbir fayda sağlamazdı. Parmaklarım sedefli beyazdan yapılmış bir sapa değdi. Ejderha kemiği. Muhtemelen derilerimle aynı bebekten. Çenem sıkıştı. Bu fae'ler pislikti. Çok fazla ejderha kalmamıştı, neden onları öldürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlardı ki?

Bir kalça kılıfı buldum ve onu taktım, sonra bıçağı içine kaydırdım. Artık hazırdım.

"Saçın!" Orry sonunda sesini buldu. "Aman Tanrım, saçların bu kadar dağınıkken kraliçeyi görmeye gidemezsin."

"Önemli değil. Yıldırım."

"Tamam, tamam, hareket halindeyken düzeltmek için elimden geleni yapacağım!" Merdivenleri koşarak çıkarken minik yarasa pençeleri saçlarımda geziniyordu.

Cormac beklediğim gibi orada değildi. Aaden da yoktu.

Homurdandım. Pislik herif muhtemelen kaybolup geç kalacağımı umarak beni bilerek geride bırakmıştı. Bu kalenin hilesini çoktan çözmüştüm. Duvara gömülü ağaç dallarına dokundum. Ruhlar ağacının dalları parmaklarımın altında titredi.

Kalenin ortasına doğru ilerledim, dallar kalınlaştıkça onları takip ettim. "Aptal çocuk." Fısıldadım. "Kokuyor da."

"O sadece şehvet ve yatak odası vaatleri kokuyor. Aslında koktuğunu düşünmüştüm ...bekle, herkes nerede? Hepsi ana salona mı gitti?"

"Belki de evet." Koridorlardaki ince değişimin çoktan farkına varmıştım.

Derin bir nefes aldım, havanın tadına baktım ve hoşuma gitmedi. Etrafta, Underhill'de gün batımı hissi vardı. Bir değişim yaşanıyordu ve bu iyi bir değişim değildi. "Karanlık geliyor."

Uzaktan gelen bir çatırtı havayı kirletirken Orry ürperdi. "Bunu duydun mu?"

Durdum. Gözlerimi kapatarak diğer duyularımı devreye soktum ve çatırtının nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Parmağımın altındaki ağaç dalı kayarak uzaklaştı ve bileğime dolanıp beni geldiğim yöne doğru geri iterken gözlerimi kırptırarak açtım.

Dalın içinden siyah bir yarık geçti. Ucundan siyah bir gözyaşı gibi düşen bir damlacık tıslayarak fayansa çarptı. Çatlağa doğru koşma ihtiyacı ne kadar acil olsa da, gördüğüm manzara karşısında dehşet içinde duraklamaktan kendimi alamadım. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içimden bir ses ağacın bir şekilde hasta olduğunu söylüyordu. Bu daha önceki şüphelerimi doğruluyordu.

Orry fısıldadı. "Çıglıklar duyuyorum."

Duyamadım ama ona güvendim. "Nereye?"

"Şu tarafta."

Ağacın beni çektiği yöne doğru. Topuklarımın üzerinde döndüm ve daha hızlı koşabilmek için çevremdeki taş ve topraktan enerji çekerek havalandım.

Underhill acımasız bir yerdi. Doğa her zaman sadece yaşlılara sahip çıkmaya tenezzül etmezdi. Kanatlı, toynaklı ya da dik duran bir annenin ıstırap seslerini bilirdim.

"Çocuk," diye nefes aldım kaleden dışarı fırladığımda ve çığlıklar benim için de duyulabilir hale geldi.

Birisi bir çocuğu çalıyordu.

OceanofPDF.com

NINE

Tİlerideki acı dolu ılıklara doğru bulanıklaşırken, giydiğim deriler ikinci bir deri gibi hareket ediyordu.

Küçük bir marketin içinden geçip hemen ilerisindeki taş evlerin bulunduğu alana doğru koştum.

ılıklar yükseliyordu. İleride, mavi gökyüzüne büyülu canlı renk patlamaları karıştı. Nefes aldım, daha önceki karanlığın kokusunu aldım.

"Ne oldu?" Orry saçlarıma gömölerek fısıldadı. Ben tam gaz koşmaya başladıktan sonra akıllıca davranarak saçımla uğraşmayı bırakmıştı.

Hiçbir fikrim yoktu. Ama o karanlığın ne için burada olduğunu biliyordum. Dudaklarımı sert bir çizgi halinde birbirine bastırdım ve bir at arabasının etrafından zigzaglar çizerek geçip iki taş evin arasına daldım. Kalenin kayıp sakinleri artık görüş alanımdaydı. Yavaşlarken kraliçe ve naibe odaklandım.

Muhafızlar evlerin arasındaki dar sokağı doldurmuştu, uzun mızrakları ve kılıçları böyle bir ortamda işe yaramazdı.

"Göremiyorum," diye homurdandım.

Sola doğru zıplayarak bir taş evin kenarına tekme attım, ardından sağımıdaki taş evin üzerine sıçramadan önce bir saniyeliğine havada uçtum. Saman tavana çömelerek indim.

Cormac.

Aaden.

Bazılarını beni kaçıran ilk kişiler olarak tanıdığım yirmi kadar diğer fae muhafızla birlikte savaşıyorlardı. Ama neyle savaştıklarını söyleyemezdim. Karanlık, üzerlerindeki havada süzülüyor, hiçbir düzene benzemeyen bir şekilde toplanıp dağılıyordu. Yaratığın elinde tuttuğu uyuyan bebeğin baygın hali olmasaydı, gölgenin fark edileceğinden bile şüpheliydim.

Muhafızlar doğrudan yaratığa değil ama onun yoluna büyümlü patlamalar fırlattı.

Orlaith titredi. "Hava soğuk ve yapış yapış."

Bu yakınlıkta o şeyin yanlışığını hissedemeyecek bir fae olduğundan şüpheliydim. "Çocuğı almak gerek."

Soru nasıldı?

Saz çatıların üzerinden koşarak kraliçe ve naibin yanına indim. Sümböl yukarıdaki savaşı izlerken gergindi ama bana kısa bir bakış attı.

"Anne alarmı çalıştırdı," dedi naip. "Karanlığı yenmek için sana ihtiyacımız var."

Hepsi bu muydu? "Neymiş o?"

Sümböl cevap verdi, "Hiçbir fikrim yok. Ama o çocuk bu kaleden ayrılamaz." Bir adamın kollarına sarılmış çığlık atan anneye bir bakış attı. Varlığının her zerresine kazınmış dehşet ve korkuya rağmen, gözlerini kaçıracak gibi görünmüyordu. Hyacinth bana doğru eğildi. "Annesi bir çocuğı sırf şimdi kaybetmek için bulmadıklarını söylüyordu. Silver, çocuk üç yaşında. Doğduğundan beri tüm fae'lerin bir sonraki kraliçesini arıyoruz. Üç yaşlarında olmalı. Sen

Kahin kehanette bulunduğundan beri o yaşta kaç kızı kontrol ettiğimize dair hiçbir fikriniz yok. Bu o olabilir!"

Tüm Fae'lerin gelecekteki kraliçesi mi? "Gelecek kraliçe çocuk mu? Peki ya bebeklerin?" Kraliçenin ikizleri vardı.

"Hayır, hayır." Elini salladı. "Tanrıçalara şükürler olsun ki hükümdarlık görevi onlara göre değil. Üç yıldan biraz fazla bir süre önce, Rubezahl'ın Alaska'daki ana saraylarımıza yaptığı son saldırı sırasında Seelie kraliçesinin eşi öldürüldü. O hamileydi. Annesinin olmasa da bebeğin yasını tuttuk." Homurdanmam üzerine aceleyle ekledi, "Adair'le tanışmış olsaydınız anlardınız. Her neyse, altı ay ileri saralım, Kahin yerleşti ve yolları değerlendirmeye başladı. Bir mucize buldu. Adair'in bebeği bir şekilde hayatta kalmış. Silver, tüm fae'lerin gelecekteki kraliçesi buralarda bir yerde. Tek bildiğimiz dişi ve üç yaşında olduğu." Hyacinth elimi tuttu. "Onu kurtarmalıyız. Karanlığın onu ele geçirmesine izin veremeyiz. Onun gibi insanlar her zaman iyi ve kötü arasında bir çekişme içindedir ve Rubezahl'ın bize yaşattığı gibi zamanları tekrar yaşayamam. Önce ona ulaşmalıyız."

Tüm fae'lerin kraliçesi rolü, türünün tek örneği bir fae gerektiriyordu. Bu iş için kaderinde ve kehanetinde o vardı.

Onu bulmak zorundaydım.

Karanlık kısa süreliğine yoğunlaştığında başımı kaldırıp baktım, gölge tekrar dağılmadan önce güzel kız da tam olarak görünmeye başlamıştı, sadece otuz adım solda farklı bir noktada belirdi. Bu yaratık çocukları çalıyordu. Annenin çığlıkları yüzünden göğsüm zaten gergindi, ama şimdi kararlılığım onu daha da sıkılaştırdı. Bu çocuk kaybedilemeyecek kadar önemliydi.

Bu yüzden burada olmalıyım.

Annemin onun için yapmamı istediği şey buydu.

"Yapabileceğiniz bir şey var mı?" diye neredeyse yalvarıyordu naip.

Ben de en az onlar kadar biliyordum ama Underhill'de öngörülemezlik günlük yaşamın bir parçasıydı. Uyum sağlama konusunda epey deneyimim vardı. "Denerim." İlerleyerek Orlaith'i bir tabela direğine tünemeye bıraktım.

"Dikkatli ol," diye endişelendi, benim gidişimi izlerken baş aşağı sallanıyordu.

Savaşan muhafızların dikkatini dağıtmadan onlara olabildiğince yaklaştım, sonra da bana en iyi görüş açısını sağlayacak olan taş binanın tepesine tırmandım. Orada çömeldim ve *izledim*.

Yaratık ortaya çıktı. Gitti. Beş nefes. Görüldü. Eğer daha uzun süre ortadan kaybolabilseydi, şimdi bunu yapıyor olurdu. Yaratığın formu yoğunlaşmadan önce en fazla beş nefes alabileceğini varsayabilirim.

Gölge uçabilir.

Cismani nesneleri ya da yürümeye başlayan çocuk gibi insanları tutabilir.

Eğer yürümeye başlayan çocuk risk altında olmasaydı, tüm evi üzerine fırlatırdım. Ama ona zarar vermeyecek bir şeyle yetinmek zorunda kalırdım.

Yakındaki taştan mavi enerji çektim, sonra gümüş gücümü boğazıma fısıldadım. Ciğerlerimi kocaman bir nefesle doldurarak buz gibi havayı üfledim ve gölgenin bulunduğu alanı kapladığımdan emin olmak için başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirdim.

"Ne halt ediyor bu?" Göt herifin bağırdığını duydum.

Onu görmezden geldim. Nefesim tükenene kadar havadan kar taneleri ve buz sarkıtları damladı. Gölge belirdi ve alışılmadık formunun siyah parçacıkları zonkluyor gibiydi.

Gitti.

Yedi nefes.

Soğuk daha da güçlendirdi. *Bildiğim iyi oldu*.

Etrafımdaki saz çatılardan kırmızı enerjiyi çekerek boğazıma doldurdum ve bir nefes daha aldım. Bunu çok sıcak yapamazdım. Ama ...

Bir insana hafif bir güneş yanığı gibi gelebilecek kavurucu bir nefes üfleyerek tüm alanı tekrar kapladığımdan emin oldum.

Bir çığlık havayı bir şimşek gibi yarıyor, ses korkunç ve annenin çığlıklarını bile bastıracak kadar yüksek.

Gitti.

Beş nefes.

Aaden yanıma çömelerek indi. "Bundan hoşlanmadı."

Cormac kehribar rengi bir karanlık topunu sağa doğru fırlattı, sonra da kükredi. "Tekrar yap! Herkes saldırıyı hızlandırсын."

Kavurucu bir nefes daha verdim ve bir çığlıkla ödüllendirildim. "İşe yarıyor," diye mırıldandı Aaden, sola doğru yeşil bir patlama göndererek.

Gitti.

Dört nefes.

Zayıf. Ama ölü değildi. Ve köşeye sıkışmış bir yaratık, en nazik alicorn bile, sonunun geldiğini hissettiğinde vahşileşirdi.

Yayımı sırtımda salladığım yerden çıkardım. "Okların ne yaptığını görme zamanı."

Aaden odağını yayıma çevirdi. "Normal oklardan daha fazla bir şey mi yapıyorlar?"

"Özel bir şey biliyorum. Sadece nasıl olduğunu değil. Göreceğiz."

Bir oku yerine yerleştirdim, düşüncelerimi uzaktaki bir saman balyasına odakladım, sonra kale duvarına doğru nişan aldım. Oku bıraktığımda, balyayı delmek için etrafında dönerken sırtıttım.

Aaden alçak sesle ıslık çaldı.

Ani bir acı mideme yayılırken bir homurtu beni terk etti. İki b  kl  m oldum, inledim.

"Silver," dedi Aaden telaşla. "Ne oldu?"

Acı azalmaya başladı ve geride sadece bir sızı bıraktı. Ağrıyan yeri ovuşturdum. Karşımda biri duruyor olsaydı, karnıma yumruk attığını düşün  rd  m. Halbuki...

"Denge," diye cevap verdim, elimdeki yaya bakarak. *Lanet olsun, anne.* "K  t   olmadan hi  bir Ő ey iyi değildir."

Aaden'in g  zleri silahı g  r  nce b  y  d  . "Kahretsin. Canını mı yaktı?"

Neden olduğu acının, okun yolunu d  zeltmek i  in ne kadar b  y   gerektiğiyle doğrudan ilişkili olduğunu hissediyordum. Nişancılığım   zerinde   alışmak i  in olduk  a iyi bir teşvik. En   nemlisi, y  r  meye başlayan   ocuğu vurmuyacaktım.

Nefes alarak bir sıcak nefes daha
verdim.   ığlık.

Gitti.

    nefes.

Yaratığın ritminin değişmediğinden emin olmak i  in iki d  ng   daha bekledim. Okumu   entiğe yerleştirdim, geri   ekildim ve yaratığın   ocuğun bedeni tarafından   rt  lmeyen g  lgeli, zayıf formuna odaklandım. "Bir," diye fısıldadım. "İki . . ."

Oku bıraktım, bir kez daha harareti bir nefes verirken g  lgenin d  ş  ncesini zihnimde g   l   tuttum.

Yerde   atlaklar oluşup evler batarken ve muhafızlar sabit bir zemine sı  rarken şok   ığlıkları patlak verdi.   ığlıklar sağır ediciydi. Bir ejderhanın tırnaklarının elmas   zerinde keskinleşmesi gibi tizdi. G  venli bir yere sı  ramayanlar dizlerinin   zerine    kt  , ellerini kulaklarına g  t  rd  .

Daha hazırlıklı olduğum için, yay benden bedelini alırken sadece hafifçe kambur durmak zorunda kaldım. Tahmin ettiğim gibi, bu sefer daha az acıdı.

Bu iyiydi, çünkü saf siyah bir top çömeldiğimiz yere doğru fırladı.

Aaden'i iterek gümüş gücümü dışarı çıkardım ve geriye doğru takla atarak evden yere düştüm. Evin bir kül yığınının dönüştüğünü görecektim kadar zamanım olmuştu ki başka bir saf siyah top bana doğru yöneldi.

Yaratık kızgındı.

Ve kimin gerçek bir tehdit oluşturduğunun farkına vardı.

Kalabalıktan kaçarken gücümü azalttım ve havaya fırlatarak bir ok daha attım. *Bir. İki. İki.*

Twang. Uçmasına izin verdim.

"Çocuk," diye bağırdım Cormac'a, müstakbel kraliçe çılgılık atan gölgenin elinden kurtulup yere yığılırken.

Pislik olabilir ama en azından onu yakaladı.

Yarı devrilmiş bir taş evin üzerine inerek iki kolumu açtım ve büyümü kullanarak uzaktaki kale duvarının bir kısmını kopardım. "Beni koru," diye emrettim en yakın muhafıza, o da homurdanarak karşılık verdi.

Kirden sıırıslıklam olmuş bir Aaden bana katıldı ve kadın muhafızın tınışını kavradı. "Onu duydun."

"Onu duydum," demek için acele etti muhafız.

Duvarı yaklaştırırken alnımda boncuk boncuk ter vardı. *Daha yakına.* Gölgeyi tutan çok fazla muhafız yoktu ama o da yaralıydı.

Daha yakın.

Her türlü taştan, bitkiden ve topraktan enerji çekerek bardağımı taşana kadar doldurdum. Kollarımı hala geniş açarak, ellerimi

Önümde buluştular, birlikte alkış tutarken çığlık atıyorlardı.

Bum.

Gücüm kale duvarını yarattığın bulunduğu hava alanına doğru fırlattı. Dünyayı sarsan taş ve büyü patlamasından herhangi bir darbe sesi duymak imkansızdı.

Dizlerimin bağı çözülerek Aaden'e doğru sarktım.

Gözlerim kan çanağına dönmüş bir halde, Asshole'un çocuğu naibe teslim edişini izledim. Fae muhafızları enkaza yaklaşırken, karanlık, çarpık bir form sürüklenerek çıkarıldı ve Seelie ateşi kutusuna hapsedildi.

"Silver," Aaden bir kolunu belime doladı ve beni ayağa kaldırdı. "Bu... Daha önce hiç bu kadar güç hissetmemiştim. I-" Uzun bir nefes verdi. "İyi misin?"

"Olmalı. İlk kez yapıldı. Büyük bir patlama." Dürüst olmak gerekirse, daha çok belime doladığı koluyla ilgileniyordum. Bu kadar çirkin olmasına rağmen dokunuşu neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

"*Büyük patlama,*" diye yineledi başını sallayarak. "Bunu tarif etmenin bir yolu da bu.

Burada, çok iyi bir şifacı değilim ama biraz yardımcı olabilirim."

Bir an sonra, yeşil büyü derimin altına işlerken serin bir ferahlık bir merhem gibi bedenime girdi. Bu rahatlatıcı his karşısında iç çektim. "Teşekkürler."

Aaden boğazını temizledi. "Daha önce hiç *bu kadar* iyi çalıştığını söyleyemem." İpucu arar gibi yüzümü inceleyen yeşil gözlere baktım.

"Senin neyin var Silver?" dedi, neredeyse duyamayacağım kadar sessiz.

Bu ne anlama geliyordu? Omuz silktim, sonra evden aşağı atlayarak karanlığın parçalanmış karmaşasına yaklaştım. "Ölü mü?" En yakındaki muhafıza sordum.

Başını salladı, bana bakarken mavi gözlerinde korku vardı.

Gülümsedim. Karanlık gitmişti. Geleceğin kraliçesi kurtarılmıştı.

Orlaith çırpınarak yanıma geldi ve pençelerini yeleğime geçirdi. "Kutsal guacamole, kızım! Çok fena görünüyordun! Boom. Whoa. Yani *vay be*."

Saldırımı geveleyerek anlatması, şeytan beni boğarken kayboldu. Gökyüzü kararırken ve gökyüzündeki tüm hava emilirken boğulup dizlerimin üzerine çöktüm. Etrafımdakilerin de aynı şeyi yaptığını uzaktan fark ettim.

Bir yırtılma sesi yüzlerce fae'nin çaresiz avlara dönüştüğü sessizliği bozdu. Üzerime ken korkunç soğukluktan gözlerim sulanırken, önümdeki gökyüzünde bir yırtık gördüm, sanki bir tür geçit açılmış gibiydi.

Karanlığın, uyuyan bebeği naibin zayıflamış kollarından almak için bir el uzattığını gördüm.

Karanlığın, herhangi bir muhalefetle karşılaşmadan çocuğu kendi portal versiyonundan geri taşımasını izledim.

Hava bir kez daha ciğerlerime dolduğunda, hareketsiz kaldım ve ikisi de gittiğinde geriye kalan ince havaya sadece inançsızlıkla, *dehşetle* bakabildim.

TEN

Tannenin ıgılgı doğal olmayan sessizliğı bozan ilk sestir. Havayı yarıp geçti ve bunun bir cinayet olduğına dair tüm düşünceleri paramparça etti.

korkunç bir ryaydı. Az önce ne olduğunu anlamamıştım. O geçit kimse fark etmeden nasıl açılmıştı? O şeytani varlık bu kadar gücü nasıl elde etmişti?

Underhill benim annemdi ve gördüklerim karşısında sarsılmıştım.

Aaden sendeleyerek ayağı kalktı. "Bu Underhill'e açılan bir kapı mıydı?"

Başımı salladım. "Hayır. Kötü bir şey." Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Orlaith bana sarılmış, titriyor ve soluk soluğı kalmıştı. Bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak, hâlâ dizlerinin üzerinde nefes almaya çalışan naibe doğru ilerledim.

Tüm fae'lerin kraliçesi kale duvarına yaslanmış, bir eli göğsünde, yüzü solgun. Geleceğın kraliçesi korunmalıydı, evet, ama *bu* kraliçe de korunmalıydı.

Annem beni bu yüzden göndermişti. Sadece ocuklar için değıl. Görevim daha da netleşiyordu.

Ve kaybedecek zaman yoktu.

Naibin etrafında dönerek havayı kokladım. Dilimi dışarı çıkardım ve bir bulutun içinde kalmış olan kükürtlü kaliteden dolayı öğürdüm. Başımı sallayarak alçak bir hırıltı çıkardım.

Naip kollarına baktı. "Tam buradaydı, onu yakalamıştım. Bu nasıl... nasıl oldu?"

"Şeytani," diye homurdandım, onun etrafında döndüm ve daha da uzaklaştım. Fae'lerin geri kalanı dizlerinin üzerinde duruyordu, hatta bazıları sırt üstü yatmıştı. Aaden bana yetişti, teni kraliçenininki kadar solgundu.

"Silver, ne arıyorsun? O bir geçitti, burada kanıt yok."

Sanki sadece gözlerinin gördüklerine güveniyorlardı. Peki ya diğer duyuları? Dilimi tekrar dışarı çıkardım. Kesinlikle kükürttü - çocuğu kaçırın yaratık her neyse, böyle bir iz bıraktığına göre çok geniş bir etki alanına sahip olmalıydı. "Kötülüğün izini sürmek."

Aaden kaşlarını çattı. Cormac bize katıldığında ben de hemen onun hareketini taklit ettim. Çömeldi ve ben daha düşünmeden parmaklarını taşın üzerinde kaydırды. Dişlerimi sıktım.

"Burada da bir kalıntı var. Ne kokusu alıyorsun?" Soruyu bana yöneltti. Tamamen işle ilgiliydi, artık içinde hiç alay yoktu.

Belki bununla çalışabilirim.

Onu incitene kadar.

Çenem titredi. "Sülfür. Sen mi?"

Başını sallayarak koyu renk saçlarının yüzüne düşmesine neden oldu. "Sülfür."

Üçümüz dağıldık, yaratığın etki alanının sınırını bulana kadar havayı ve taşı test ettik. Kale duvarından geriye kalanların üzerinde durduk ve arkamıza baktık.

Otuz üç fit ya da o civarda.

Otuz üç fit. Bu... Bu kadar büyük bir imzanın imkansız olduğunu *düşünmüştüm.*

Aaden ve Cormac bakışlarını paylaştılar.

"Bir fikrin var mı?" İlk soran Aaden oldu.

Cormac başını salladı, gözleri parlıyordu. Sesi alçaktı. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

Bakışlarım naibe kaydı. Dizlerinden kıpırdamamıştı. Neden böyle işe yaramaz bir liderleri vardı?

Kraliçe duvarı itmişti ve bize ulaşmak için şaşkın ve fısıldaşan tebaasının arasında ilerliyordu. "Silver," dedi kale duvarında bize katıldıktan sonra, "bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Evet demek istedim. Bu sorunu burada çözebilmek istiyordum. Birkaç dakika önce bu işin bittiğini sanmıştım. Ama kraliçeme yalan söyleyemezdim. "Hayır, belki arkadaşım biliyordur."

"Burada bir arkadaşın mı var?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadı Orry. "O şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, hâlâ titriyorum. Zar zor konuşabiliyorum!"

Elimi sopanın üzerine koyarak onu sakinleştirdim.

"Kik?" Kara kelpine seslendim ve kraliçenin sığramasına neden oldum. Portalları biliyordu ve çok uzun zamandır buralardaydı. Kraliçe Sümbül'e bir cevap vermek için en iyi şansımdı.

"Kik?" diye mırıldandı kraliçe, kaşlarının arasını kırışmıştı. "Şunu demek istiyor olamazsın-"

Ağır toynakları taşların üzerinde gümbürdüyordu ve ben kale duvarının kenarından baktım. "Buraya gel."

Kik birkaç adım geri çekildi, birkaç koşu adımı attı ve sonra doğruca duvarın üzerinden atlayıp yanıma indi. Buz sarkıtları uyarı çanları gibi tıngırdadı.

Gösteriş. Sağımızdaki taş duvardaki devasa boşluktan tırıslla geçebilirdi.

"N'aber, düğün çiçeğim?" Burnuyla bana vurdu.

Dünya'dan konuşması beni hâlâ tuhaflaştırıyordu. "Geçit açıldı, çocuk gitti, sülfür tadı, kokusu. Ne anlaşması?" Omzunu okşadım ve naibin etrafındaki alanı işaret ettim.

"*Senin* burada ne *işin* var?" Kik tersledi.

Döndüğümde onu kraliçeye ters ters bakarken gördüm. Aralarına baktım.

Kara kelpisi sustu. "Yanında hiç kaşık getirdiğini sanmıyorum? Ya da belki biraz bruadar?"

Arkadaşımdan, bruadarın sadece kraliçenin yapabildiği büyülu bir yemek olduğunu öğrendim. Yemeğin tadı tam da kişinin dilediği gibiydi ve o güne kadar yedikleri ya da bir daha yiyebilecekleri en muhteşem yemek olurdu. Annelerinin yaptığı en sevdikleri yemek mi? Tamamdır.

Aralarında anlayamadığım bir gerilim vardı. Onu şahsen tanıyor muydu? Ond an bruadar istediğine göre tanıyor olmalıydı. Kraliçeden istekte bulunacak kadar cüretkâr olduğuna inanamıyordum.

Omzuna vurdum ve "Şimdi olmaz!" diye tısladım.

"Sorun yok." Kraliçe Sümbül duvara yaslandığı yerden uzaklaştı. "Kik ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Onu bir kez dövmüştüm ve tahta kaşığımı burnuna öyle bir soktuğumu hatırladığından hiç şüphem yok, öyle ki diğer ucundan çıktığını görebiliyordum."

Çenem düştü.

Hikayelerindeki o Fae miydi?

Bana hiç söylememişti!

Gözlerimin yarısı kraliçedeyken ona sertçe baktım. Ondan korktuğumu söyleyemezdim ama onunla dövüşmek de istemiyordum. Eğer bir kara kelpini tahta kaşıkla alt edip kazanabiliyorsa, tanrıça tarafından yaratılmış bir baş belasıydı.

Yine de... bunların hiçbirisi konuyla ilgili değildi.

"Kik, portalı ne yapar?" Omzuna vurarak dikkatini çektim. "Kik!"

"Peki. Siktir et, dırdır edebilirsin," diye homurdandı ve başını eğip yeri kokladı. "Bok gibi kokuyor ve koltuk altları."

"Zaten biliyorum." Daireler çizerek tekrar naibe doğru ilerlerken yolundan çekildim.

Onun gidişini izlerken bulmacayı çevirdim, bir yanım görece sessizliğe dikkat çekti. Birisi çocuğun annesini yakalamış ve götürmüştü. Çığlıklar azalıyordu. "Bebeği buldum," diye mırıldandım, içim çalkalanıyordu.

Çocuk başka birinden doğmuş olsa da, annenin ıstırabı bana küçük kızı kendi çocuğu olarak gördüğünü söylüyordu. Eğer benden çalınırsa annem benim için çığlık atar mıydı? Yirmi bir yıldır onunla birlikteydim, sadece üç yıl değil.

Kalbimdeki acının nabzını tutarak homurdandım. Kimi kandırıyordum ki? Annem beni tüm Fae'lerin kraliçesini kurtarmam için savaşa gönderdi. Kaçırılmama *izin verdi*. Gagalama düzeninde nerede durduğumu biliyordum. Annemin bana öğrettiği bir şey varsa, o da düzendi. Bu dersler sadece ölümünden önce güvenilir yardımcısı Lilivani tarafından pekiştirildi.

Yine de, bunun şimdiye kadar Dünya'da bana iyi hizmet ettiğini kabul etmek zorundaydım.

"Bunun tam olarak ne olduğundan emin değilim," diye bağırdı Kik bize, fae'ler ondan her yöne doğru sıçrayarak uzaklaştı. "Tadı ölüm gibi." Burnunu duvar tarafından yok edilen şeyin parçalanmış bedenine doğru eğdi. Gerçi ona ceset demek hayal gücünün sınırlarını zorlamak olurdu.

Kötülüğün çocuğu çalmak için bir geçit açtığını görmenin dehşeti içinde, öldürdüğüm gölgeyi unutmuştum. Dövüş kolay olmamıştı ve gölge asıl sorunun sadece bir kölesiydi.

"Salağım ben," diye fısıldadım, kırık duvar yamacının ve dağılmış toprak parçalarının etrafından dolaşarak gölgenin kalıntılarının yanında durdum.

Yaratık darmadağınktı, sanki vücudundaki her kemik aylar ve yıllar boyunca grotesk, acı verici bir şekilde kırılmış ve yeniden şekillenmişti. Kül rengi derisi sıkıydı ve bazı bölgeleri yara içindeydi. Diğer kısımlarda ise deri o kadar incelmışti ki, sanki gölgenin organları ve beyni kaçmak için dışarı doğru itilmişti. Yaratık büzüşmüş ve şişmişti. Birbirinden kopuktu. Daha önce karşılaştığım iki ayaklı yaratıklara hiç benzemiyordu.

Başının -ya da büyük ihtimalle başının- yanına çömeldim ve yayımın ucuyla bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdım. Yüz, daha iyi bir tanım bulamadığım için kendi içine çökmüştü ama bir tutam uzun kirpik gördüm. "Kadın mı?"

Kuşkuları bir kenara iterek kendimi ona dokunmaya zorladım. Gölgeyi ters çevirdiğimde, efendisinin kokusu kadar güçlü olmayan bir sülfür kokusu aldım.

Kalın uzuvlar, kas yok. Korkunç görünüşü ve bir görünüp bir kaybolma yeteneği dışında her şeyiyle ortalama biriydi. Büyü açısından olağanüstü hiçbir özelliği yoktu. Kanatları, boynuzları ya da pençeleri yoktu.

Cormac bir yanımda, Aaden diğer yanımda bana katıldı.

"O bir fae, ya da öyleydi," diye mırıldandı Cormac.

Gerçekten mi? Tekrar baktım ve *neredeyse, neredeyse*, bizimkine daha çok benzeyen bir form seçebiliyordum. Eğer öyleyse, ona ne olmuştu?

Kurt, hançerinin ucunu kızın kül rengi teninde bazı perçinlerin görüldüğü gözlerinin köşesine bastırdı. "Çocuk doğurma yaşını geçmiş. Belki de bir boşluğu doldurmayı takıntı haline getirmiştir?"

Acıyla çarpılmış Fae yaratıkları takıntılara eğilimliydi. Underhill'de yuva yapma takıntısı olan Fae'ler vardı. Bazıları belli bir renkteki herhangi bir eşyayı toplamakla meşguldü. Dragonsmount'un yanından kaynaklayan bir pınarın koruyuculuğunu üstlenmiş biriyle tanışmıştım. Dökülen her damla kalbine saplanan bir hançer gibiydi.

Başımı salladım. Bu kül rengi fae söz konusu olduğunda bir saplantı doğru gelmiyordu. "Çok basit. Daha zor."

Aaden onun kıyafetlerini işaret etti. "Kıyafetine bak. Yırtık pırtık, delikler ve yırtıklar, neredeyse yer yer küflenmiş. Uzun zamandır giyiyormuş gibi görünüyor. Bir zamanlar kendini giydirecek kadar önemsiyordu ama ya bu yıllar önce sona erdi ya da çok kötü muamele gördü."

Bilmeceye katkıda bulunacak parçalar ve parçalar, ama cevap yok. Kik'in üçümüzü izlediğini görmek için arkama baktım. "İz kokusu mu?" Ona sordum.

Bir kez tepindi. "Yaklaşık otuz metre sonra kayboluyor, ufaklık. İzlenecek bir şey yok. Kötü bir osuruk gibi puf diye yok olup gidiyor."

Lanet olsun. Kendi başıma keşfettiklerimden başka bir şey değil. Yani Kik bu boku daha önce hiç görmemişti. Bu iyi değildi. Benden çok daha uzun yaşamıştı.

Üstümde, kalenin çıkıntısında bir kıpırtı oldu. Naip ve Kraliçe Hyacinth'in sözleri aşağı süzüldü.

"Hayır, bırak gitsinler. Kahin'in yardım edebileceğine inandığı kişi oydu," dedi Hyacinth.

"Kraliçem, onun ham gücünü gördünüz. Onu kelepçelemeliyiz-"

"Ve onu çocukları bulmaktan alıkoymak mı? Tüm Fae'lerin bir sonraki kraliçesini bulmasını mı? Sen aklını mı kaçırdın, Ian?"

Sırıttım, sonra Cormac'ın araştıran bakışlarını yakaladım ve "Haklılar, biliyorsun" dedim.

Kaçınılmaz düellomuz sırasında ona en çok hangi darbelerin zarar vereceğini merak ederek başımı öne eğdim.

Kaşlarını çattı, sesi alaycıydı: "Beni öldürmeyi mi hayal ediyorsun Silver?"

"Sadece çok," diye mırıldandım.

Aramızdaki Aaden gerildi ve bana yaklaştı. "Geri çekil kurt." Sırıttıma sırası Cormac'taydı. "Benim doğamda yok."

Kraliçe ve naibi geride bırakıp, yas tutan annenin uzaklardan gelen feryatlarına doğru ilerlerken Kik bize yetişmek için tırıs kalktı. "Onun kaşık kullanmasını sevmiyorum ama güçlü bir kısırağa saygı duyabilirim. Lanet olası kankası Kallik'in aksine."

No House'dan Kallik kraliçenin en iyi arkadaşı mıydı? Genel olarak Kallik'e duyduğu nefreti çok iyi bilmeme rağmen bunu asla bilemedim. Onun nefretini paylaşıyordum. Aslında onun yüzünden değil, anneme yaptıkları yüzünden.

Lilivani bana sadece ufak tefek bilgiler vermişti, çoğunlukla da kazara. Gerisini Kik doldurmuştu.

Kallik tahtı ele geçirmiş ve dünyanın ilk Tüm Fae Kraliçesi olmuştu. ...yani, sonsuza dek. Ama Underhill'i böldü, dengeyi ve düzeni yok etti ve bunu yaparken annemi eski halinin bir kabuğu haline getirdi.

Yine de Kallik'in günahlarını tekrarlayanın zamanı değil.

Kendimi Kik'in sırtına çektim. "Çığlık atan." Kara kelpisi, fae çocuklardan herhangi biri bana katılmak için sıçramayı düşünmeden havalandı. Cormac'ın kızgınlık dolu bağırisına ve Aden'in endişeli seslenişine sııttım.

Bizi kaleye yaklaştıran kıvrımlı patıkada dörtnala ilerlerken Kik, "Bu ikisi tam bir bela," dedi. "Onların yanında sıska kıcına dikkat etsen iyi olur."

"Kurtla yakında tekrar savaşın. Yeşil Küreler gibi." Homurdandı. "Muhtemelen yine kaybedeceksin."

"Olmayacak."

"Her neyse, evlat. Elektriği gördüğümde tanırım. Bugünün hiç gelmeyeceğini umuyordum." Kankamın sesi üzgün geliyordu. Biraz da gergindi.

Yıldırımın benimle, Aaden'le ve Cormac'la ne ilgisi olduğunu bilmiyordum - tabii Cormac'ın kıcını yakmak değilse, ki bu hoş bir düşünceydi. "Kik?"

"Kiddo?"

"Dünya nasıl konuşuyor?" Orry tercüme konusunda yardımcı oldu ama bir süre burada kalacaksam daha fazla süslü kelime kullanmam gerekecekti.

Kik homurdandı. "Çok basit. Sadece düşündüğünüz gibi konuşursunuz. Tepe Altı'nda zamandan tasarruf etmek ve tüm yaratıkların iletişim kurabildiğinden emin olmak için söylediklerimizi düzenleriz. Dünya'da homurdanarak düşünüyorlar ama homurtuları kelimelerle doldurarak kendileri dışında *hiçbir* yaratığın iletişim kuramamasını sağlıyorlar. Ve aptal insanlar."

Düşündüğüm gibi konuşmak mı? Ne garip bir kavram.

Pratik gerektiren bir şeydi ama ne demek istediğini anlayabiliyordum. Underhill'de düşüncelerimizi çok önemli olanlara indirgemıştık. Sanırım bu, peşinizde bir avcı olmasının sıklığından kaynaklanıyordu.

Feryatlar giderek yükseliyordu. Az önceki kadını görene kadar sesi takip ettik.

Kik'in boynunu okşadım ve yavaşladığında sırtından kaydım. "Çocuğun annesi," diye seslendim küçük grubun arkasından, boğuk, aralıklı çığlıkları ve hıçkırıkları duyulsun diye bağıırıyordum. Grup sadece kadınlardan oluşuyordu, aralarında tek bir erkek bile yoktu. İçlerinden beşi ortadaki kadını tutuyor, kelimenin tam anlamıyla onu yerden kaldırıp kaleye doğru götürüyordu.

Yüzlerini bana döndüler ve mırıldanmalar başladı. Kıpırdandım. Diğer fae'lerle onları iyi okuyacak kadar zaman geçirmemiş olsam da, onları takip ettiğim için kızgın olduklarını söyleyebilirdim. Yalnız kalmak istiyorlardı.

"Orry, kelimeler," diye fısıldadım. Belki Kik'in tavsiyesi mantıklıydı ama şimdi düşüncelerimi yüksek sesle söyleme alıştırması yapmanın zamanı değildi.

"Onlara yardım etmek istediğini söyle," dedi Orlaith.

"Yardım etmek istiyorum, Çocuğun Annesi," diye ses tonumu alçalttım ve vahşi bir canavarı yatıştırır gibi ellerimi avuçlarımda tuttum. "Yardım ediyorum."

Ortakdaki kadın, yani anne, gözyaşları yüzünden akarken bana odun gibi baktı. "Sen mi?"

Göğsüme vurdum. "Çocuğun nereye götürüldüğünü bilmek istiyorum. Uyurken mi?"

Kadınları silkeledi ve onlar da onu bacaklarının üzerine yatırdılar. Sanki derin bir uykudan uyanıyormuş gibi biraz bocaladı. "Sen mi?"

"İzini sürer, çocuğu bulurum. Eve, sana getiririm." Ses tonumu yine yumuşak ve nazik tuttum. Gözlerinde neredeyse delirmek üzere olduğunu gösteren bir vahşilik vardı. "Nereden alındı?"

Çocuğun annesi parmaklarını uzatarak bana doğru atıldı. "Kahin bunu durdurman gerektiğini söyledi! Onu koruman gerekiyordu! Bebeğimi yüzüstü bıraktın!" Tokadı beni hazırlıksız yakaladı. Kik aramıza girmek ister gibi yaptı ama ondan korkmuyordum.

Böyle devam ederse ona yardım da edemezdim.

Sırtına, çığlık atmasını durduracak kadar sert bir tokat attım. Dizlerinin üzerine çöktü, nefesi kesilmişti ama artık çığlık atmıyordu.

"Böyle yardım olmaz." Onu dirseklerinden tuttum ve kendi yanağımdaki sızıyı görmezden gelerek tekrar yukarı kaldırdım. "Çocuğun kaçırıldığı yere götürün."

Tanrıça, tüm bu kabarık kelimeler lanet bir mücadeleyleydi. Yine de tokat işini yapmış gibi görünüyordu. Kadın bana sarıldı ve geldiğimiz yoldan geri götürdü.

Hızım yavaştı ama onu acele ettirmedim.

Aaden ve Cormac yetişti, ben de onlara el salladım. Takip edebilirlerdi ama yolumuzdan çekilmeleri gerekiyordu.

Annem beni kalenin içine ve birkaç koridordan geçerek alt kattaki bir odaya yönlendirdi. Pencereden dışarı baktım, tam kavganın olduğu yere. Çocuk kaçırılmış ve pencereden mi atılmıştı?

"İşte," diye fısıldadı, "Fiona buradan götürüldü." Sesi son kelimedede kesildi.

İçinde battaniyeler, yastıklar ve birkaç doldurulmuş yaratık bulunan sevimli, yumuşak bir çocuk yatağı vardı. Sülfür kokusu hiç yoktu.

Aaden ve Cormac peşimden geldiler.

"Sülfür yok." Cormac yine dişlerimi gıcırdatarak konuştu. Bu Dünyalıların çoğunun duyularını kullanmaması beni rahatsız ediyordu ama onun kullanması daha çok rahatsız ediyordu.

"İki farklı yaratık mı vardı?" dedi kendi kendine. "Küllenmiş kadın, sonra da çocuğu ilk alan başka bir yaratık. Mantıklı açıklama bu."

Ben de aynen böyle düşünmüştüm. Ve akla hemen bir soru geldi. İlk yaratık gölge ile mi çalışıyordu?

yaratık mı? Yoksa gölge yaratık efendisinin emriyle durumdan faydalanmış mıydı? Geleceğin kraliçesinin peşinde birden fazla güç mü vardı?

Çocuğun yatağının etrafında dolaşarak bir işaret, bir ipucu, beni doğru yöne itecek herhangi bir şey aradım.

"Gel. Hiçbir şey yok," diye emretti Cormac.

Kulağını kestiğimi hayal ettim ve gülümsedim.

Aaden'in sesi keskindi. "Bırakın baksın. Hiçbirimizin dokunamayacağı bir yarattığı öldürdü. Sen bile."

Cormac kaskatı kesildi, gözleri parladı ama Aaden'in sözleri karnımda sıcak bir his uyandırdı. Evet, Yeşil Küreler'i çok seviyordum. Daha sonra yüzünü tekrar kızartmanın bir yolunu bulacaktım.

Şu anda izini sürüp öldürmem gereken bir yaratık vardı.

Ayak parmaklarım yatağın altındaki bir şeye dokundu ve altına bakmak için çömeldim.

Bu da ne?

Çekiştirdim ve ruhlar ağacının bir dalı serbest kaldı. Dal, saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılmıştı ama gözüme çarpan şey bu değildi.

Hayır. Dal boyunca uzanan karanlık yarıktı. Dalı boydan boya ikiye bölen bir yarık.

Kafam karışırken bakışlarım dalın üzerinde dolaştı. Bunun bir anlamı vardı. Ağaç olanlarla bağlantılıydı.

Sadece kale sakinlerini mi korumaya çalışıyordu, yoksa çok daha büyük bir şey mi oluyordu?

"Bana böcek bulun." Çömeldiğim yerden kıpırdamadan, iki fae adama elimi uzatmak dışında bir şey istemedim.

"Böcek mi?" Aaden sordu. "Doğru mu duydum?"

Cormac homurdandı ama kehribar kenarlı gücünü göndermeye başlamıştı bile.

Bir an sonra elime bir böcek kondı, kalın kabuklu bir böcek. Nefesimi tutarak onu dalların ortasına, siyah yarığın tam üstüne yerleştirdim.

Ve kayboluşunu izledim.

OceanofPDF.com

ELEVEN

"A bir şey var mı?" Aaden kulağıma yakın bir yerden fısıldadı. Çocuğun odasından kendi odama kadar beni takip etmişti.

Titreyen Orry ve şimdi de ruh ağacının ana gövdesine.

Koruma görevini artık çok daha ciddiye alıyordu.

Titredim, sonra bir farkındalık ürpertisi bedenime yayılırken dudaklarımı büzdüm. Parmak uçlarımı ruh ağacının çatlamış bir dalından kaldırarak ona doğru döndüm. Sonra parmak uçlarımda yükselip yüzünün iki yanını kavradım. O sustu, ben de kaşlarımı kaldırdım. "İstemediğin sürece ellemek yok."

Yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Uyuyan Orlaith'i daha önce yatak odama bıraktığım için memnun bir şekilde yanağımı onunkine doğru kaldırarak yüzüne sürtündüm ve hafif kirli sakalının çiziklerinin tadını çıkardım. Mırıldandım, kendimi alçalttım ama ellerimi oldukları yerde bıraktım. "Daha fazla karıncalanma. Hoşuma gitti."

Çoğu insan için iğrenç olduğunu bilmeme rağmen çekici bulmaya başladığım yüz hatlarındaki eğlence kaybolmuştu. Tüm şekil ve boyutlardaki yaratıklara değer verdiğim için onun groteskliğine bakış açımı değiştirmeye açkıttım. Doğru bakış açısıyla her şey güzel olabilir. Hatta

Çıplak ve buruşuk gugalıların, sertleşmiş bir Wythn'ın tek gözünü yaşartabilecek bir şarkısı vardı.

Aaden başını eğdi. "İyi türden mi?"

Bunu düşündüm. "Yol gibi hissettiriyor. Zehir değil." Naga ısırığı gibi değil. "Bir ara beni okşa."

Boğuldu ama Pislik'in gelişi dikkatimi Aaden'den uzaklaştırdı. Neden çekip gitmiyordu ki? O da burada olmaktan rahatsız olmuş görünüyordu. Siyah kısımların bir *yere* açılan bir portal görevi gördüğünü fark ettikten sonra ruh ağacının dallarını araştırmak için ayrılmıştık. Asshole'un kazara bir çatlaktan kayacağını ve çocuk hırsız tarafından yutulacağını ummaya cüret etmişim.

Öyle bir şansımız yok.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Cormac ısırdı. Aaden geri adım atmadı. "Neyin var senin?"

Cormac alev alev yanan kehribar rengi gözlerini ona çevirdi. "Üstlerini sorgulama, Seelie."

"Bugün kurdu zapt etmek daha mı zor?"

Unseelie'nin çenesi titredi. "Evet." Öfkesini bana doğru çevirdi. "Bunu o yapıyor."

"Bir bok yapmadım, göt herif." Ağaca geri döndüm.

"Önemli olan ne yaptığınız değil. Önemli olan sizin varlığınız ve ne yapmadığınızdır."

Gözlerimi devirdim. "O zaman git. Kimse seni istemiyor."

Bir el başımın yanındaki duvara çarptı ve ardından Cormac öfkeyle bana bakmaya başladı. "Benden kurtulduğun an, yeğenimi bulduğum an dır *Silver*. O zamana kadar, boyun dediğin o kırılgan şeyin nefesini ensende hissetmeyi bekleyebilirsin."

Boynuma yapılan hakaret, onun itirafıyla gölgede kaldı. "Çocuk hırsızın ailesi mi var?"

Omuzları gergin bir şekilde arkasını döndü. "Evet. Üç hafta önce."

Onun sürekli, çıldırtıcı varlığı anlamlıydı. Yeğeni gitmişti. Belki de ölmüştü. Hâlâ bir pislikti ama av için orada olma ihtiyacını anlayabiliyordum. Bu kadar huzursuz ve öfke dolu olmasını bile. Biri anneme ya da Kik'e zarar verseydi, ben de aynısını yapardım.

Gerilim arttı ve havayı bir hırıltı doldurdu -Cormac'ın hırıltısı. Merak derimin altında titriyordu. "İçinde kurt var. Şekil değiştiren mi?"

Belki de onda hissedebildiğim şey buydu - derisinin hemen altında oturan bir canavarın tehlikesi. Bu beni neden bu kadar rahatsız ettiğini açıklıyordu. Oluşturduğu tehdit içgüdülerimi rahatsız ediyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde cevap verdi, "Bir şekil değiştiren değil. Benimki kadar karanlık bir güç, yönetilmesi gereken niteliklerle birlikte gelir. Ben bu yönümü kurt olarak adlandırıyorum."

Başımı salladım, sonra duvara döndüm. "Sende bir şey var mı?" Kraliçe ve naiple birlikte alarma geçmiştik, onlar da en yetenekli fae'leri toplayıp ağaç ve dallarında tam bir arama yapmışlardı. Başka bir ipucu bulacağımızdan emindim.

"Hiçbir şey." Elini ruh ağacının minik, yeni bir dalına koydu ve onu sevgiyle okşadı.

Ruh ağacı mutlu bir uğultuyla titreşmeye başladı ve elimin altındaki dal ısındı. Güzelliği karşısında nefesimi içime çektim, sonra Cormac'a bakmak için döndüğümde neredeyse başım dönüyordu. "Senden hoşlanıyor."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Ruh ağacı Cormac'ı *severdi*.

Diğer tarafımda, Aden'in yeşil gözleri kocaman açılmıştı, sanki ağacın, o anın güzelliği onu da içine çekmişti. Parmak uçlarını altın bir yaprağın üzerine koydu,

ve ruh ağacından bir fener gibi parlayan altınla nefesim kesildi. İçime bir güven duygusu yerleşti; ev yapımı bir yemek, dondurucu bir akşamda kükreyen bir ateş, Underhill'in yakıcı güneşi altında serinletici bir suya dalmak. Kaburgalarımın altındaki boşluk *doğrulukla* titreşti. O kadar ki zar zor nefes alabiliyordum.

Üçümüz ağaca dokunduğumuzda titriyordum.

Ama sadece ben değildim. Onlar da öyleydi. Hatta tüm kale. Yine de . .

Ağaçtan uzaklaşmak aklımdan geçen en uzak şeydi.

Cormac bir kükremeyele koptu ve acı avucumu, göğsümü keserken çığlık attım. Tökezleyerek geri çekildim ve kırımın üzerine düştüm. Ruh ağacının beni ısıttığı yerde, göğsümdeki acı buz gibiydi. Çok soğuktu.

"Siktir! Silver!" Aaden bağırdı. "Hayır, benim için endişelenme. Göğsüne bak."

Tüylerim diken diken oldu. *Göğsümü*. Başımı kaldırarak, bulanıklaşan görüşümle aşağıya baktım ve göğsüme saplanmış devasa siyah diken gördüm.

Cormac bir tarafa çömeldi ve ben onun gözlerine bakana kadar başım öne eğildi. Onları hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Öksürdüm ve boğazıma keskin bir şey takıldı.

"Buz sarkıtları," dedi Cormac korku dolu bir ses tonuyla. "Buz sarkıtları öksürüyor."

Gözlerim kapanmaya başladı.

Aaden diğer yanıma çöktü ve parmağından bir diken kopardı. "Dikenler yüzünden. Donuyorlar. Büyük olanı çıkarmalıyız!"

Unseelie hiç söze girmeden avucumdan bir diken kopardı. "Diğeri için yardıma ihtiyacımız var. Kalbine çok yakın."

Sesleri çok uzaklardan geliyordu.

Aaden'in sesi panik içindeydi. "*Nabzı yavaşlıyor.*"

"*Naip. Çabuk olun.*"

Çok soğuk.

İçten dışa doğru donuyor.

Eril sesler yerini kadınsı seslere bıraktı ve Aaden, Cormac ve kalenin sesleri ve bulanık görüntüleri tamamen kaybolup yerini daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir odaya bıraktığında alnımda bir kırıksıklık oluştu.

Gözlerimi kocaman açarak alçak tavanlı odada ayağa kalktım. Her yüzeyde fırfırlı minderler ve tatlı ikramlarla kaplı katmanlı standlar duruyordu. Derin minderli -aynı şekilde fırfırlı- sandalyeler odayı süslüyordu. Heykeller, biblolar ve kırılğan görünümlü fincan ve tabaklar daha yüksek, yuvarlak masaların üzerinde tek tip yerlere yerleştirilmişti.

"Ben mi öldüm?" Yüksek sesle sordum.

"Konuşma tarzın bütün sinirlerimi alt üst etti, canım," diye tekrar konuştu kadınsı ses. "Ama en azından seni anlamayı öğrendim. Size gerçekten de ölmediğinizi söyleyebilirim. Dahası, şu anda benim çay odamdasınız. Son hapisihanemden çok daha fazla sevdiğimi itiraf etmeliyim."

Devasa bir *elbise* giymiş bir kadınla karşılaştım, görünüşe göre çadır benzeri giysiler için kullanılan kelime buydu. Her santimi titizlikle bakımlı, iğneli ve süslüydü. Onu saran sayısız kumaş katmanında tek bir kırıksıklık bile yoktu. Yerinden çıkmış tek bir beyaz saç teli bile yoktu. Dudaklarını kırmızı bir maddeyle boyamıştı. Ellerini üst üste koyarak oturuyordu. Düz sırtlı ve kare omuzluydu.

"Nesin sen?" Ona sordum.

Yüz ifadesi buruştu. "Keşke kelpie senin gençliğinde öldürülmüş olsaydı. Senin üzerindeki etkisi korkunç olmuş."

Dişlerimi gösterdim, sonra onu aniden karşımda, tamamen değişmiş bir halde bulunca irkildim. Saçları yılan gibiydi, elbisesi paçavraya dönmüştü ve ağzından kan damlıyordu. "*Beni* tehdit etmeye kalkma, genç adam. Seni parçalara ayırırım."

Ağzım arka dişlerimin duyulabilir bir tıkırtısıyla kapandı. Bir avcı bir avcıyı tanırdı ve bu kadın benden daha büyük bir avcıydı. "Kimsin sen?"

Koltuğuna geri dönen ve bir kez daha ilkelleşen kadın, ağzı açık bir tencereden ağır kokulu bir sıvı döktü. "Ben Sigella."

"Sen ne?" Masaya doğru yaklaştım. Karşımdan iki fincan doldurmuştu ama içmeme imkân yoktu.

Fincanı kırmızı dudaklarına götürdü, derin düşüncelere dalmıştı. "Neyim ben? Biliyor musun çocuğum, tam olarak hatırlayamıyorum. Ne kadar eğlenceli."

Etrafa bakındım. Bana ölmediğimi söylemişti. "Neden burası?"

"Bahse girerim ölmek üzere *olduğun* içindir." Bir koltuğu tekmeledi. "Otur."

Ölüyorum. Oturdum. "Bu ara mı?" Anneme dönmeden önce buraya geleceğimi kim düşünebilirdi ki? Kalbim küt küt atıyordu. Annem burada olduğumu biliyor muydu? Eğer öyleyse, kesinlikle beni kurtaracak gücü vardı. Yine de kızı için dengeyi bozar mıydı? Belirsizlik beni rahatsız ederken ağzıma acı doldu. Geleceğin kraliçesinin annesi kızını kurtarmak için her şeyi yapardı.

"Sanırım nasıl ölmeyeceğinizi öğrenmek istersiniz," diye sordu kadın yorgun bir iç çekişle.

Canlandım. *Teşekkürler anne.* "Nasıl?"

Fincanının üzerinden sıırttı. "Fincandan iç." Çenesinde kısa süreliğine kan parladı.

Eğer içmemi istiyorsa, bunu yapmamalıydı. Bakışlarım önümdeki dumanı tüten fincana kaydı. İçim çalkalandı. Kadın güçlüydü. Kadim. Belki de bir tanrıça?

Onu tanıımıyordum. Ya da ne istediğini. Ya da kime cevap verdiğini. Başka bir çıkış yolu olmalıydı. Etrafıma bakındım ve duvardaki bir aynanın paramparça olmasıyla irkildim, siyah bir yarık olduğu yerde yılan gibi kıvrılıyordu. Ben izlerken, çay salonunun uzak duvarı boyunca kıvrılmaya devam etti ve yoluna çıkan her şeyi paramparça etti. Çatlaktan yankılanan fısıltılar başladığında kalbim durdu.

Çocuk fısıltıları.

"Duydun mu?" Ayağa kalktım ve duvara doğru yürüdüm. Fısıltılar çoğaldı. Çocuklardan geliyordu. Birçoğundan. "Korkuyorlar," dedim üzüntüyle.

Sigella sakinleştirici bir sesle, "Otur," dedi.

Elimi yarığa doğru uzattım. Sesleri çok yakındı... "Çocuklar içeride."

Derin bir bariton sesiyle, "*Karanlıkta otururlar, soğukta titrerler, kötülükte hayat karardıkça ağlarlar,*" dedi.

Ardından gelen ağır bir gümbürtü sessizliği bozdu ve Sigella'yı ahşap zeminde hareketsiz görmek için arkama baktım. Sertçe yutkunarak bir kez daha karanlığa baktım ve daha da yaklaştım, içeriye bakmak için gözümü çatlağın daha geniş bir kısmına diktim.

Küçük, gölgeli formları görünce keskin bir nefes aldım. Onları saydım. Hepsini göremiyordum - çocuk sayısından daha fazla fısıltı vardı. Bazıları görüş alanımın dışındaydı. *Neredeydiler?* Çok karanlık.

Karanlıkta oturuyorlar.

Yeraltında mıydılar?

Bir damlama sesi duyuldu ve bir ılık havayı kirletti. Siyah, pençeli bir el beni yakalamak için yarıktan dışarı fırladı, ama son anda bir el beni duvardan ve kesin ölümden kopardı.

Sigella, kan damlayan versiyonu, üzerimde belirdi. "ayı i," diye gürledi ham g dolu bir sesle.

Tüm ay odası sarsıldı. Siyah çatlaklar tavana ve en dıştaki mobilyalara yayıldı.

Beni masaya doğru sürükledi ve bardağı dudaklarıma dayadı. Başımı çevirdim, bacaklarını boş yere tekmeledim. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Beyaz saçları, dudaklarımı ayırmak için dişlerini ağzımın kenarlarına geçiren yılanlar oluşturdu. "Sana yardım etmiyorum, seni küçük pislilik. Kendime yardım ediyorum. Sana canlı ihtiyaım var!"

Sigella fincanın içindekilerin tamamını ağzıma boşaltırken, dünya parçalanıyor ve varlığımın her zerresi onunla birlikte sarsılıyordu.

ay odası kayboldu ve vahşi sesi karanlıkta beni takip etti, adımı çağıran daha yüksek iki ses tarafından boğuldu. Aaden ve Cormac.

"Kaçacağım," dedi. Sert taş.

Sert eller göğsümde.

Gözlerimi açtığımda ağzımdaki ekşi tattan dolayı yüzümü buruşturdum.

"Gümüş!" Güçlü kollar beni otururken destekledi ve kendimi yeşil kürelere bakarken buldum. "Geri döndün." Gücünü geri çekmekte olan naibe baktı. "Anladın mı?"

Naip bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Hayır, o ben değildim; benim sihrim ona olanlara dokunamazdı. Başka bir yardım aldınız. Güçlü bir yardım."

Sigella. O gerçekti.

Kaçacağım. İcimden derin bir ürperti geçti.

"Hâlâ üşüyor," dedi Aaden, tuniğini silkerek. "Al, bunu giy. Yeleğini çıkarmak zorunda kaldık." Yüzü kırmızının hoş bir tonuna dönüştü. Uzak köşede bir hareketlenme oldu ve Kurt Cormac bir yırtıcının yavaş hareketleriyle yaklaştı. Gözleri göğsüme sabitlenmişti.

"Aynen hatırladığım gibi."

Aşağıya baktığımda göğsümün çıplak olduğunu ve yaralarımın sergilendiğini gördüm. Aaden, etimi örtmek için tuniği başımın üzerinden itmeden önce yanımda sertleşti. Parmakları çıplak tenime değdi ve irkildim. *Ahh.* Sırtımda başka bir diken mi vardı? Kontrol etmek için bir elimi arkaya uzattım. *Hiçbir şey yoktu.* Tunik yerinden oynatmış olmalı.

Araştıran bakışlarımdan kaçındı ve boğazını temizledi. "İyi misin, Silver?"

Önce göğsümü sonra avucumu ovuşturdum. Buzlanma gitmişti. "Ağrım var. Ama iyiyim. Ne oldu?"

Cormac homurdandı. "Sanki bilmiyorsun. Ruh ağacına bir şey yaptın. Neredeyse kaleyi yerle bir ediyordu."

Ayağa fırladım. "Ben değil," diye tükürdüm.

"Elbette," dedi kısaca. "Ben de oradaydım." Cormac başımın üzerinden naibe seslendi. "Ona güvenebileceğimizi sanmıyorum efendim. O bir şey yaptı."

Aaden alnını ovuşturdu. "Ben de oradaydım ve o değildi. Bu bir tesadüftü. Ağaç tüm şato boyunca uzanıyor. *Herhangi biri* patlatmış olabilir. Tek bildiğimiz işgalcilerden biri olduğu."

"Ona güvenmiyorum," diye tekrarladı kurt, bana doğru dönerek.

Kısa bir süre için, iş bitene kadar onunla dövüşmeme kararımdan vazgeçmeyi düşündüm. Sonra neyin içine çekildiğimi fark ettim. Bu insanlara güvenmem ya da kendimi onlara karşı haklı çıkarmam gerekmiyordu. Neredeyse

duyuları. Underhill ile olan bağlantılarını unutmuşlardı. Tanrı aşkına, beni kaçırmışlardı!

Ayrıca, sadece annesine güvenemeyen bir kızın yapabileceği gibi, bir kadının sadece kendine güvenebileceğini biliyordum. Güven aptallar içindi ve birinin size sırt çevirmesi soğuk bir teselliydi.

Cormac'a, sonra naibe ve Aaden'e gülümsedim. Ejderha derisinden yeleşimi kaptığım gibi topuklarımın üzerinde döndüm ve Orry'yi almak için odama doğru yürürken Kik'e seslendim. Burada daha fazlasını öğrenemezdim.

Üç erkek fae beni takip etti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi naip.

Güzel soru. "Muhafızlar yüksek alarmda. Her köşede. Siyah çatlaklardan gelen gölgelere dikkat edin. Tekrar gelecekler."

Ve biz burada açıkça karanlığı kontrol altına alamadık.

"Bilincin yerinde değilken ne gördün?" Aaden yakınımdan seslendi.

Daha iyi bir soru.

"Karanlıkta çocuklar. Fısıldayan ve soğuk."

Bir el kolumu demir gibi bir güçle kavradı. Cormac yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. Kısa süreli bir *yuva* hissi kapladı içimi ama beni bıraktığı anda yok oldu. Bu geçici hissi bir kenara iterek hançerimi baldırına dayadım ama yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce saldırmadım. "Çocukları gördün mü? Kızıl saçlı bir kız. Beline kadar kıvrılıyordu. Çoğundan daha kısa."

Bu fae'den nefret ediyordum, o da

benden nefret ediyordu. Ama . . .

"Karanlıktı. İyi görünmüyordu. Birçoğu hayatta."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Neredeler?"

Şimdiye kadarki en iyi soru. "Yeraltı. Gürültü de damlıyor." Acemilikle dolu kehribar gözlerden uzaklaşıp daha rahat olan yeşil gözlere baktım.

Büyürken, Underhill'deki değişken altın tünelleri labirentini, daha güçlü yırtıcılardan sığınmak için bir seçenek olarak kullanmak üzere çözmüştüm. Bu görev yıllarımı aldı ve o yıllar boyunca tünellerin yankıları tanıdık gelmeye başladı. Tavanda birikip aşağıya damlayan suyun yumuşak sesi. Sigella'nın bahsettiği karanlık. Soğuk.

Omuzlarımı dikleştirdim, kulaklarım Kik'in toynaklarının gürültüsünü algıladı. "Bence mağara. Mağaradaki çocuklar."

Karanlıkta otururlar, soğukta titrerler, kötülükte hayat karardıkça ağlarlar.

Yaratığın geri gelmesini bekleyemezdik. Onu avlamak zorundaydık, yoksa çocuklar ölecek, tüm fae'lerin gelecekteki kraliçesi de kurbanlar arasında olacaktı.

TWELVE

K İlk ona binmeme izin vermedi.

"Bu üzerindeki de ne böyle?" Burun delikleri genişlemiş halde sıçrayarak uzaklaştı.

Ellerimi uzattım. "Kik, şimdi gitmen gerek!"

"Hayır." Ona doğru adım attığımda tekrar yan döndü. "Üzerinde her ne varsa evlat, bana dokunmasına izin veremem. İş için git o altın kısrığı getir. İyi bir binek olup olmadığını söyle."

Aaden boğuldu ve öksürdü. "Kara Kelpie-"

Kik, Aaden'e "Çekil lan, boktan yeşil gözlü," diye çıkıştı.

Fae geri sıçradı. "Balor'un sol cevizi, dostum. Ben de tam kibarca rica edersen kısrığı alabileceğini söyleyecektim." Aaden geri çekildi ve elini üst koluma koydu. "Hadi, gidip iyi atlar bulalım."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Kik-"

"Kişisel değil, evlat, ama yanlış olan bir şey var." Gözlerime bakamayarak geri çekildi. "Belki de bu pisliği temizlemek için bir duşa ya da başka bir şeye ihtiyacın vardır."

Ellerime ve ruh ağacının parmaklarıma ve avuçlarıma işlediği siyah lekeye baktım. Ağaca bulaşan maddeyle ilgili bir şey Kik'i benden uzaklaştırıyordu. İçgüdülerine itaat ediyordu. Benim de siyah yarıklarla ilgili aynı içgüdülerim vardı. Onlar sadece... yanılttı. Yine de alt dudağımı ısırdım, burnumu ovuşturdum ve tek arkadaşıma döndüm.

Biz uzaklaşırken Cormac güldü. "Şerefsiz arkadaşının o kadar da senin yanında olmadığını mı anladın? Berbat."

Sertçe durdum ve kurdu hazırlıksız yakalayacak kadar hızlı bir dirsek attım. Nefes nefese kaldı ve ben de dişlerine tekme atmak için hamle yaptım.

Ancak kurt çoktan yana kaçmaya başlamıştı ve ayağım bir saniye önce yüzünün olduğu yere doğru savrulurken bileğimi yakaladı. Cormac'ın kehribar rengi gözleri beni daha sıkı kavrarken parladı.

Bir enerji atışı, daha önce deneyimlediğim aynı ev hissi, göğsüme tekrar çarptığında bir karşı hamle benden çalındı. Bu his etrafımızda dönüyordu ve Cormac'ın da bana bakışından bunu hissedebildiğini varsaymak zorundaydım.

"Yeter, ikiniz de!" diye tersledi Aaden, aramızdaki tutuşu kırarak. Başımı salladım. A r a m ı z d a k i bu duyguyu doğru yorumluyor olamazdım.

Cormac'a dokunurken hissetmek isteyeceğim son şey buydu.

"Pislik pisliktir. Ben-" "-bir cun-

"

"Yeter dedim!" Aaden kelimeleri kükredi.

Çenemi kaşıdım. Onun bu yönünü sevmediysem ne olayım. Ona biraz sert davranma isteği uyandırdı bende. Lezzetli bir şekilde.

"Çok. Acayip. Ateşli," diye fısıldadı Orry. "Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyorum, yani senin de onun bacak bacak üstüne atmış bir seks olduğunu düşündüğünü biliyorum. Başta emin değildim. Kötü çocuk tipi benim her zamanki tarzım. Ama şu anda Aaden'e bayılabilirim. Kesinlikle basabileceğim düğmeleri var. Nefis."

Kötü çocuk tipinin ne olduğunu bilmiyordu. "Çirkin değil mi?" Alçak sesle konuştum.

"Çirkin mi? Benimle *dalga* mı geçiyorsun? İrlanda sarayındaki en seksi iki fae ile seyahat ediyorsun."

Hah. "Diğer insanlar... bacak bacak üstüne atıp seks yapmayı mı düşünüyor?"

"Um, kızım. Sadece herkes. Sana neyin çirkin olup olmadığını kim söyledi?"

Bakışlarım Kik'e kaydı. Belki de Kik bana Underhill'de neyin çirkin sayıldığını öğretmişti. Dünya'da farklı standartları varmış gibi görünüyordu - Aaden'in durumunda buna katılıyordum.

Aaden'e doğru yürürken, sıkılı çenesinin iki yanını kavradım.

Ellerime keskin bir acı saplanınca irkildim. O da bağırdı ve geri çekildi. Birbirimize baktık.

Cormac aramıza baktı. "Az önce ne oldu?"

Ne oluyor be? "Savunma büyüğü mü?"

Ağzımdan kaçırdım. Gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Hayır. Sen?"

Hayır. "Neden acıyor?" Ona dokunmak daha önce acıtmamıştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi bir süre sonra, sonra düşüncemi yineledi. "Sana dokunmak her zaman iyi hissettirmiştir."

Bunu destekleyebilirim. "Tekrar dene."

Birbirimize doğru yaklaştık. O şey her neyse canımı yakmıştı. Parmağımla ona dokundum. İkimiz de irkildik ve elimi geri çektim.

Cormac güldü. *Şeytani piç.*

Aaden'in kaşları çatıldı. "Diken yaralarından mı olduğunu düşünüyorsun?"

Bu teori de diğerkleri kadar iyiydi. "Belki elleri siyahtır. Gittiğinde dokunmak tekrar iyi gelir." Ona dokunmak yakında iyi hissettirse iyi olur. Aaden ve onun kükreyen sesi için planlarım vardı. Dönerek uzaklaştım. "Atlar. Sonra mağaraları arayın." Kısa süre durdum. "Metal atlar nerede?"

İki adam da durdu ve bakakaldı.

"Metal atlar," diye yineledi

Cormac.

Aaden'in kaşları çatıldı. "Arabalar. Hayır, nereye gittiğimiz ve aramamızın ne kadar kapsamlı olması gerektiği konusunda yardımcı olmaz."

Utanç verici. Çok hızlıydılar.

"İrlanda'daki bütün mağaraları arayabileceğini sanıyorsan," diye homurdandı Cormac, "aklını kaçırmışsın demektir. Binlerce mağara var."

"Daha fazla insan gönderin. Mağaralar karanlık. Büyük bir arama yapmalıyız." İleriye doğru seslendim ve iki erkeğin de aynı yöne bakmasını sağladım.

"Hayır." Naip yolumuzu kesen yürüyüş yolundan çıktı. "Kahin bunun sadece senin tamamlayabileceğin bir iş olduğunu açıkça belirtti Silver. Onun tavsiyesine ve kraliçenin emirlerine karşı gelmeyi ne kadar şiddetle istesem de, bizi daha fazla fae'yi bu göreve adamamamız konusunda ciddi bir şekilde uyardı. Aaden ve Cormac'tan daha fazla yardım almayacaksın, onlar sadece senin rehberlerin ve koruyucuların olacaklar. Kraliçe ve ben burada kalıp sizi bekleyeceğiz."

Bu hiç mantıklı değildi. Kahin tam bir aptaldı. Naga'ların sürü halinde avlanmasının bir sebebi vardı. Daha fazla avcı, daha yüksek başarı şansı demektir. Naibe baktım, gerçekten ona bakıyordum. "Orry? Ne görüyorsun?"

"Evet, tam bir pislik gibi davranıyor ve nedenini bilmiyorum! Çocuklarından biri kayıp. En küçüğü, Trevan. Kestane rengi saçları ve yeşil gözleriyle tatlı küçük bir bebek." Kanatları tenimde biraz çırpındı. "Senin büyüünü engelliyor."

Naibe bakmaya devam ettim. Yavaşça ona yaklaşıp fısıldadım. "Neden bana horozlanıyorsun?"

"Horoz ..." Kaşlarını çatı ve bir adım geri çekildi. "Bu da ne böyle?" Aaden elimi tutmak için hamle yaptı ama son anda kendini durdurdu.

Evet, ben de o bıçaklanma hissinin tekrarlanmasını istemiyordum. "Çocukları bulacağız, efendim."

"Daha fazla insan yardım ederse daha kolay olur." Naip uzaklaşırken arkasından bağırdım. Aaden'in peşinden dışarıdaki ahırlara doğru öfkeyle yürüdüm. "Bu salağın derdi ne? Daha fazla insan mantıklı."

Cormac'ın enerjisi benimkine karşı vızıldadı. "Bir kez olsun ona katılıyorum Aaden. Bilinen ve bilinmeyen tüm mağaraları kontrol edebileceğimizi düşünmek aptalca bir arayış. Ve bu, mağaranın İrlanda'da olduğunu ve portal kullanmadıklarını varsayarsak geçerli. Mağaranın bu diyarda ve bu ülkede olduğunu varsayarsak, yine de sadece mağara girişlerini değil, tüm mağara boylarını kontrol etmemiz gerekecek..." diye devam etti.

Çocuklar öldürülmeden önce mi? Onları canlı görmüş olsam da, hiçbirimiz bunun böyle kalacağını düşünecek kadar aptal değildik. Sigella da aynı şeyi söylemişti.

Ahıra vardığında Aaden içeri yöneldi. "Ben malzemeleri toplayacağım," diye seslendi yapının içinde bir yerden. "Kurt, atları alır mısın?"

"Hallediyorum." Cormac cevap verince kaşlarım havaya kalktı. Değişiklik olsun diye yumuşuyor muydu? Aaden talep etmek yerine rica ettiği için miydi?

"Kendi atımı seçiyorum," diye ilan ettim. Altın kısrağı seçmeyeceğimden de emindim. Eğer Kik'in istediği kısrağı buysa, ona kendisi binebilirdi. Kik'in içgüdülerine neden itaat ettiğini anlıyordum ama aynı zamanda ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime güvenmesini de diliyordum. Onun yardımına ihtiyacım vardı,

ve konuyu tartışmak yerine beni susturdu, hem de Cormac'ın önünde.

Ahır boyunca yürüdüm, hayvanların her birini gözbebeklerinden bacaklarına kadar inceledim.

Sokağın en ucunda neredeyse tamamen beyaz olan bir at vardı. Ama bu tam olarak doğru değildi. Paltosunun uçlarında belirgin bir ışıltı vardı. Gümüş rengindeydi, tıpkı benim saçlarım gibi. Büyük kara gözlerini bana çevirdi ve dokunmak için başını öne doğru kaydırđı. Ön ayaklarının altında bir yara izi vardı.

"Boynuzsuz tek boynuzlu at," diye fısıldadım.

Derin bir nefes verdi ve bana göz kırptı.

"Kimse bilmiyor mu?" Ona sordum.

Derin bir nefes daha aldı ve başını salladı.

"Bu benim." Kapıyı açtım. O kadar güzeldi ki. Kik çok *kızacaktı*. Alicornlar onun gözünde aptaldı. Ben de ona katılıyordum. Bu yaratık gibi *tek boynuzlu atlar* çok çok daha zekiydi. Belki bir kara kelpinden bile daha zekiydiler ama bunu Kik'e asla söylemem.

"Beni çocukları bulmaya mı götürüyorsun?" Omzunu okşadım ve ellerimi vücudunda gezdirerek yara olup olmadığını kontrol ettim.

"Oh, kahretsin. Çocukların midillisi olmaz," diye ısırđı Cormac. "O şey bizim atlara yetişemez."

"Sorun değil." Tek boynuzlu atı eyerlemekle uğraşmadım. Ahırının yan duvarına tırmandım, bir dakika dengede durduktan sonra sırtına atladım. "Aferin oğluma." Boynunu okşadım ve topuklarımla ona vurđum. İhtiyacım olduğunda sadece atlardan daha hızlı koşmakla kalmıyor, aynı zamanda onlara karşı dayanıklılık da gösteriyordu.

"Kik'in canı cehenneme," diye mırıldandım nefesimin altında.

Yeni bineğim ahırdan çıktı ve atların arkasında sıraya girdi. Cormac öndeydi, öfkeyle bakıyordu. Muhtemelen seçimimden rahatsız olmuştu.

Aaden bana baktı. "Bir tane daha istemediğine emin misin-" "Hayır, en iyi oğlum," diye bir an düşündüm ve saten gibi yumuşak boynunu okşadım. "Yeni Kanka."

Aaden iç çekti. "Değiştirmemiz gerekirse sürü atımız var kurt."

"Öğrenecek," diye cevap verdi Asshole.

Ben sııttım ve Yeni Kankam bakışlarında bir pırıltıyla başını çevirdi.

Cormac dörtnala koşmaya başladı. Aaden'in atı da onu takip etti. Topuklarımla Bestie'nin yanlarına vurdum ve peşlerinden koştuk. Yolculukları yolcuları için tatsız hale getirmekten çekinmeyen Kik'e binmeye alışmışım, bu yüzden bir zamanlar tek boynuzlu olan bu ata binmek bir zevkti. Uzadı, diğerlerine kolayca ayak uydurdu, yolculuk tereyağı gibi yumuşaktı.

Aaden birkaç kez arkasına baktı ama ona ayak uydurduğumuzu görünce dikkatini ileriye verdi. Cormac bir kez bile arkasına bakmadı ama gürleyen toynakların üçüncü setini duymak zorundaydı. Homurdandım, sonra aklımı elimdeki soruna çevirdim. Her seferinde daha karmaşık ve kafa karıştırıcı hale gelen soruna.

Sigella. Ruh ağacı. Kayıp çocuklar. Akıl almaz güçteki gölge yaratık. Kik'in bile beni reddetmesi. Tüm parçalar polen böcekleri gibi etrafımızda uçuşuyor, yüzüme ve gözlerime yapışıyor, aslında görünmüyor ama yine de görüşümü engelliyordu. Her şeyi tekrar tekrar düşünürken Yeni Kankam'ın hareketinin beni sakinleştirmesine izin verdim. Yine de yaşadığım sahnelere, derlediğim kanıtlara kaç kez bakarsam bakayım, bunların nasıl bir araya geldiğini anlayamıyordum.

Çocukların çalınmasının ardında yatan *sebe*p neydi? Yemek için olsalardı, çoktan yenmiş olurlardı. Ama gölge, çocukları çalmak için

Onları hayatta tutmak için yiyecek ve su gerekiyordu. Kaçırılan gençlerin sayısı düşünöldüğünde hiç de azımsanacak bir çaba değildi.

Kaşlarımı çattım. "Orry, neden biri çocuk çalar? Ne gibi sebepler olabilir?"

"Bilmiyorum, Silver." Titredi, küçük bedeninde sarsıntılar meydana geldi. "Eğer intikam almak için olsaydı, çocuklar yataklarında öldürölmüş olurdu. Ve birileri bundan kendine pay çıkarırdı."

İntikam almayı düşünmemiştim ama onunla aynı fikirdeydim. Aklıma yatan tek bir teori vardı ama bunu dile getirmek bile istemiyordum.

"Kalp atış hızın değişti Silver. Ne düşünüyorsun tatlım?" Yüzümü buruşturdum. "Umarım yanlıştır. Doğruysa kötü."

Cormac bir yumruk kaldırdı ve yavaşladığında Aaden'i taklit ettim.

"Bu mağarayı kontrol edeceğiz," dedi kurt, hepimiz en az beş kelpi açıklığı boyunca uzanan geniş girişin yanında çömelirken. "Her tünel çatallında birimiz ayrılacak. Eğer mağara boşsa, bu gece burada kalacağız ve ilk ışıktta devam edeceğiz. Eğer doluysa, o zaman... savaşa hazır olun."

"Otoriter sürtük," diye fısıldadım.

Orry bıraktı ve önümüzden uçtu. "Yardım edebilirim. Oraya bakacağım. Ben bir baaaaat'ım." Sesi mağaranın içinde kayboldu. Çocuklardan biri onu fark etmeden önce gitmişti.

Bineğimin sırtından kaydım ve çenesinin altını kaşıyarak ona sessizce teşekkür ettim. "Sen nöbet tut. Kötü bir şey olursa haber ver?"

Başını salladı ve burnuyla bana hafifçe vurdu. Biniciliğın bu daha sessiz versiyonu hoşuma gitmişti. Bunu Kik'e asla söylemezdim ama bazen sürekli yaptığı yorumlar sinirlerimi bozuyordu.

Cormac ve Aaden üç meşale yakıp birini bana verdiler. Onu aldım ve mağaraya doğru ilerlemeye başladım ama Pislik beni yakaladı ve durdurdu.

"Plan yapmadan öylece içeri giremezsiniz."

Ev hissi beni yine göğsümden vurdu ama kolumu geri çektim ve iyi bir önlem için ayağına bastım. "Çabuk mağaraya girersen biliyorum, aptal herif."

Aaden tekrar aramıza girerek diğer erkekle alçak sesle konuştu. "Cidden, yardım etmeye çalışıyor kurt. Neden ona bu kadar sert davranıyorsun?"

"Sana dokunduğunda bir şey hissediyor musun?"

Aaden'in bakışları önce bana, sonra da geri döndü. "Sen de acı hissediyor musun?"

"Acı mı?" Cormac gerildi. "Hayır, acı değil. Bir şey... hoş ve güvenilmez. İkimize de bir şeyler yapıyor. Ona güvenmiyorum." Çenesi sertçe kasıldı ve kehribar rengi gözlerinde nefret parladı.

Evet, ben de sana, sik kafalı.

"Ben size bir şey yapmıyorum. İkiniz de bana yapıyorsunuz. Hepimiz ruh ağacına dokunduğumuzdan ve karanlık bize saldırdığından beri." Her şey o zaman başladı. Ondan önce Aaden'e gayet iyi dokunabiliyordum. Hatta başka bir seferinde ikimiz birlikte ağaca dokunmuştuk ve o zaman da iğnelenmiş olmamıza rağmen sorun olmamıştı. Her ne olduysa ya üçümüzle ilgiliydi ya da daha büyük olasılıkla ruh ağacındaki karanlığın varlığının artmasıyla ilgiliydi. Arada bir güçleniyordu ve bize tuhaf bir şey yapıyordu. "O haklı.

Dokunduğumuzdaki acı ağaçtan sonra başladı," dedi Aaden. dedi.

"İyi hisler de o zaman başladı," diye itiraf etti Cormac.

"Anladığımıza sevindim. Şimdi odaklan. Dokunmak tuhaf olmayana kadar dokunmak tuhaf olacak." Şimdi bunun için endişelenmek sadece dikkat dağıtmaya yarar.

Önümüzdeki mağara, arkamızda batan güneşle aydınlanmıştı. Kırmızılar ve sarılar, taşın tozlu kahverengileri ve grileri üzerinde kesik kesik görünüyordu. Açıklık hem yükseklik hem de genişlik olarak bineklerimiz için yeterince büyüktü. Mağara iç çekip meşalelerimizi dalgalandırırken dışarı üflenlen farklı bitki ve bitki yaşamı kokusunu içime çekerek ağzına doğru yürüdüm. Adımlarımı yavaşlatmadım ama Aaden'in arkamda bocaladığını duydum. "İyi," dedim. "Mağaralar nefes alır."

"Mağaralar nefes almaz," diye cevap verdi Aaden, bana belirsiz bir bakış fırlatarak. Girişin eşiğinden adımımı attım ve etrafıma bakındım. Buranın çocukların tutulduğu mağara olmadığından neredeyse emindim. Su sesi ya da kokusu yoktu, tenimde nemli, ölümcül bir his yoktu.

Burası yeri değildi.

"Burada olmaz." Gitmek için döndüm ve Cormac'a çarptım.

Beni sabitlemek için bir elini uzattı, sonra aramızda titreşen yoğun enerjiden haşlanmış gibi kolumu bıraktı. "Her şeyi kontrol ediyoruz."

"Tamam ama kampta dinlenmek varken boşa zaman kaybı." Sanki çocukların yaşaması ya da ölmesi benim için önemli değilmiş gibi omuz silktim. Bu doğru değildi elbette. Onlara ulaşmak istiyordum, hem de mümkün olduğunca çabuk. Sigella'nın çay salonunda tanık olduğum şey beni rahatsız etmişti. Oraya *neden* gittiğimi bile düşünecek zamanım olmamıştı. O kim ve neydi? Ne istediğini biliyordum - kaçmak - ve bu yüzden bir şekilde bunun ayrılmaz bir parçası olduğumu varsayabilirdim. Aksi takdirde bana neden yardım etsin ki?

Sorular, bir sürü soru. Dünya onlarla doluydu. Bu bana evimin acımasız sadeliğini özletti.

Cormac önden gitti ve Aaden beni aralarına sokmaya çalıştığında homurdandım. "Ben daha güçlüyüm. Sen ortadasın."

Ön tarafta Cormac güldü. "Haksız değil Aaden, buradaki en zayıf halka sensin delikanlı."

Aaden'in meydan okuma karşısında kaskatı kesilmesini izledim ama karşılık vermedi. Öfkesiyle nefes aldı ve öfke ondan uzaklaştı. Bu başlı başına müthiş bir güçtü - dikkat dağıtıcı şeylere ya da kızgınlıklara aldırmadan zihnini berrak ve dengeli tutabilme yeteneği. İlginç.

Onları gerçekten dövüşürken izlemek eğlenceli olurdu. Cormac'a para yatırırdım ama belki de Aaden görüldüğü kadar zayıf değildi. Beni ilk kaçırdıklarında neredeyse bana yetişmişti. Benimle gerçekten konuşmaya çalışan tek kişi oydu.

Gidecek başka bir yer kalmayana kadar mağaranın derinliklerine yürüdük. "Gördün mü?" Tam bir dönüş yaptım. "Burada hiçbir şey yok."

"Ben olsam öyle demezdim." Orry tavandan aşağı uçtu ve kendini göğsüme attı. Cormac ona odaklandı, daralan bakışları daha sonra yukarıya, yüzüme doğru kaydı.

"Yukarıda," diye fısıldadı. "Dar bir açıklık var. Diğer tarafta bir kadın var. Çok güzel saçları var. Çocuklar geçebilir mi bilmiyorum ama senin bir şansın olabilir. Sadece... kadın. Bence o bir cadı olabilir. En azından Fae değil."

Bir cadı.

Midem çalkalandı. Bir saberduc'u sikeyim, bu ne yazık ki kalan tek teorimle uyumluydu. Kim bir çocuğu alıp onu hayatta ve korkmuş halde tutar ki? Karanlığa dönmüş bir yaratık ve bir cadı, bu tür bir kötülüğü içeri davet edebilecek türden bir yaratıktı. "Bir şeyi kontrol ediyorum." Cormac'ı iterek geçtim ve bir adım daha atmaya fırsat bulamadan mağara duvarına çarpıldım.

Ön kolunu boğazıma dayayan Cormac, yüzümden bir santim ötede hırladı. "Nereye gidiyorsun? O yarasa sana ne söyledi? Onunla konuşabilirsin."

Vücudu bana baskı yaparak beni duvara yapıştırdı ve ben de çevremdeki taştan güç alarak gücümü topladım. Ama aklıma başka bir fikir geldi.

Elimi kaldırarak kaynayan bakışlarını tuttum ve parmaklarımı yanağında usulca gezdirdim. Kurt ürperdi, kısa süreli mutluluk öfkesini örttü ve farkındalık ona geri çarpmadan önce büyük gövdesinden gerginliği çaldı. Sert nefes alarak benden uzaklaştı. "Yine yaptı."

Parmaklarımı oynatarak sııttım. Sırıttım dizlerimin titrediğini ve çökmenin eşiğinde olduğumu gizlemeye yardımcı oldu. *Bana* dokunmasının göğsümde yarattığı haklılık hissini gizledi. Şaşkınlığımı gizledi. Çünkü Cormac'tan nefret etsem de, yakında onunla dövüşmeyi planlasam da, vücudunun bana değmesi bana *evimdeymişim* hissi veriyordu.

Aaden aramıza girdi ve yanağımı avuçladı, bıçaklanma hissi geri döndüğünde neredeyse hemen bıraktı. Tıpkı ruh ağacına dokunurken derime batan dikenler gibi hissettirdi. İkimiz de irkildik. Sanki küçük iğneler derime hafifçe batıyordu.

"Berbat bir his," dedim kaşlarım birbirine çarparak.

"Öyle." İç çekti. "Keşke olmasaydı."

Cormac alay etti. "Ona dokunmak mı istiyorsun?"

Aaden başparmağını boynumda gezdirdi ama tenime tam olarak dokunmadı. Nefesim kesildi. Elini göğsümün üzerinde gezdirdi, sonra bakışlarını benimkilere çevirdi.

"Keşke ben de öyle olmasaydı," dedim ona.

Etkilendiğim adama dokunmanın bana acı vermesi ve incitmek istediğim adama dokunmanın muhteşem hissettirmesi ironisine lanet ediyordum. Eğer

daha belirgin bir denge işaretine bile tanık olmamıştım. Ve dengenin olduğu yerde, arkasında annem duruyordu.

Aaden beni mağara duvarına yasladığı yerden kıpırdamadı. "Ona dokunduğunda hâlâ acı hissetmiyor musun?"

Ondan uzaklaştım, Cormac'ın cevabıyla itiraf etmek istediğimden daha çok ilgileniyordum. Çünkü dokunduğumuzda hissettiklerim kişiseldi. Kık ya da Orry'ye bile söylemek isteyeceğim bir şey değildi.

Cormac homurdandı ve arkasını döndü. "Acı değil. Hayır."

Dokunuşumuzun ne kadar güzel hissettirdiğini o da kabul etmek istemiyor gibiydi. Güzel. Aaden onu sorgulamaya devam ederken yere düşen meşalemi almak için atıldım. Meşalenin sapını ısırarak dişlerimin arasında tuttum. şeffaf duvar.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Cormac bana doğru hamle yaptı ama ben çoktan duvara tırmanmıştım. Orry haklıydı. İkisinin de ilerideki yarıktan geçmesine imkân yoktu.

"Öğreneceğim. İyi bir çocuk gibi bekle."

Onun öfkeli hırıltısı ve Aaden'in bağırışları beni dar bir yarığa kadar takip etti, küçük bir tüneldi, ancak karnımın üzerinde kıpırdayabileceğim kadar büyüktü.

El fenerimi önüme ittim ve Cormac'ın parmaklarının ayaklarımın topuklarına değdiğini hissettim. *Eve*. Dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü.

Ama bana hissettirdiklerinin bir önemi yoktu -Cormac bugün istediğini alamayacaktı.

Bağırın endişe ve öfkelerine rağmen kıpırdanırken sııttım. "Dikkatli ol, ne tür bir büyüye sahip olabileceğini bilmiyorum," Orry Fısıldadı.

İyi bir noktaya değindin. Hızımı yavaşlattım. Fenerimi söndürmeli miyim? Her zaman yeniden yakabilirdim. Alevleri söndürerek gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Ancak o zaman, ani sessizlikte, kadınsı, kulağa tatlı gelen bir sesin yumuşak ilahisini duydum.

Fae bazen zikrederdi. Eğer daha güçlü olmak isterlerse. Ama bu şekilde zikretmezlerdi.

İlahi söylemek cadılara aitti.

Ya da henüz karşılaşmadığım başka bir doğaüstü Dünya yaratığı.

Tekrar hareket etmeye başladım, ona doğru sürünerek ilerliyordum. Dar tünel bir sonraki odaya açıldığında, onun bulunduğu mağaranın aşağısını görebiliyordum.

Ayaklarının dibinde büyük çizgili bir kedi yatıyordu. Kadın, küçük parıltılı yıldızlara *benzeyen* şeylerle kaplı koyu mavi bir pelerin giyiyordu. Gençti, uzun altın sarısı saçları, ince bir vücudu ve kaslı kalçaları vardı. Kık onu çirkin ama kabul edilebilir derecede güçlü bulurdu.

"Oka, ziyaretçimiz geldi," diye mırıldandı. "Bu iyi bir şey. Güzel. Kendimi onun yoluna koymak için hangi mağarayı işgal edeceğimi tahmin etmekten yorulmuştum. Onu beni görmeye getirir misin?"

Turuncu-beyaz çizgili kedi gerindi ve esnedi. "Gerçekten, Thorn. Ona yardım etmek zorunda mısın? Karanlık gibi kokuyor."

Cadı güldü ve bana doğru döndü. Mavi gözleri tenimde hissedebildiğim derin bir büyüyle parlıyordu. Fae büyüünden farklı olarak karanlık bir yanı vardı - kadının varlığıyla çelişkili görünen bir yanlılık kokusu. "Gümüş çocuk, önce benimkine cevap verirsen bana üç soru sorabilirsin. Bir bilgi takası, çünkü bilgi güçtür ve güç her şeydir. Var mısın?"

"Bu berbat bir fikir," dedi Orry yüzünü saçlarıma gömerek. "Berbat bir fikir."

THIRTEEN

T Bu oyun için haince bir amacı olduğuna şüphe yoktu. Yani beni eğlenmek için mi kandırmaya çalışıyordu? Ya da belki de yararlı bir şey yapmayı planlıyordu.

benden bilgi alırken karşılığında sadece şifreli cevaplar veriyor.

Yine de, aradığımız ilk mağarada bir cadı bulmamız ve onun 'yardım etmeyi' teklif etmesi annemin bir işareti gibiydi.

İrlanda'da binlerce mağara vardı. Ve Asshole'un olduğu kadar.

. Bir konuda haklıydı. Hepsini arayacak vaktimiz yoktu.

Yarıktan aşağı atladım ve hafif ayaklarımın üzerine indim, sonra cadının etrafında döndüm, tembel tembel pençesini yalayan kaplanın karşısında duracak şekilde hareket ettim. "Oyun olabilir. Ne yakalayacaksın?"

Cadı Thorn sırttı ama yine karanlığının ona tam olarak uymadığı hissine kapıldım. Birkaç beden küçük bir palto gibi. "Dengeden anlıyorsun. Dengesizliği anlıyorsun."

Homurdandım. *Şifreli*. Yine de ne dediğini anlamıştım. O bir karanlık yaratığıydı. Her zaman böyle olup olmadığı tartışmaya açıktı ama artık bunu benimsemişti.

Odanın etrafında dönmeye devam ettim, kaplanın arkasından geçerken onu taradım. "Anlıyorum."

Cadının dudakları yukarı kalktı. "Yine de kendini bir denge yarattığı olarak görüyorsun."

"Kötü güçleri hoş karşılamıyorum, hayır, ama dengenin o anda olması gerekmiyor." Yine de her zaman dengeyi göz önünde bulundurmanın en iyisi olduğunu düşünmüşümdür. Annem bir yaratık için daha sonra bir dengesizliği düzeltmek zorunda kaldığında, bunu en az bekledikleri anda yapma eğilimindeydi.

Tek cevabım bir mırıltı oldu. "O zaman başlıyoruz." diye duyurdu.

"Güzel," diye mırıldandı dev kedi, Orry'nin ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmasını sağladı. "Şu işi çabucak halledelim. O zaman pis kokusunu da alıp gidebilir."

"Oka, misafirimize karşı misafirperver olmalıyız. Onun gibi bir yaratığın tüm bildiklerini bir düşünün."

Oka bana bakmak için bir göz kapağını araladı, sonra k a p a t t ı , belli ki Thorn kadar etkilenmemişti.

"Kaplanı sevmiyorum," diye ciyakladı Orry. "Ondan hoşlanmıyorum."

Bunu destekleyebilirim. O büyüklükte bir yırtıcı ve konuşma yeteneği... Bir düşman için iyi bir kombinasyon değil.

Cadı bir kayanın üzerine oturup elbisesini düzelttikten sonra başını öne eğdi. Bu güzel görüntü, ifadesi sadece rahatsız edebilecek o derin mavi gözler tarafından mahvedildi. Parmaklarını şıklattı ve mavi alevler titrek bir uyarıya dönüşmeden önce bir kükreme halinde odanın çevresinden yukarı doğru patladı. O mavi ateşe dokunmanın iyi bir fikir olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Gözlerimi kısmıştım. "Cevaplar gerçek olmalı." Bunu bir soru gibi ifade etmemeye dikkat ettim, ancak çizgiyi aştığımdan emindim.

Cadı mavi alevi işaret etti. "Doğal olarak. Alevler bilir." Ellerini çırpı. "Önce konuklar. Üç soru."

Uzaktan gelen bir çığlık yarıktan bize doğru ulaştı ve Thorn'un odağı omzumun üzerinden geçti. Pislik'in diğer tarafta öfke nöbeti geçirdiğini hayal ederek gülümsedim. Yine de acele etmeliydim.

Orry, "Ne soracaksın tatlım?" diye fısıldadı.

İlk soru basitti. "Aradığım çocukların bulunduğu mağaranın harita konumu nerede?"

"Ooo, güzeldi," diye tezahürat yaptı altın yarasam.

Cadının bakışlarını karanlık kaplamıştı ama ben daha gözümü kırpamadan mavilik geri gelmişti. Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "İyi sordun, gümüşün çocuğu." Eğlence kıvılcımları çaktı. "Aradığın mağara Connaught'da."

Connaught. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir köyün adı mı? Bu arayışımı büyük ölçüde daraltacaktı. Dudaklarımı yaladım, şimdi onun yararlı cevaplar vereceğini bildiğim için daha heyecanlıyım.

İkinci soru.

İçgüdülerim çocukları kaçıran yaratığın ne olduğunu sormak yönündeydi. Ancak bazı yaratıkların isimleri yoktu ve bir isim bizi sadece bir yere kadar götürebilirdi. Yaratığı nasıl yeneceğimi sorsaydım, bana 'büyüyle' ya da 'kılıçla' gibi belirsiz bir cevap verebilirdi. Yukarı baktım. "Aradığım çocukları çalan yaratık, onun çöküşü olacak zayıflık nedir?"

Cadı tedirginmiş gibi sarsak bir hareketle ayağa kalktı. Bana sırtını döndü ve benim gözlemime göre boş, taş duvara baktı. Orada taştan çok daha fazlasını görebileceğine dair bir sezgim vardı. "Yaratığın düşüşü yok" diye cevap verirken bana dönüp bakmadı.

Orlaith alay etti. "Sürtük, lütfen. Bu bir cevap değil."

Anlaştık. Çenemi sıktım. "Zayıflığın ne olduğunu sordum."

"Hayır, yaratığın çöküşünün hangi zayıflıktan kaynaklanacağını sordunuz. Yaratığın bir çöküşü yok."

Kalenin yıkıntıları arasında duran, tamamen siyah ve buruşmuş ruh ağacının görüntüsüyle sarsıldığımda göğsüm sıkıştı. Karanlık yaratıklar karanlığın içinden sürünerek canlılarla besleniyordu. Ağacı çevreleyen hava zehirliydi.

Eğer yaratığın düşüşü yoksa, bu başarısız olacağımız anlamına geliyordu. Bakışlarım mavi alevlere kaydı. Alevlerin onun söylediği gibi olmama ihtimali vardı. Thorn yalan söylüyor olabilirdi.

"Ben Underhill'de doğmadım," dedim onlara. Maviye dönmeden önce kırmızı renkte parladılar.

Oka neşelendi ve Thorn kahkahalar atarak başını geriye attı. "Doğruluk tilsimimi mi test ediyorsun?" diye sordu ardından. "Peki nasıl geçti?"

Yaratığın düşüşü yok.

"Bu iyi bir haber değil," diye fısıldadı Orry boynuma.

Midemde bir düğüm oluştu ama korkuyu şimdilik bir kenara bıraktım. Bir sorum daha vardı. Onu iyi kullansam iyi olur.

Eğer yaratığın zayıflığını sorsaydım, bana zaten bildiğim şeyi, yani soğuktan etkilenmediğini söyleyebilirdi.

Sigella'nın çay odası meraklı elini zihnime uzattı.

Son sorumu bu konuda daha fazla bilgi edinmek için kullanmaya cesaret edebilir miydim? Bu fikirden dolayı kendimi suçlu hissetmedim; hayatım ve içindeki gizemler benim için bu arayıştan daha az şey ifade etmiyordu. Sigella'nın da olan bitenle bir bağlantısı olduğu açıktı.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Oka yine esnedi ve bir Vyfinkine rakip olacak dişlerini gösterdi.

Cadı tekrar mırıldandı.

Sigella kim? Hayır. Sigella'nın amacı ne? Zaten biliyordum, kaçmak.
"Sigella'nın kaçışı neden benim hayatta kalmama bağlı?"

Cadının kaşları birbirine çarptı. "*Sigella*," diye tısladı.

Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Bu Sigella'nın da bir cadı olduğu anlamına mı geliyordu?

Cadı geri döndü ve bir kez daha kayanın üzerine yerleşti. Bu sefer hareketlerinde zoraki bir sakinlik vardı. Çenesini eğdi ve bakışlarımla buluştu. "Onun hayatı seninkine bağlı," dedi, sonra sırtarak, "sen onun taşıyıcısı olduğun için. Şimdi aklıma geldi."

Ona baktım. "Gemisi mi?" Cadı aniden karşımdaydı. Bedenlerimiz arasındaki bir el genişliğindeki hava çatırdarken hançerimi karnına dayadım.

"Dördüncü bir soru? Sorabilirsin ama bu soru sana daha pahalıya patlayacak." Tekrar kaplanının yanında belirdi. "Vermek istemeyeceğin bir şey."

Bu benim için yeterli bir uyarıydı. Yine de çocuk hırsızıyla herhangi bir bağlantısı olup olmadığını sormam gerektiği aklıma geldi. *Hay sikeyim.*

"Sıra sende Thorn," diye söylendi kaplan. "Onun pis kokusu, hatırladın mı?"

Thorn'un sesi odada çınladı. "Eğer annen altınsa, sen neden gümüşsün?"

Soru beni bir koçbaşı gibi vurdu, tüm ihmal ve güvensizlik duygularımı yüzeye çıkardı. Kalbim o mavi alevlerin içine atlamak için kaburgalarımın çarparken, doğrudan içime nasıl girdiğini anlayamadım.

Mesele şu ki, bilmiyordum. Sadece doğru olduğuna inandığım cevabı verebilirdim. "Çünkü beni tam olarak kendi çocuğu olarak kabul etmedi." Bu testte başarılı olursam, belki büyüm değişirdi.

"Öyle mi?" Thorn dudaklarında zalim bir gülümsemeyle mırıldandı.

"Bu ikinci sorunuzdu ve cevabım evet," diye yanıtladım.

Oka hırladı, kaplanın büyüklüğünün ve bariz ağırlığının çevikliği üzerinde hiçbir etkisi olmadığını gösteren bir hızla yukarı doğru yükseldi. Elini arkadaşının çizgili ve turuncu kürkünde gezdirirken Thorn'un tıslaması odada yankılandı. "Benim hatam, Oka. Benim hatam. Oyunun ruhu korundu." Alevleri kontrol etti, sesi kabullenmekten çok öldürücü geliyordu. "O zaman son sorum."

Cadı beni düşündü. Odanın duvarları sallanmaya başladığında bile bakışlarını tuttum. Yeraltının derinliklerinden derin bir ses yayıldı ve saldırıya hazırlanmak için yarı eğildim.

Kollarını iki yana açtı. "Söyle bana, altının unutulmuş çocuğu, *senin* çöküşün olacak zayıflık nedir?"

Dondum kaldım.

Bir avcı asla zayıflığını göstermez. Bunu bilirler ve değer verdikleri her şey için saklarlar. Zayıflığımı saklama içgüdüm çok güçlüydü. Her zaman oyunda olduğunu bildiğim diğer faktörleri göz önünde bulundurma yeteneğimi geçersiz kılıyordu.

Bu faktörleri unutmanın sonuçları vardı.

Kahretsin, gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Bunlar çenemde taşımam gereken sonuçlardı. Kollarımı Thorn'un kılere uyacak şekilde iki yana açtım ve "Benim düşüşüm yok," diye cevap verdim.

Alevler kırmızıya dönüştü.

Yine de öfke yerine keyifli, manik bir kahkaha daha attı. "Düşüş yok mu diyorsun? Vay, vay, bu yalanla epey bir hesap açtın."

Ayağımın altındaki zemin öfkeyle sarsılırken, odanın çatısından düşen diktirler yere çarpıp parçalanırken yanlara doğru tökezledim.

"Ve benden tam da bunu yapmamı istedin."

Cadı bana gelecekte zarar vermek istemişti. Karanlık yaratıkla birlikte mi çalışıyordu yoksa sadece kendi karanlığının çağrısına mı cevap veriyordu anlayamıyordum. Sebep ne olursa olsun, artık anneme borçluydum. Yalan söylemiş ve dengesizlik yaratmıştım.

Daha iyisini bilen yaratıkların pisliğini temizlemekten hoşlanmazdı. Ve benim daha iyi bildiğimden emin olmuştu.

"Üç soru soruldu, üç soru cevaplandı," diye mırıldandı Thorn, kaplanını tekrar okşayarak. "Şimdi koş, unutulmuş altının çocuğu. Sonunla yüzleşmek için koş."

Zaten yarığın içine sıkışmıştım.

Orry kendini yarıktan ileriye doğru fırlattı. "Çabuk! Mağara aşağı iniyor!"

Cadının kahkahası beni takip etti, sanki duvarların içindeymiş gibi kulaklarımda çınladı.

Etrafımdaki taş sıkışıyor gibiydi. Haykırdım ve enerjiyi kendime çektim, etrafımda kıvrılan gümüş büyüyle dışarıya doğru patladım.

Hava tekrar ciğerlerime doldu ve kendimi daralan açıklığa doğru sürükledim, iki çift el -her iki kolumu saran bir el- beni diğer uçtan çekene kadar kendimi gümüşle kozaladım. Aaden ve Cormac'la birlikte, aşağıdaki pürüzlü taşların üzerine acımasız bir güçle çarpmak için karışık bir uzuv yığınınına düştüm.

İnledim ve tuhaf bir şekilde bu inleme sadece acıdan kaynaklanmıyordu. Cormac'ın kehribar rengi bakışlarına baktım, vücudunun benimkinin uzunluğu boyunca bastırıldığının tamamen farkındaydım. Aramızdaki his giderek güçleniyordu. Çok daha güçlü. Son zamanlarda ondan hissettiğim ev hissi gibi değildi. Bu saf bir çekimdi.

En az Cormac'ın yukarıdaki bedeninin farkında olduğum kadar Aaden'in altımdaki bedeninin de farkındaydım.

Aaden bana dokunmasına rağmen acı hissetmedim.

Vücudumu saran sıcaklık neredeyse acı verici bir seviyeye ulaştığında yanaklarım alev aldı. Aaden'in elleri yanlarımda geziniyor, yoğuruyordu. Cormac *bu* her neyse onun mutluluğuna kapılmıştı. Gümüş iplikler bedenimden yükselmeye başladı, kıvrıla kıvrıla formlarımızın etrafındaki havada uzanıyordu.

"Mağara!" Orry tepeden bağırdı. "Üçlü yapmanın sırası değil, sizi aptallar!"

Sanki bir çamur nehrinin içinden geçiyormuşum gibi sarsılarak canlandım. Cormac'ı itmek için içimdeki her şeyi toplarken ellerim havaya kalktı. Aaden'in yanında yere yığılırken direnmek için parmağını bile kaldırmadı.

Cormac'ın dokunuşundan mahrum kaldığımda, altımdaki Seelie'den yuvarlanıp ayağa fırlamadan önceki birkaç saniye içinde acı sırtıma saplandı. Cormac da ayaktaydı, öfkesi yüzüne yansımıştı.

Yine benim hatam, değil mi?

Aaden çok geride değildi ve kısa sürede yolu açtı, buraya varmak için geçtiğimiz tünellerden hızla geçti. Orry öndeydi. Ben gümüş gücüyle hızımı artırırken Cormac hemen arkamdan koştu.

Yeşil büyü ileride patlayarak mağaranın çökmüş bir bölümünü dışarıya doğru fırlattı.

Hava.

Çok yaklaştın.

Kendimi mağaranın ağzından aşağı attım ve kontrolsüz bir kaos içinde yuvarlanarak kiremitli yamacın daha aşağısında durdum. Bu sefer mi? İnleme tamamen acıydı.

Küçük pençe uçlu eller yanaklarımı tokatladı. "Gümüş mü? *Gümüş!*"

"İyi," diye inledim, ağrılarımı ve acılarımı dindirmek için topraktan yeşil enerji çekmeye başlamıştım bile - ve uyluğumda delinmiş gibi hissettiğim bir yara vardı.

Orlaith ıslık çaldı. "Mağaranın yok olduğunu söylemek güvenli. Sence bunu cadı mı yaptı?"

"Evet." Yavaş adımlarla ayağa kalktım ve daha uzağa inmiş olan Aaden ve Cormac'a doğru ilerledim. Onların yanından geçen atlar kişniyor ve bağlarını çekiştiriyorlardı. Bağları çözülmüş tek boynuzlu atım sakince olan biteni izliyordu.

Aaden yüzünü buruşturdu, sonra beni çevreledi. "Yaralandın mı?"

Kalçama bastırılan eli kaldırdım. "Sadece bu."

Keskin bir nefes çekti ve dizlerinin üzerine çökerek ellerini yaramın üzerine koydu. Yeşil büyü parladı ve çılgılık attım.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Yine de her şey düzeldi." Dizlerinin üzerinde bana baktı. "Aramızda neler oluyor? Üçümüz dokunduğumuzda, yemin edebilirim ki..."

İnanılmaz hissettirdiğini mi? Ben de sormak için ağzımı açtım.

"Bu da neydi böyle?" Cormac beni yakaladı ve sağa sola savurdu.

Onu ittim. "Mağaradaki cadıdan cevaplar alıyorum. Çocukların nerede olduğunu biliyorum."

Bu onu durdurdu. Bir an için onun da dizlerinin üzerine çökeceğini sandım. Öfkeyle değil, ciddiyetle kollarımı kavradı ve bakışlarını yüz hatlarımda gezdirirken bana yaklaştı. "Nerede, Silver? Yeğenim nerede?"

"Connaught," diye anons ettim.

Bu kelime açıklıkta çınladı. Kurdun bakışları dondu. "Connaught." "Bir köy mü?" Ben sordum.

Kollarımı savurdu ve yüksek sesle küfrederek dönüp benden uzaklaştı ve çalılıklara doğru yürüdü.

İçime bir sıkıntı çöktü. Tekrar Aaden'e baktım. "Kandırıldım mı?" Yüzünde keder ve biraz da hayal kırıklığı vardı. "Kısmen.

Connaught İrlanda'nın dörtte birini kapsıyor. Aramayı daralttınız, sadece ..."

Ellerimi yumruk haline getirdim. "Sadece çok iyi değil."

Aaden omzumu kavradı ve ikimiz de batma hissiyle irkildik. "Merak etme. Artık devam edecek daha çok şeyimiz var. Cadının doğruyu söylediğinden emin misin?"

Başımı salladım. "Cormac nereye gidiyor?"

"Seksi bir öfke nöbeti geçiriyor," diye kulağıma fısıldadı Orry.

"İyi olacak," dedi Aaden. "Sadece umut etmek için kendine izin verdi. Yeğeni onun dünyası."

Midemdeki batma hissi daha da şiddetlendi. "Doğru." "Cadı sana başka ne söyledi?"

Seelie fae'sine baktım.

Yaratığın düşüşü yok.

Siz onun taşıyıcısı olduğunuz için onun hayatı da sizinkiyle bağlantılıdır.

Başka tarafa baktım. "Bir şey yok."

FOURTEEN

N Hiçbir şey. Kampı kurarken, binekleri beslerken, onları fırçalarken, ateş yakarken yalan ağzımda kaldı. Ateşe dokunmamaya dikkat ettim.

Her iki adam da. Yani Cormac yanıma bile yaklaşmıyordu. Aaden beni iyileştirdiğinde içime saplanan acı... hâlâ derimin altında uğulduyordu. Sanki acıyı daha çabuk geçirecekmiş gibi bacağımı ovuşturdum.

"Üşüdün mü tatlım?" Orry sordu. "Ateşe yaklaşabilirsin. Ya da şu iki çocuk seni tekrar sandviç yapsın."

Yarasanın bana güldüğünü düşünmeye başlamıştım. "Hayır."

Homurdandım. Aaden bana baktı, ben de omuz silktim.

"Bir yarasa kızı en iyi arkadaşının yerine geçerek yaşamak istediği için suçlayamazsın." Orry içini çekti ve başını köprücük kemiğime yasladı. "Uzun zaman oldu. Uzun, çok uzun zaman. Diğer yarasalar bana göre değil."

İlgimi çekmişti ama Orry'nin dertlerini çözmekten daha büyük sorunlarım vardı.

Cadı sırf benimle buluşmak için bu mağaraya gelmiş gibi görünüyordu. Kaplanıyla birlikte ayrılırken mağarayı çökerttiğini tahmin ediyordum. Kurmuştuk

mağaranın ağzına yakın bir yerde kamp kurduk, böylece sırtımız kayaya dönük olacaktı. Vahşi doğada kamp yaparken bu akıllıcaydı. Sırtınız güvende olsun ki pozisyonunuzu kolayca koruyabilesiniz.

Ama kamptaki insanlara karşı kendimi nasıl savunacaktım? Yani Aaden'e karşı. Ona değer vermeye başlamıştım. Bu kötü oldu.

"Üşümediğine emin misin? Kollarını ovuşturup duruyorsun." Bana doğru uzandı ve ben de dokunuşunun verdiği emin acıyla irkildim, Cormac'a doğru sendeledim ve o beni itmeden önce evime doğru bir zonklama yaşadım.

Beni yukarı kaldırmak ve yüzüstü düşmemi engellemek için yanımızdaki kayalardan enerji çektim. Gümüş dallar vücudumun etrafını sardı ve beni kelimenin tam anlamıyla toprakladı.

"Yürümeye ihtiyacım var. Tek başıma." Ellerimi kaldırdım.

"Kaçmasan iyi edersin," diye tersledi Cormac. "Yapman gereken bir iş var. Sakın bunu unutma. Seni her iki diyarın da en ücra köşelerine kadar avlayacağım."

Cevap olarak binlerce kesici şey söyleyebilirdim - Kik'ten bir kasa dolusu hakaret vardı - ama ağzımı kapalı tuttum ve karanlığa doğru yürüdüm. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapattım ve ayaklarımın beni yönlendirmesine izin verdim. Zemin yosunlu, yumuşak, nemliydi ve ben yürürken hafif bir yağmur başladı.

Nefes al. Su yakında. Bazı küçük yaratıklar. Eski ağaçlar.

Zihnimin dolaşmasına izin vermek güvenliydi.

Hiçbir şey...

Daha önce Aaden ve Cormac'a yalan söylemişim ve annemin yalancılar hakkındaki sözleri içimde iğrenç bir içki gibi yuvarlandı.

Suyun kenarı beni çağırdı ve kendimi mor havuza bakarken buldum, dalgaların girdabı kristal siyah kumun üzerinde yıkanıyordu. Tombul parmaklarımı suya daldırdım ve minik bir balık çıkardım. Balığı avuçlarımda içinde tuttum. Hayır, balık değil, minik bir denizkızı.

"Merhaba." Fısıldadım. "Arkadaşın mı?"

Denizkızı beni ısırđı ve bir çığlık atarak elimi savurdum, onu dalgalara doğru gönderdim. Ya da siyah uçlu bir kartal üzerime çullanıp onu havadan kapmasaydı öyle yapardım.

"Kızım."

Olduğum yerde donakaldım ve elimi yumruk yaparak ısırık yarasını gizledim. "Evet, anne?"

"Yaşam gücü yaratılışı kalp atışı verdi. Kalp atışı şimdi nerede?" Sertçe yutkundum. "Ben... bilmiyorum."

Altın büyüsiyle parlayan annem çenemi kavrayarak ona bakmamı sağladı. "Yalan mı? Kızından mı?"

Gözlerimde yaşlar birikti. İki katına çıkardım. "Bilmiyorum."

Biçimi kadınsıydı ama onu her gördüğümde farklı görünüyordu. Bu kez saçları yüzlerce küçük örgüyle örülmüş, sonra da başının etrafına sarılmıştı. Teni pürüzsüz ve gece kadar karanlıktı, gözleri de aynı derecede derin ve bilgelik doluydu.

"Yalancı, yalanların peşinde. İçinden ye. Kara uçlu kartal tarafından gaganır."

Hayal kırıklığını o kadar şiddetli hissettim ki zorlukla nefes alabildim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzöldü. Bana asla zarar vermezdi. Elleriyle değil. Gücüyle değil. Ama sözleriyle ve dersleriyle? Evet. "Bilmiyordum."

"Yapana kadar, sen kal."

Annemin altın gücü bedenimi üzerine oturduğum kayaya kilitledi. Keskin kenarlar ince kıyafetlerimin arasından tenimi ısıırıyordu. Güneş üzerime vurdu ve ben gözlerimi ona karşı kapattım, nöbetleşe uyudum çünkü gece hiç gelmedi, üç gün boyunca gelmedi.

Bana yeterince yemek verdi.

Bana sadece yeterince su verdi.

Ama bana olan tutumu zayıflamadı ya da değişmedi. Ne yapmam gerekiyordu? Cevabı bulana kadar annemin beni bırakmayacağı belliydi.

Rüzgârla konuştum, çırpınan esintiye neler olduğunu anlattım.

"Denizkızı, ısırды, okyanusa geri attım, kartal önce yakaladı."

Kelimeleri tekrar tekrar söyledim. Önce yumuşak b i r sesle, sonra bağırarak, sonra da ağlayarak.

Annemin unutulmaz sesi etrafımda, rüzgârda yankılanıyor, kayaların arasında yankılanıyordu. "Doğru konuş. Ben yalanı bilirim. Yalanı biliyorsun."

Kaçırdığım bir şey mi vardı?

Denizkızı ısırды. Ben fırlattım. Kartal yedi. Gerçek buydu.

Eğer gerçek bu değilse, o zaman gerçek ne anlama geliyordu? Annem için gerçek ne anlama geliyordu? Benden ne istediğini yanlış mı anlamıştım?

Onu ne yatıştıracaktı? Beni bu işkenceden ne kurtaracaktı?

Underhill adına fae'lerle iletişim kuran annemin sözcüsü Lilivani bana bir şey öğretmişti; gizli yolları bulmanın bir yolunu. Gözlerimi kapattım, ellerimi kulaklarımın üzerine koydum ve kendi içime gömüldüm. İçimdeki sihir, görüşümü dünyanın yeni renkleri ve yeni katmanlarıyla değiştirdi.

İyi ve kötü önümde uzanıyordu, yolları birbirine bağlıydı. Kaşlarımı çattım. Underhill'in dengesi eskisinden farklıydı. Baktığım şeyden hoşlanmamıştım. Yanlış hissediyordum. Doğal değildi.

Denizkızının ölümünü tekrar izledim ve sonunda anladım.

Kelimeler yavaşça aklıma geldi. "Ben... zamandan önce denizkızını öldürdüm.

Dengesizlik," diye fısıldadım.

Bir ölüm büyüünün yanlış hissettirmesine neden olmuştu.

Annemin altın sarısı varlığı üzerimde dolaşıyor, havadan kabarmış ve kayalardan kanayan tenimin acısını dindiriyordu.

Sesi çınladı. "Gerçekte, yol açıktır. Yalanların bedeli yüksektir."

Yüzümü yağmura doğru eğdim ve unuttuğum ya da bir kenara ittiğim anılar ve eski acılarla birlikte gelen gözyaşlarımı temizlemek için yanaklarımı yıkamasına izin verdim.

"Ne oluyor be? Nerelerdeydin. . ." Bir ışık parladı ve ben orada durmuş, altın sarısı gözlere bakıyordum. Cormac kaşlarını çattı. "Yaralandın mı?"

Boğazım düğümlenmişti. Hâlâ anılarımın o kadar derinindeydim ki geçmişle ilgili konuşamıyordum. Başımı salladım.

Yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak yaklaştı. Gücü, ışığın kaynağı olan yumruğunda parlıyordu. "Neden ağlıyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve düzensiz, sert bir nefes aldım. "Eski yaralar."

Gözlerimi açtığımda daha da yaklaşıyordu. Hareket ettiğini duymamıştım. Çenesi titriyordu ve yüzünde bir mücadele vardı. "Seni kim incitti?"

Başka biri olsa sadece sorduğunu düşünebilirdi. Yine de sesinde tanıdığım bir tehdit vardı. Başımı salladım, bu kez daha derin nefes aldım. "Önemli değil. Uzun zaman oldu."

"Öldüler mi?"

Lilivani öyleydi. Yedi yaşlarındayken, ama şimdi beni üzen şey bu değildi.

"Sadece . . ." Unseelie'yi itmeye çalıştım, sertçe değil, sadece ateşe dönmek için. Elim onunkıyla birleşti ve sanki sarmaşıklar parmaklarımızı sarmış, bizi birbirimize bağlamış gibi ani bir his oluştu. Bu his konuşmamı engelledi.

İkimiz de birbirimizden uzaklaştık ve Cormac'ın yumruğundaki ışık söndü.

"Bu da ne böyle?" diye homurdandı. "Bu neden oluyor? Ağaç yüzünden olmalı. İçimizde bir şeyleri mi karıştırdı? Sen ve Aaden'in nasıl hissettiğini ikimizin nasıl hissettiğiyle mi değiştirdi?" Sesini alçalttı ve arkasını döndü. "Ve *üçümüz* mağarada birbirimize dokunduğumuzda ne oldu?"

Hepsi aklıma takılan sorulardı. Şimdiki cevap? Hiçbir fikrim yok. Ve şimdilik alabileceğimizi hayal edebildiğim tek cevap buydu. Aaden'e dokunmak acı vericiydi. Cormac'a dokunmak yürek ısıtırdı. İkisine birden dokunmak... *ateş*.

Karnım gerildi ve bacaklarım hiç hoşlanmadığım bir şekilde titredi. Ben *değildim*

Cormac için bunu hissediyorum. Aaden için sorun yok.

Cormac?

Hayır.

Büy

ük.

Şiş

man

.

Değ

il.

Oluyor.

Bedenim beni dinlemiyordu. Aceleyle uzaklaştım, gittiğim yoldan geri döndüm. Kahretsin, fark ettiğimden çok daha fazla yürümüş, anılarımın içinde kaybolmuştum.

Gökyüzüne hızlıca bir göz attığımda ayın yükseldiğini gördüm. Saatler, *saatler* kaybetmişim

geçmişimdeki o yerde.

Ben ateşe geri dönerken Aaden ayağa kalktı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Lanet olası saçmalık," dedi Cormac arkamdan. "Biri ona zarar vermiş."

"Kim?" Aaden'in duruşu hemen değiştı. "Onları sen mi öldürdün?"

"Bana söylemeyecek." Cormac ateşin yanına oturdu ve açık alevlerin üzerindeki tencereden bir şeyler aldı.

İkisi de beni izledi. Omuz silktim. "Eski yaralar. Eski acılar. Artık önemi yok.

Önümüzdeki yol için yardım edin."

Tek boynuzlu atım beni arkamdan yakaladı ve ben de yağmurdan korunmak için başının ve boynunun altına oturdum.

Cormac, "Biri seni o kadar kötü incitmiş ki bunu düşünerek zaman kaybediyorsun," dedi ve ardından ağzına yahniye benzeyen bir lokma tıktırdı.

Yolculuğumuz sırasında gerçekten orada olmadığımı fark etmiş miydi? "Zaman kaybı, evet. Ve... evet, acı. Garip bir şekilde. Çözmek için düşünmek gerekiyor çünkü orada iyi bir şeyler de vardı."

Cormac yutkundu ve bir süre beni izledikten sonra şöyle dedi: "Bunlar en kötü acı türleridir. Nasıl hissettiğini anlamadan önce sevgi ve nefreti, hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeyleri ayırmak zorunda olduğun acılar."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Kesinlikle haklıydı. "Bunu yapmak zorunda mıydın?"

"Her zaman yalnız bir kurt değildim. Sadece yeğenim geldiğinden beri kısmen ailemin yanına döndüm." Bakışlarımı hissetmiş olacak ki sessizce ekledi - Aaden'in duyamayacağı kadar sessizce, "Babam."

Onun da mı bir ebeveynle sorunları vardı? Daha önce aynı şeyleri hisseden biriyle hiç konuşmamıştım. "Bunu yaşadığın için üzgünüm. Kendinizi," doğru ifadeyi aradım, "ağaçtan kopan bir dalmışsınız gibi hissedebilirsiniz."

Cormac başını eğdi. "En kötü kısmını bilmek ister misin?"

Gerçekten istiyorum. "Lütfen."

"Tüm bunları yaşadığımızda -her şeyi ayırdığımızda- o kişiyle ilgili sevmediğiniz ve nefret ettiğiniz şeylerin, sevdiğiniz ve hoşlandığınız şeylerden daha ağır bastığını fark ediyorsunuz. Yine de ebeveynlerimizi sevmek doğamızda var. Peki, bu çocuk-ebeveyn bağı ebeveyninizi *sevme* ihtiyacını ortadan kaldırır mı? Sırf onları sevmek üzere yaratıldığımız için herkesi affetmemiz mi gerekiyor?"

Göğsüm neredeyse acı verecek kadar gergindi. Annemle ilgili düşüncelerimde hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Aslında, bugün olduğu gibi zaman kaybetme eğilimindeydim, sonra da hayatta kalmak için bazı acil ihtiyaçlar nedeniyle düşünceleri bir kenara itiyordum. "Cevap nedir?"

"Bunun bir cevabı yok Silver," dedi yumuşak bir sesle. "İşi zorlaştıran da bu. Sadece sen her şeyi hesaplayabilir ve toplamın kalbine, kim olduğuna ve doğru bildiğin şeye nasıl uyduğunu görebilirsin."

Daha yakına eğildim. "Ama senin için. Cevap bulabildin mi?"

Çenesi sıkıştı. "Konu babam olduğunda, sevmediklerim ve nefretim iyi yönlerinden daha ağır basıyordu. Babam olmasının onu diğer her şeyden muaf tutmadığına karar verdim. Onu bir insan, bir yabancı olarak düşündüğümde, onu hayatımdan çıkarma seçimi basit bir seçimdi. Ben daha iyisini hak ediyordum. Kendime saygıyı seçtim. Sadece bir oğul olarak ona duyduğum sevgi kaçınılmaz olanı geciktirmiş ve kararı bulandırmıştı.

Uzun bir süre oturduk, Cormac yahnisine döndü.

"Teşekkür ederim Cormac," dedim ona.

Hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı. "Rica ederim. Size bir soru sorabilir miyim?"

Cormac ile bu tür bir konuşma yapacağım kimin aklına gelirdi? Onunla dövüşmekten ve belki de şanslı bir vuruş yaparsam onu öldürmekten -Buna. İnsanlarla böyle şeyler paylaşmazdım ve aramızdaki alışverişin kolaylığı beni *çok* etkiledi. Cormac'a bir savaşçı olarak zaten saygı duyuyordum. Saygı duyuyordum.

Çevresinin farkında olan tanıdığım birkaç fae'den biriydi. Yeğenin de dahil olduğu bu durumda öfkelenme eğilimindeydi, ancak babasını duyduktan sonra bunu şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Yeğeni onun için çok önemli olmalı.

Cormac bana kişisel bir soru sorabilir mi? Garip bir şekilde, bu konuda hiçbir çekincem yoktu ve *beni* en çok şaşırtan da buydu. "Evet."

Başını öne eğdi. "Underhill'in tek çocuğu sen misin?" Bu düşünceye gülümsedim. "Hayır. Bir sürü var."

"Ve hepinizin babası aynı mı?"

Bu kez sıırttım. "Hayır. Neredeyse hepsi farklı babalardan sanırım."

Cormac arkasına yaslandı, oturduğu kütük kadar güdük görünüyordu. "Gerçekten mi? İlginç. Sürekli... meşgul."

Göğsüme bir ağırlık çöktü ama bunun nedenini yüksek sesle dile getirmedim. Belki bir gün, Cormac'la bu ilginç ve biraz da heyecanlı yolda ilerlemeye devam edersek, ona her şeyi anlatabilirdim. Aaden'e de.

Cormac yahnisine geri döndü.

Neden onun ağzını izliyordum? Bir adamın yemek yemesinde bu kadar büyüleyici olan neydi? Ve neden oturduğum yerde kıvranmak istiyordum? Mağaradaki o deneyim o kadar iyi hissettirmişti ki şimdi onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Aaden'e bir bakış da yardımcı olmadı. Yağmur saçlarını dağıtmış, o da eliyle düzeltmişti. Tenindeki suyun tadına bakma dürtüsü .

. ..yeni. İlgi çekici.

Aaden'e dokunmanın zihnimin beni ikna etmeye çalıştığı kadar hoş bir şey olmadığını kendime hatırlatarak daha fazla kıvrandım.

"Bir şeyleri değiştir," diye ağzımdan kaçırdım. "Sabah nereye bakacağız? Önce hangi mağaraya? Siz ikiniz işe yaramayan hangi planı yapacaksınız?"

İkisi birbirlerine baktı. Aaden başını salladı ve Cormac tencereye bir kaşık salladı. "Ye ve konuşalım."

Demek artık arkadaşlardı, öyle mi? Yoksa bana karşı birleşmişler miydi? Bu daha muhtemeldi. Bundan sonra olacaklardan kendilerinin sorumlu olması gerektiğini düşünüyorlardı.

Bir fikirleri olduğundan şüpheliydim.

Bir güç dalgacığı kullanarak bir kâse ve kaşığı kaldırdım ve tencerenin yanına getirdim. Aaden'in kaşları havaya kalktı ama yahniyi kaşıkladı ve ben de yemeği tek boynuzlu atımın boynunun altındaki kuru yerime doğru süzdüm. "Nereden başlıyoruz?"

"Bu... iyi bir numara," diye mırıldandı Aaden. "Atının bu kadar hareketsiz durmasını nasıl sağladın?"

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Neden?

Homurdandım. "At değil, boynuzsuz tek boynuzlu at." Sulu yahninin bir kısmını kaşıkla ağzıma attım ve burnumu kırıştırdım. Berbat aşçılardı. Ben bile bundan daha iyisini yapabilirdim. Sihirli bir şekilde çevredeki bitkilere uzandım ve lezzet katacak birkaç tane bulana kadar gücümün onlara hafifçe sürtünmesine izin verdim. Onları kopardım ve geri yüzdürdüm.

"Bunu nasıl yapıyor?" Aaden sanki onu duymuyormuşum gibi fısıldadı.

"Zor değil." Güveç, içine attığım otları emerken içimi çektim. sonra tekrar tattım. Daha iyi, bu daha iyiydi.

"Bekle, boynuzsuz tek boynuzlu at mı dedin?" Cormac ağzındaki yahni lokmasını dışarı fırlattı.

"Yarın nereye gidiyoruz?" Kaşığımı onlara doğru salladım. "Connaught'ta nereden başlıyoruz?"

Cormac önce kendini topladı. "Çok sayıda mağara var, bazılarını biliyoruz, birçoğu da gölgeler ve büyü tarafından gizlenmiş. İhtiyacımız olan

aramayı daha da daraltmak için bir yol."

"İyi iş çıkardın," dedi Aaden. "Aramayı en azından İrlanda'nın bir bölümüne indirdin. Bekle... Tek boynuzlu at yorumunu geçemiyorum. Bu gerçekten boynuzsuz bir tek boynuzlu at mı?"

Yeni arkadaşımdaki cevheri ne zaman fark edeceklerini merak ediyordum. Kik de yardımcı olabilirdi, ama bir tek boynuzlu at? Gerçekten yardımcı olabilirdi. "Dengesizlikleri hissediyor." Tek boynuzlu atımın göğsünü kaşıdım. "Bir durumun bizim için ne zaman tehlikeli olacağını bize bildirebilir."

İki adam sanki başka bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu. "Bizi cadı konusunda uyarmadı," diye geveledi Aaden.

Gülümsedim ve yemeğimi topladım. "Çünkü onu endişelendirecek bir şey hissetmedi, yani nispeten zarar görmeden çıkacağımızı. Tek boynuzlu atlar nadiren müdahale eder. Eğer karışırlarsa, kendini çok şanslı say."

Çocuklar sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakmaya devam ettiler. Orlaith boynuma doğru kıkırdadı. "Oh, şimdi anladın onları."

Güveçten bir parça et çıkardım ve ona uzattım. "Yiyecek misin?"

"Hayır, meyveye ihtiyacım var."

Eti ağzıma attım. "Orry'nin meyveye ihtiyacı var."

Aaden bana baktı. "Orry mi?"

"Yarasa kız." Ona işaret ettim.

Heybesinden uzun sarı bir meyve çıkardı ve bana fırlattı. Onu inceledim.

"Bunu soymalısın tatlım," dedi Orry. "Çabuk ol. Saçına salya akıtmak istemiyorum. Yemekten sonra bunun için planlarım var."

Derisini soydum ve yemek için kucağıma süründü, bir şeyler atıştırdı.

Cormac ve Aden'le yaptığı konuşma anıların etkisinden kurtulmasını sağlamıştı ama şimdi sessizlikle birlikte duygular yeniden ortaya çıkmıştı.

Neden

bu anı bana mı geldi?

Çünkü yalan söylemişim. Yalan söylemek bana iyi gelmiyordu ama cadıdan öğrendiklerimi açıklamak da doğru gelmiyordu.

Sadece... annem o gün bana başka bir şey daha öğretmişti. Gerçeğin katmanları vardı ve yüzeyde görünenler her zaman gerçeğin altında kalmıyordu.

Tıpkı Lilivani'nin annemin emriyle bana gösterdiği gibi görülebilen yollar vardı. Ne olduğunu ve ne olabileceğini gösteren yollar. O zamanlar genç olmama rağmen, kan fae'sinin dersleri bir insanın unutabileceği türden değildi.

Artık yollara bakabilirdim. Gerçi bunu uzun zamandır yapmamıştım. Kaya-denizkızı karşılaşması yüzünden bunu yapmak beni korkutuyordu ama en çok da bakarken kendimi diğer duyularımdan soyutlamak zorunda kaldığım için. Ya da en azından bunca yıldır Underhill'de hayatta kalmak için kullandığım iki ana duyumdan. Bu beni savunmasız bıraktı.

Şimdi denemek istemiyordum, ne Dünya'da ne de şimdiki şirketimde, ama başka bir yol da göremiyordum.

Yorgun bir şekilde, karşımda oturan iki adamın yoğun bakışlarıyla karşılaştım. "Yeni Kankamla birlikte önde gideceğim. Hislerimi takip edeceğim. Gözler kapalı. Kulaklar tıkalı. Duyular diğer güçlere açık. Siz ikiniz beni koruyun. Güvende tutun. Ben daha zayıf olacağım."

Böylesine korkunç derecede kötü bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu düşünürsek, önerdiğim şey son derece tehlikeliydi. Benden daha fazlasını bilen bir yaratık ve beni silahlarım körelmişken yakalamak için bu anı ayarlayabilecek bir yaratık.

Cormac'ın bakışları daraldı. "Hangi güçler?" "Annemin bana açıklayacağı güçler."

Öne doğru eğildi. "Underhill?"

Bir kez başımı salladım, göğsüm sıkıştı. Tüm fiziksel duyuları kapatmak ve kötülüğü hislere dayanarak takip etmeye çalışmak... Derin sulara yüzmek üzereydim. "Sana güveniyorum."

İstediğimden daha fazla.

"Bize güvenebilirsiniz," dedi Aaden usulca. "Seni koruyacağım, Silver." Yeşil gözleri benimkilerde sabitti, inanç doluydu.

İnanılmaz bir sükûnet karnımda dönüp duran korkuları dindirdi ve ben Seelie'ye bakakalmıştım, ellerimi yüzünün iki yanına koyup ...

Dudaklarımı yaladım, dikkatim onun ağzına yöneldi.

"Kendi adına konuş," dedi Cormac, aniden ayağa kalkarak.

"Pislik de korur." Dişlerimi sıktım. "Yeğenini bulmak istiyorsun. Beni hayatın pahasına koruyorsun."

Altın sarısı gözler bana doğru döndü ve beni dikizledi. Sertçe. Nefesimin onunkiyle senkronize olduğunu görebileceğim kadar uzun bir süre geçti. Garipti.

Unseelie tekrar oturdu. "Yeğenimi bulmak için, evet, senin sıska kışını koruyacağım."

İkisine de başımı eğdim. "Yiyin. Uyuyun. Yarın bu gözler kapalı karanlığa doğru yol alacağız."

FIFTEEN

A Aden elimin arkasına dokundu ve benim rahatsız edici bıçaklanma hissiyle karıncalanırken bile midem guruldadı. "Emin misin?"

Bu konuda mı? Tedirgin görünüyorsun. Başka yollar da var..."

Aaden'in bakışlarıyla buluşarak Yeni Kanka'yı okşadım. "Diğer yollar çok uzun sürüyor."

Çocukların hayatta kalması için çok uzun bir süre. Bunu içten içe biliyordum; zamanları tükeniyordu.

Cormac bize katılmak için geri döndü. "Kilometreler boyunca hiçbir şey ve hiç kimse yok. Hadi şu işi bitirelim."

Seelie onun bineğinin üzerinde salınışını izledi. "Sabahları çok hoş oluyorsun kurt."

Aaden'e kuru bir bakış attı, sonra da bana göz kırparak beni şaşırttı. "Bana böyle söylüyorlar."

Yanıt bir homurtu oldu ve ben de onların neşeli konuşmalarını görmezden gelerek boynuzsuz tek boynuzlu ata döndüm. "Yeni Kankam, önümdekilerle ilgili yardıma ihtiyacım olacak." Bana bu düzlemde ve diğerlerinde yol gösterecekti.

Burnuyla bana hafifçe vurdu. "Orada olacağım, gümüşün çocuğu." Sesi derin bir bas tonundaydı ve iki çocuğun da ağzı açık kalmıştı

Açık. Onlara söylememe rağmen, Yeni Kanka'nın boynuzsuz bir tek boynuzlu at olduğuna gerçekten inanmamışlardı. Ta ki o konuşana kadar.

"Bu saçını mahvedecek mi?" Orry, sesi panikle karışık bir şekilde sordu. "Yanlışlıkla baş aşağı yaptım. O şekilde asılı kalınca kafam karıştı, her şey birbirine girdi. Ama ortaya çıkan şey gerçekten hoşuma gitti!"

Saçlarımı kafatasımın dibinden yukarı doğru örmüş ve saç tellerimi başımın tepesinde gevşek bir topuz haline getirmişti.

"Yavaş sür," diye onu temin ettim.

Sakin bir nefes alarak ata bindim, adamların araştıran bakışlarına karşılık vermedim. "Biri önde, biri arkada."

"Önde kim var?" Aaden dizginleri tutuşunu düzeltti, omuzları gerildi.

Ona baktım. Soru yüklü görünüyordu. Önde mi olmak istiyordu? Cevap basitti. Bir insan arkasındaki bir kurda güvenemezdi. "Cormac."

Kaşları çatıldı ve başını sallayarak atını geri döndürdü.

Cormac bineğini yaklaştırarak yanıma çekti. Dudaklarında oynayan sırıtışı inceledim.

"Merak etme yabani," dedi komplocu bir ses tonuyla. "İkinci olmaya alışkındır."

Başımı öne eğdim. "Ne şekilde?"

Kurt sırıttı. "Kendini kanıtlamaya bu kadar hevesli, işinde ve pozisyonunda bu kadar yetenekli, daha önce hiç üst rütbeye terfi etmemiş biriyle hiç karşılaşmamıştım."

"Bu sadece etrafındaki insanların aptal olduğu anlamına gelir."

"Belki Underhill'de. Burada bu sadece ailesinin yeterince iyi olmadığı anlamına geliyor."

Omzumun üzerinden geriye baktım ve bakışlarımın Seelie'nin sert duruşu üzerinde gezinmesine izin verdim. Gerçekten de, Aaden'in arkadaşlığını Dünya'daki herhangi birininkine tercih etmeme rağmen -belki Orry'ninki hariç- aniden kendisi hakkında çok fazla şey anlatmadığını fark ettim. Sağlam niteliklere sahip olduğunu biliyordum. Ama bunun dışında, *tuhaf bir* şekilde, Cormac hakkında çok daha fazla şey biliyordum.

Ki bu gülünçtü.

"Arkamda kimi istediğimi biliyorum," diye mırıldandım Cormac'a, yüzündeki sırıtışı yarı görmezden gelerek. Yeni Kanka'yı Aaden'e doğru yürüterek boynumdaki altın sopaya fısıldadım. "Bundan sonra olacaklarda benimle değilsin dostum." Gittiğim yerde var olabilmek için belli bir miktar güce ihtiyaç vardı. Orlaith'in bu yolculukta hayatta kalmak için yeterli gücü yoktu.

Onu nazikçe çözdüğümde Orry nefes verdi. "Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hiç hoşlanmadım!"

Ben de öyle. "İyi olacağım."

Başının iki yanını tuttu. "Sadece bana söz ver, bu işin içine girmeyeceksin."

İçeri mi çekildin? Kaşlarımı çattım. Bu konuda hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Ne şekilde?" "Bilmiyorum," diye endişelendi. "Sadece babamın bundan bahsettiğini hatırlıyorum."

bir kez. Underhill'e bağlı bazı büyüler bir insanın ruhunu parçalara ayırabilir."

Dudaklarımı büzdüm. "Her şey yoluna girecek." Aaden'in yanında durup, kalçalarımızın birbirine sürtünmesinden kaynaklanan hafif acıyı görmezden gelerek Orlaith'i ona uzattım. "Ben... uzaktayken onu koruyabilir misin?"

Aaden'in yüzü yumuşadı. "Elbette Silver. Kusura bakma, Cormac'la sabahları keyifli olduğu için dalga geçtim ama aslında sinirli olan benim."

Neden insanlar burada gerçeğin etrafında dans ediyor? Bunu hiç anlayabilecek miyim? "Senin ikinci olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden sırtımı koruyorsun. Bu benim için ilk pozisyon. Senin değerini görüyorum."

İçine çektiği nefes duyulabiliyordu. Orry'nin güvenli bir şekilde tuniğinin yakasına takıldığını kontrol ettikten sonra Aaden'in elini sıkmak için uzanmadan önce durakladım.

İkimiz de
yüzümüzü
buruşturduk.

Sonra
gülümsedik.

Yeni Kankamı tekrar etrafında dolaştırdım. Gerçekten, bu acı verici dokunma işini çözmemiz gerekiyordu. Bu iş bittiğinde Aaden için planlarım vardı. Anneme dönmeden önce.

Belki o da bazen ziyarete gelebilir.

Cormac önüme geçmek için beklemedi. Seelie ve Unseelie'nin ortasında durdum, sonra gümüş gücü boğazıma doladım. "Gerektiği gibi ayarlayın. Ben yönümüzü bulacağım." *Umuyordum.*

Gücümün düşmesine izin vererek tek boynuzlu atı tekrar okşadım -daha çok kendi rahatım için- ve sonra sertçe yutkundum.

Bunun için bir şey yok.

"Şimdi," diye fısıldadım.

Gözlerimi kapatarak tenimdeki rüzgâr hissini uzaklaştırdım. Kuş seslerini ve yaprak hışırtılarını duymamak için kulaklarımı kapattım. Altımdaki tek boynuzlu at hissinden kurtuldum. Gökyüzünün ve güneşin bilgisine karşı hissizleştim. Altımdaki toprak.

Havanın ta
kendisi.

Bedenim.

Fiziksel olarak içinde yaşadığım manzaradan ruhumu çıkardım. Çünkü sihir

ve kaderin olduğu bir yere fiziksel hiçbir Şey ait olamazdı.

Yaşamın bu katmanında asılı kaldığımda ellerimi indirdim, gözlerimi açtım ve önümde dans edip dokunan renk patlaması karşısında dudaklarımı yaladım.

Denizkızı ile karşılaştığımdan beri buraya kaç kez geldiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirdim. O zaman bile, yıllardır buraya dönmememin ardında yatan yanlışlık hissini güçlü bir şekilde hatırlıyordum.

O hatırlanan yanlışlığın *bununla* hiçbir ilgisi yoktu.

Dışarıdan bakıldığında, kurdeleler ve renkli iplikler görünüşte neşeli bir şekilde bükülüyordu. İçten içe, hissettiklerimin vahşiliği karşısında boğuluyordum. Kurdeleler çiğ et bulmak için birbirlerinin üzerinde kıvranan kara yılan balıklarıydı. Gölgeler uzunlukları boyunca titreşerek canlılıklarını köreltiyordu.

Bu kurdelelerin ne olduğunu bilmiyordum. Önceki ziyaretlerimde burada değillerdi. Belki de genç halim fark etmemişti. Ama hayır, bunların burada olmadığından emindim. Dokuma şekilleri ...

Hiç dokuma yapmıyorlardı.

Yükselmek isteyen safrayı yutarak daha yakından baktım. "Dallanıyorlar."

Kurdeleler birbirine bağlıydı.

Büyü böyle bir şey yapmaz. Bir fae gücünü beslemek için çevresinden enerji çeker. İki kişi ölümüne savaşmak istemediği sürece güç uçtan uca kilitlenmezdi. O zaman bile, bir savaş, daha güçlü olan fae diğerini tüketene kadar sınırlı bir süre sürerdi.

Bu konular gibi sadece *var* olmazdı.

Bu sihir değildi. Kurdelelerin ne olduğunu söyleyemezdim... ama *yanlışlardı*.

O kadar yanlış ki, bu katmandaki yerimin sarsıldığını ve solduğunu, varlığımın ondan kurtulmaya çalıştığını hissettim.

"Odaklan," diye tısladım.

Lilivani'nin buraya yaptığımız iki yolculuktan birinde söylediklerinden bir şeyler olmalıydı. Zihnimi geriye götürdüm ama o ayrıntı -eğer benimle konuştuysa- kaybolmuştu.

Şeritlerin üzerinde dalgalanan gölgelere daha yakından baktım. Bu düzlemin doğal olmayan hissinin merkezinde onlar varmış gibi görünüyordu. Nereden geliyorlardı? Görsel bir tarama bana cevabı vermedi.

Sikeyim.

Kendimi çelikleştirerek, tüm sağduyuma rağmen ilerledim. Kurdeleler bir tehditle karşılaştıklarında fırsatçı vahşiler gibi kaçıştılar.

Ben bir tehdit değildim.

Sadece gözlemleyebildiğim ve harekete geçemediğim bu üzücü, korkunç yerde değil. Yürüdüm. Ve döndüm. Ve biraz daha yürüdüm.

Sonunda durdum, ayaklarımı yere bastım ve bir kurdeleye uzanmadan önce kendimi destekledim. Mavi iplik geri çekildi, sonra hızla uzaklaştı ve genel karmaşanın içinde kayboldu. Başım mengeneye sıkışmış gibi hissediyordum. Safrayı bastırmak giderek zorlaşıyordu. İçgüdülerim o kadar uzun zamandır ve o kadar sert bağıırıyordu ki, sızlanmaya ve yalvarmaya başlamışlardı.

Burada kalamazdım.

Ve bir şeyler öğrenmeden ayrılamazdım.

Gümüş sihrimi kullanarak, geçici olarak en küçük güç kısıntısını serbest bıraktım. Bu katmandaki başka hiçbir şeye benzemiyordu, bir fener gibi parlıyordu ve bu yerin derinliklerinden bir şeyi çağırıyordu. Kalın altın bir şerit bana doğru uzandı, o kadar geriye uzanıyordu ki, bana ulaşmak için zamanın kendisini, yüzyılları ve bin yılları aşıyor gibiydi. Bana doğru gelirken, parlaklığı göz yaşartıcı parlaklığıyla benimkini söndürdü.

"Anne?" Ben sordum.

Gümüş telimi altın kurdeleye dokundurdum. Devasa boyutlardaki görünmez bir darbeye uçağa doğru savrulurken bir patlama kulaklarımı çınlattı. Yuvarlanarak durdum ve acı dolu bir nefes çektim. Kırık kaburgalar.

Kendime not: Kurdelelere dokunma.

Bir kolumu kaburgalarımın bastırarak kendimi dik tuttum ve donup kaldım. Milyonlarca şerit düzenli daireler halinde etrafımı sarmıştı, uçları saldırmaya hazır kobralar gibi dik duruyordu. Her biri ayrı bir ritimle sallanarak orada asılı duruyorlardı.

Kımıldamaya cesaret edemedim.

Nefes almaya cesaret edemedim.

Derin, acı dolu bir çığlık yukarıya doğru yankılandı ve ilk şerit karmaşasında gözden kaçırdığım bir şeyi gördüm. Bu uçağın zemininde gevşek siyah şeritler yatıyordu. Islak zemine değen bir bitkinin çürüyen yapraklarını andırıyorlardı.

Sarsıntılı hareketlerle siyah şeritler yükselmeye başladı.

Çığlık attım ve bacağıma dolanan ince bir ipi tekmeledim. *Kocaman* siyah bir ip bana çarptığında başım yana doğru sallandı. Bunlar da neydi? Neden buradaydılar?

Daha iyi bir fikrim olmadığı için gümüşümü topladım ve etrafıma bir bariyer şeklinde yaydım, sonra kalın siyah şeritler güç balonuma çarpıp her vuruşta geri çekilirken durakladım. Bu şeritler gölgelerin kaynağıydı. Dallanıyorlardı ve çevredeki diğer şeritlerin de dallanmasına neden oluyor gibiydiler.

Burada yanlış olan onlardı.

Dizlerim darbelerin ağırlığı altında titredi.

Hâlâ bir cevabım yoktu ama onlardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Koştım, bariyer önümde yükseldi ve baskı biraz azaldı. Kırmızı bir kurdelenin, gücümle saldıramadan önce siyah bir kurdeleyi koparıp aldığını görmeme yetecek kadar.

Bana yardım mı ediyorlardı?

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye bağırdım.

En tatlı şarkı havada süzölerek kalbimi yerinden oynattı. Yer beni yukarı fırlatarak sıçramaya başladı ve havada dönerken doğrudan aşağıya baktım.

Renk, milyonlarca küçük volkandan çıkan lavlar gibi yerden yukarı doğru fıskırıyordu. Renkler gölgeleri ve karanlığı bastırdı ve bu manzara karşısında içimi umut kapladı.

Buradan manzara çok farklıydı. Üzücü.

Siyah, bir su ağı gibi her yöne doğru kıvrılıyordu. *Her yerdeydi*. Korkunç manzara karşısında dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü. Bu İrlanda sarayındaki ruh ağacı gibiydi ama *çok daha kötüydü*. Uzakta, sol tarafta siyahlık daha da koyulaşmıştı. Girdiğim alan en çok rengi barındırıyordu ve yanlışlıkla gölgelerin içine girmiş olabileceğimi düşünerek ürperdim.

Çömelerek yere indim ve karanlık tarafından yana doğru itildim. Altın bir kurdele yardım etmeye çalıştı ama beş karanlık kurdele onu boğarak yere sabitledi.

Tüm vücudum

titriyordu. Burada

kalamazdım.

Burası iğrençlikle doluydu.

Sesim kısık bir şekilde geri çekilirken gözlerimden yaşlar döküldü. "Size yardım edemediğim için çok üzgünüm."

Özür, etrafımda uzanan öfkeli ve nafile savaşta kayboldu.

Fiziksel formumun kapısını bir kez daha açtım. Gökyüzü geri döndü.

Güneş. Rüzgar kulaklarımda uğulduyor. Gürleyen toynaklar.

Bir dal yanağıma çarptı. Kükremeler kulaklarımı doldurdu. Körükler.

Tahta gibi, her taraftan üzerime gelen yüzlerce hayvana baktım. Akın akın. Gözlerinde cinayet.

Sallandım ve başım göğsüme çarptı. Tek boynuzlu atımın arkasına, üzerine damlayan kana göz kırptım.

Benden mi?

Bağırışlar kulaklarımda yankılandı. Yana doğru sıralandım, zihnim çoktan sessiz, bilmediğim bir mutluluğa kapandı. Cormac'ın yüzü görüş alanımı doldurdu, öfkeyle kazınmıştı.

Kapalı

.

Aşağı.

Dışarı.

SIXTEEN

H ve sesler. Ondan önce toynaklar ve ayaklar orta yerime çarpıyor, kemiklerimi kırıyor, beni sertçe toprağa itiyordu.

Tek hissedebildiğim ve duyabildiğim o eller ve seslerdi... ve garip bir şekilde uzak olan bir acı. Belki de o kadar kötü değildi?

Gözlerim sanki sıcak bir şeyle yapış yapış olmuş gibiydi.

Kan mı?

Sanki bu kelime duyularımı serbest bırakmış gibi, bakırımsı bir tat burnumdan yukarı ve boğazımın arkasına doğru kaydı. Öğürdüm ve boğuldum, göğsümün hareketi içime acı dalgaları gönderdi. Nefes alamıyordum.

Vücudum iyi hissetmiyordu. Kötüydü. Bana korkunç bir şey olmuştu.

"Çevirin onu!"

Eller tenime dokundu, ortaya çıkan acı etime batan dikenler gibiydi. Çığlıklar göğsümde yükseldi ama kanı geçemedi ve tekrar hareket etmeye cesaret edemedim.

Ters çevrildim ve kan ağzımdan çeneme doğru akmaya başladı. Hâlâ nefes alamıyordum. Pozisyon belki de

Kan gölleniyordu ama bu muazzam, kükreyen acıya hiçbir şey yapmamıştı.

Bu kadar çok yer aynı anda nasıl
acıyabilirdi? "Ona dokunamıyorum."

"Onu bana ver!"

Ellerden biri acıyordu ama diğeri sanki beni bir tuzağa çekiyormuş gibi çok
iyi hissettiriyordu.

İkisiyle de savaştım. Zayıf, nafile çabalardı, çünkü yaptığım her hareket
beni bayılmaya doğru itti, ama yine de yumuşak bir şeye çarptım.

Bir homurtu ve sonra kimse bana dokunmadı. Yerdeydim, parmaklarım
toprağı kazıyordu, kendime enerji çekiyordum, acımı hafifletmek için
etrafımdaki dünyadan faydalanıyordum.

Ya da en azından denedim.

Yüzümü toprağa bastırdım, yönümü bulmaya çalışırken nemli yosunlar
yanağımı yumuşattı. Arada kalmıştım ve dışarı çıktığımda bir hayvan sürüsü
üzerimize doğru geliyordu. Benim üzerime.

Ve şimdi, bende korkunç bir sorun vardı.

"Aptallar!" Bir kadın sesi havaya karıştı. *Anne.*

Serseri umut gelir gelmez yok oldu. Ben ölümün eşiğindeyken bile annem
dengeye müdahale etmeyecekti. Eğer yaşayacaksam, yaşayacaktım.
Öleceksem de ölürdüm. Yine de benim için geleceğini ve diğer annelerin
yavrularına yaptığı gibi acımı dindireceğini umuyordum.

"Kan kaybından ölmesine izin mi vereceksin? İçten, dıştan, hepsi berbat bir
fikir!"

Kan kaybından ölmek mi? O kadar kötü mü yaralandım? Belki de ölmek
üzere olduğum için böyle düşünmüştüm. Tekrar büyüme uzandım ve
bitkilerden ve ağaçlardan daha fazla enerji çektim. Taşlar ve toprak. Her ne
kadar

onları göremiyordum ama enerjilerini hissedebiliyordum. Canlılık patlaması zihnimi harekete geçirse de yaralarım pek yardımcı olmadı.

Kaburgalarım yaralıydı, o kadarını biliyordum. Nefesimi yavaş tuttum ve biraz hava çektim, sonra etrafa bakabilmek için bir gözümü açtım.

Kendimi alacalı gri, keçeleşmiş ve ucu kıvrılmış bir ayakkabıya bakarken buldum. Başımı kaldırıp üzerimde duran kişiye baktım. Etrafında sanki canlıymış gibi dönen ve dans eden grimsi bir elbise giymiş bir kadın. Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

"Aptallar," diye bağırdı ve buruşuk dört elini çocuklara doğru salladı.

Dört mü? Yavaşça göz kırptım, sonra tekrar baktım. Görüntü değişmemişti. Dört eli, dört kolu vardı ve teni keçe ayakkabısıyla aynı griydi. *Tabii.*

Ayakkabıya uzandım ve kendimi deriye dokunurken buldum. Bulanık bir deriye.

Trol.

O eller uzandı ve beni kaldırdı, bir şekilde kaburgalarım bastırmadan beni tuttu. Ya da onlardan geriye ne kaldıysa. Vücudum garip bir şekilde ortaya doğru sarktı. Kırılmamış, *paramparça* olmuştu. Kaburgalarım yıkılmıştı.

"Buz torbası gibi," diye mırıldandı beni dikkatle dengelerken. Açık olan tek gözümle yüzüne baktım. Gözlerini kısarak bana baktı, sonra daha yüksek sesle konuştu, sanki kulaklarım kırılmıştı da geri kalan yerim kırılmamıştı. "Kaburgaların... göğsünün içinde bir torba buz varmış gibi ve o parçalar içini kesmiş. Kanaman var. Seni iyileştirmemiz gerekiyor ve bu biraz zaman alacak."

Cormac, "Hiç zamanımız yok," diye bağırırken ben "Zamanımız yok," diye mırıldandım.

Burnunu çekti ve omuz silkti. "Önce benim kulübeme. Zamanı, ne anlama geldiğini ve neden ona sahip olmanız ya da olmamanız gerektiğini tartışacağız."

Kahin bu muydu? Garip konuşuyordu ve bunu ben söylediğime göre, bu bir şey ifade ediyordu.

Başımızın üzerinde bir kanat çırpıntısı duyuldu ve Orry kadının omzuna kondu. Yaklaşmaya çalıştığında, yaşlı kadının sağ üst eli onu geri itti. "Onu rahat bırak. Ona yardım edemezsin yarasa. Zar zor hayatta. İyi ki kullanabileceği büyük bir büyüsü var. İyi ki bunu iki hödük dişlerini çırparak dans ederken düşünmüş."

Orry burnunu çekti ve gözünden küçük bir damla yaş süzüldü. "Ona zarar vermeyeceğim."

İçimde onu rahatlatacak güç yoktu. Yaralanmalar ve arada her ne olduysa, verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

"O iyi olacak mı?" Aaden aceleyle yanımıza geldi ve ben onun çekik yüzünü ve yeşil gözlerinin etrafındaki derinin endişeyle kıvrıldığını gördüm. Korkmuştu, benim için korkmuştu.

Bunu görmek hoşuma gitmedi. Genelde çok sessiz ve emindi. Bir ağaç gibi sabit. Onun bir ağaç kadar sağlam olmasına *ihtiyacım vardı*.

"Öyle olsa iyi olur," diye tersledi Cormac.

Orry ürperdi ve sürünerek olabildiğince yaklaştı. "Dayan Silver, lütfen!"

Bir an Orry'ye bakıyordum, sonra yumuşak ve saran bir şeyin üzerine indiriliyordum. Üstümde tavandan iplerle sarkıtılmış nesneler vardı. Küçük nesneler. Bazılarını çiçekler, taşlar ve tüyler gibi tanıdım, birkaçını ise çıkaramadım. Kremsi beyazdan yapılmış, farklı şekillerde oyulmuş nesneler.

"Sen yarı trolsün," diye konuştu Aaden. "Sen bir koleksiyoncusun."

"Ben bunların her ikisiyim," diye kabul etti kadın. "Bir insan ve trol ilişkisinin çocuğuyum. İnsanlara göre ben ormandaki bir cadıyım, fae dünyasındakilere göre ise bir canavarım." Elleri üzerimde dikkatlice gezindi. "Canavar olmam iyi bir şey, çünkü o hayvanların kaçtığı şey benim. Sizden ve cılız kılıçlarınızdan değil. Bu ormandaki hassas dengemizi bozduğu için onu öldürebilirlerdi."

Orry boynumun kıvrımına sokulmayı başarmıştı. "Yalan söylemiyor. Tüm hayvanlar doğrudan size doğru geliyor gibiydi, çılgıncaydı!"

"Neden?" Kelimeyi fısıldadım ama pek ses çıkmadı.

"Neden?" Yaşlı kadın bana doğru eğildi. Artık yüzünde trolün daha fazla ipucunu görebiliyordum. İrisleri yanlış yöne bakıyordu ve kulakları büyük ve sivriydi. "Çünkü karanlığa dokundun ve ona dünyamıza girmesi için başka bir yol gösterdin, küçük aptal. Şanslısın ki seni takip etmedi. Daha az güçlü biri olsa iki kere öldürülürdü. Bir kez karanlık tarafından, bir kez de bu yaralar yüzünden. Sen bir mücevhersin. Bir hazinesin. Aptalca olsa bile." Arkasına yaslandı ve içini çekti, sonra kendi kendine, "Belki de o zaman aptal olman önceden yazılmıştı, kim bilebilir? Elbette ben değil."

Aradaki siyah kurdelelerden bahsetti. Onları tekrar hissedebiliyordum, etrafımı sarıyorlardı, şiddet ve öfke doluydular - dokundukları her şeyi yok etme arzusuyla.

Neredeyse onları dünyaya salacaktım?

Kusma dürtüsü kabardı ve yapabildiğim en iyi şey başımı çevirmek oldu. Yatağın kenarına bile yuvarlanamadım.

"İşte, şimdi neredeyse ne kadar kötü olduğunu görüyorsunuz. Ama neredeyse 'öyle' değil. O yüzden burada, kulübemde hâlâ güvendeyiz," diye mırıldandı yaşlı kadın yüzümü ve kollarımı serin bir bezle silerken. Bir yarı trol için oldukça nazikti. Hiçbir şey

Underhill'de karşılaştığım troller gibi. Nezaketi, bana yardım etme karşılığında ne isteyeceğini merak etmeme neden oldu.

Orry daha yakına gömüldü ve sesini alçalttı. "Silver, buranın güvenli olduğunu sanmıyorum. Bir şeyler biriktiriyor. Güçlü şeyleri."

Başımızın üzerinde sallanan nesnelere baktım. Diğer eşyaların arasında orada burada değerli taşlar vardı ve birkaçı içlerinden başka hiçbir yerden gelmiyormuş gibi görünen bir ışıkla titriyordu. Onun istifleme alışkanlığı bana ejderhaları düşündürdü. Ejderhalar ne iyi ne de kötüdür ama güçlüdürler.

Bu kadının ne kadar gücü vardı, yoksa güç çalan türden bir varlık mıydı?

"En azından bir adın var mı?" Cormac yatağın üst tarafına, başımın yanına geldi.

"Sadhbh." İki koluyla bir havan ve havan tokmağını çalıştırdı, taze otların ve keskin baharatların kokuları kusmuk kokusunu bastırıyordu. Diğer kolları masanın üzerindeki tentürleri ve tozları kaptı. Keskin kokular. Tıslayan sıvılar. İçindekiler karıştırma kabına eklendiğinde çan gibi çınlayan bir şey şişesi.

Orry ciyakladı. "O tehlikeli biri." Daha yüksek bir sesle, "Babam onun o olduğunu söyledi... onun ...ruhların ... olabileceğini söyledi. Onun öldüğünü sanıyordum." Kelimeleri kekeliyordu ve korku doluydu.

Sadhbh şöyle bir baktı. "Çoğu kişi benim öldüğümü düşünüyor, evet ve ben de öyle kalmasını istiyorum, böylece sen, sopan ve çocukların işiniz bitip iyileştikten ve gittikten sonra benimle hiç tanışmamış gibi davranabilirsiniz.

Anlaşmamız bu."

Yalan. Konuşurken gözleri ve ağzı birbirini tutmuyordu. Tam olarak ne hakkında yalan söylüyordu?

Cormac benimle Sadhbh'in arasına girdi. "Onun bir an önce iyileşmesi gerek. Haftalar değil, günler değil. Hayatlar ona bağlı." Bu konuda da mutlu görünmüyordu.

Sadhbh hazırlıklarına ara verdi. "Onu daha hızlı iyileştirmek ona zarar verir. Dokunuşunu arzuladığın bu gümüş saçlı kadına derin acılar çektirmek mi istiyorsun?"

Bakışlarını kaçırmadan önce onun bakışlarını tuttu.

Derin bir acı istemesem de Cormac'la aynı fikirdeydim. Acele etmemiz gerekiyordu.

"Ona daha fazla zarar verme," dedi Aaden yattığım yerin arkasından.

Sadhbh beni dikkatle izledi. "Peki ya sen? Senin bir lehte ve bir aleyhte görüşün var."

"İyileştir beni," diye iki kelimeyi zorlukla fısıldadım. Acıyla başa çıkabilirdim. Bu yarı trolün ne yapacağını görmek için beklemeyi kaldıramazdım.

Bir eliyle ağzımı açtı ve havanın tüm içeriğini içime boşalttı, sonra ağzımı kapattı.

Samimiyetin içine işlemesi için on uzun saniye geçti.

Baharatlardaki sıcaklık bir anda boğazımdan aşağıya doğru inen ejderha ateşi gibi karnımı yakıp içimi kaplarken gözlerim doldu. Ondan kaçamadım. Bedenim hâlâ arada kalmışlığın verdiği bir tür felç halindeydi.

"Ne kadar kötü olacak?" Aaden yanımdaydı, parmak uçları vücudumu saran ateşle uğraşmıyor olsaydım muhtemelen ondan ürkererek uzaklaşacağım kadar yakınımaya dokunuyordu.

"Oh, bu onun canını çok yakacak, ama sadece beden acısı değil, derin bir ruh acısı. Siz ikiniz gerçekten aptalsınız, değil mi?" Sadhbh başını salladı. "Hayvanlar

Onu çiğnedi ve boynuzsuz tek boynuzlu at arkadaşı başında dikilmeseydi onu öldürebilirdi. Hayvanlar onun bu topraklarda dolaşan karanlık kişinin tarafında olduğunu düşündüler. Kaburgalarını kırmışlar, bu yüzden yenilerini yaratmalıyız. Ancak bir bedeni yeniden inşa etmek için onun en derin dokularından bazılarına ihtiyacımız var, sonra da ona yeni kemikler vermek için ödeme yapmamız gerekiyor ve bu da hiçbir yerden gelmiyor."

"Harry Potter gibi! İskelet büyüten şey gibi mi?" Orry ciyaktı ve kanatlarını çırpı. "Bütün Harry Potter kitaplarını okudum!"

"Bah. Hiç de öyle değil, yarasa! Tadı korkunç değil ama eritme likörü inanılmaz derecede sıcak. Sonrasında acı dalga dalga geliyor." Sadhbh ellerinden birini Orry'ye doğru salladı.

Diğer gözüm de açıldı ama ağzımın aynı şeyi yapmasını sağlayamadım. Lav, içimde lav vardı ama zihnim bundan uzaklaşıp yarı trol kadının az önce söylediklerine döndü.

Sadhbh aradığımız karanlık yaratık hakkında bir şeyler biliyor muydu? Çenemi açmaya çalıştım. Bilgiye ihtiyacımız vardı.

Eminim çocuklardan biri ona gerekli soruları soracaktır. Bu yarı trol kadının bize yardım edebileceğini anlamışlardır. Yine de tehlikeliydi ve alabileceğimizi alıp kaçmamız gerekiyordu. Tıpkı bir ejderhanın istifinden çalmak gibi.

Sadhbh, "Kaburgaları kırılabilir ama kullanılabilir bir duruma getirmek birkaç saat sürecek," diye mırıldandı. Hareketlerini takip ettim. "Birazdan derin ve iyileştirici bir uykuya dalacak. Uyandığında gidebilirsiniz."

Bana gülümsedi ve kalbimin çarpmasına neden olan yumuşak bir göz kırptı. Yırtıcı. O bir yırtıcıydı ve biz onun inine girmiştik.

"Çok acı çekeceğini söylediğini sanıyordum?" Cormac söyledi. "Zar zor hareket ediyor."

Tabii ki acı çekmemi *umuyordu*, o büyük pislik. "Onun için endişelenme," dedi Sadhbh üç eliyle onu okşayarak,

Sanki kaslarının ne kadar kalın olduğunu test ediyormuş gibi parmaklarıyla onu kavıyordu. Onu *yiyecek* miydi? "Çok büyük acı çekecek. Öyle görünmeyebilir ama onu bu yüzden uyuttum. Bu kadar çılgılık hiçbirimizin ihtiyacı olan bir şey değil. Yerlileri üzerimize çekmek hiç iyi değil."

O konuştukça, içki kanımın derinliklerine işledi ve gözlerim karardı. Karnım çöktü ve gerçek acının ilk mızrağı göğsüme saplandı. Sanki hayalet bir kaburga derimin içinden yerine saplanıyordu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Eğer çılgılık atabilseydim, kendimi tutamazdım. Sırtımı kamburlaştırmak, kıvrınmak ve dans etmek, göğsümün içinde biriken bu acıyla savaşmak istedim.

"Her ne kadar tuhaf görünse de, uyuyor ve hareket edemiyor olması işimize geliyor." Sadhbh başımı okşadı, uzun tırnaklarıyla kafa derimi kaşıdı, biraz kan çekecek kadar sertti, ancak çizimin kendisi vücudumun geri kalanının durumuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. "Şimdi siz ikiniz, size yiyecek bir şeyler getirelim mi?"

Yemeği yeme. Bakışlarım önce Aaden'in, sonra da Cormac'inkileri aradı. Yarı trole odaklanmışlardı.

Sadhbh konuşurken bana gülümsedi, sonra saçlarımı okşarken yakınımına eğildi. "İyileşeceksin, evcil hayvanım. Ama o ikisi, o ikisi bana sorun çıkaracak."

Evcil hayvan.

Ayağa kalkıp dört elini birden çırttığı anda zorlukla yutkundum. "İkiniz için yemek."

Konuşamadım. Denedim. Cormac arkasını dönerken ona ulaşmaya çalıştım. İkisi arasında daha güvensiz olan oydu.

Ama bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bilinmezliğin derinliklerine gömülürken kapana kısılmıştım, bilincim uyku dalgalarının altına gömülmüştü.

"Seni küçük moron, bu sefer kendini ne tür bir pisliğin içine soktun?"

Neredeyse rahatlayarak iç geçirecektim. "Sigella."

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

T ay odası bu sefer farklıydı.

Bu arada kalmış yerde acım dinmişti; ayağı kalktım ve uzak duvardaki duvar kağıdındaki vahşî yırtıkları inceledim. "Mekânla yaptığın şeyi sevdim."

Sigella ayını dokerken durakladı ve bana yumuşak bir ifadeyle baktı. "Gördüğüm kadarıyla mizah anlayışın hiç değılse hâlâ sağlam."

"Kötü durumda mı?" Duvardaki yırtıklara yaklaştım ve çocukları bir an olsun görebilmek umuduyla yırtıkların arasından karanlığa baktım. Yaşıyorlardı.

Sigella içini çekti ve çayını yudumlarken sessiz yutkunuşunu dinledim.

"Açıkçası ay odamı herhangi bir ayaktakımına açık bırakamazdım. Orada odanın üzerinde bir mühür var," dedi. Yüz ifadesi karardı. "Yine de dayanacak mı? Şimdi, yüzyıllar sonra, çabalarım parçalanacak mı?"

Mhrle ilgili güvencelerine rağımen duvardaki gözyaşlarına sırtımı vermek istemeyerek yarım döndüm. "Kaçma abalarınız?"

Çayını tekrar yudumladı ve zarif fincanın kenarından beni izledi. "Biliyor musun, sesin neredeyse medeni geliyor. Eğı yetenekli olduğunu bilseydim

öğrenebilseydim, seni buraya sadece ölümün eşiğindeyken değil, yıllar içinde daha fazla davet edebilirdim."

Yavaşça ona doğru yürüdüm, odayı taradım ama diğer her şey geçen seferkiyle aynı görünüyordu. Yine de buralarda bir yerde bir ipucu olmalıydı. Güçlü insanlar hatıraları severdi. Yaşlı Piç, ejderha dostum, naga kafatasları toplardı. Boyunun yarısına kadar uzanan düzgün bir sırası vardı. Bir katran canavarını alt ettiğimde hep bir dişini saklardım.

Bu kadın, bir çeşit ödülü olamayacak kadar güçlüydü.

"Neden yapmadın?" Uzak duvara dayalı bir dolaba doğru giderken sordum. "Beni davet et."

Çay fincanını yere bıraktı ve hacimli eteğindeki görünmez bir toz zerresine fiske vurdu. "Sanırım senden nefret ettiğim için."

Kaşlarım kalktı. "Sana bilerek asla zarar vermedim. Benden neden nefret ediyorsun?" Dolaba uzandım, sonra kendi soruma cevap verdim. "Çünkü ben senin hapishanemim." Cadının bana söylediği esasen buydu.

Çay odası, sanki tepesinde kalın bulutlar kaymış gibi karardı. "Thorn. Her zaman böyle taş kalpli bir sürtük değildi," diye açıkladı Sigella. tehditkar bir sesle. "Evet. Öylesin." Ve

kaçmak için bana canlı ihtiyacı vardı.

"Ben sadece 21 yaşındayım. Ben senin ilk hapishanen olamam." O bahsetmişti

Yüzyıllar.

Çay bardakları tehditle tıkırdadı. "Hayır. Yine de son hapishanemden çok daha fazla konuşuyor ve hareket ediyorsun." Sözleri onu eğlendirmişe benziyordu.

Benden önce bir hapishanesi mi vardı? Dolaba baktım ve nasıl kullanacağımı bilmediğim çay fincanları, tencereler ve çayla ilgili nesneler karşısında başımı salladım. "Bana kaçmak için neye ihtiyacın olduğunu söylersen sana daha çok yardımcı olabileceğimi düşündün mü?"

Bir sonraki cam dolaba doğru
yürüdüm. "Geçmiş dersleri
düşündüm."

Daha fazla çay bardağı. "Geçmiş dersler," diye düşündüm. "Artık
başkalarına güvenmiyor musun?"

Sessizlik.

Başka bir dolap. Bir insanın kaç tane çay bardağına ihtiyacı olabilir ki? "O
zaman sanırım her ölümümde böyle buluşmaya devam edeceğiz?"

Yarı devrilmiş ahşap bir dolabın yanından geçtim, sonra Sigella "Hayır"
deyince aniden durdum.

Ayağa kalkmıştı.

"Hayır mı?" Cesaret ettim.

"Seni kurtarmanın bu sefer bir bedeli olacak." "Yine
de kaçmak için bana canlı ihtiyacın var."

Elbisesi kirli paçavralara dönüşmeden önce titredi ve tam karşımda
belirdiğinde gerildim.

"*Canlı* kaçış," diye nefes aldı. "Ölümünden de kaçış var ve yıllar geçtikçe
ölümün cazibesi artıyor."

Bunu düşündüm. "Yüzyıllar demiştiniz. Bir insan kaçma ihtimali arttığında
vazgeçmek için yüzyıllarca dayanır mı?"

Sigella daralmış göz aralıklarından beni izledi. "Ne açıdan daha muhtemel?"

"Sana yardım edebileceğim için daha olası."

Alay etti. "Yardım. Kimse *yardım* etmez, küçük kız. İnsanlar sadece değiş
tokuş eder ve alır."

Buna çok fazla itiraz edemezdim. "Elimden gelirse yardım etmek isterim."

Sigella yine alay etti ve bir kumaş girdabının içinde masasına doğru yürüdü.
Hızla çömelip arkamdaki yarı devrilmiş dolabı açtım. Eğer dikkatimi
dağıtmak için bu kadar çok şey yapmasaydı yanından geçip giderdim.

İçinde tek bir nesne vardı. Üzerinde büyük bir daire bulunan ağır, kare bir tahta. Her köşeye daha küçük daireler oyulmuştu. Halkalar ve çizgiler en büyük daireyi, açıkça bir desen olan ama gözlerime bir labirenti andıran bir şekilde dolduruyordu.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bu bir oyun mu?" Ona sordum.

"Bunun bir oyun olması gerekiyordu," diye cevap verdi sessizce. "Ve bu bir oyun, evet. Satranca benziyor, Fidchell deniyor. Belki de onu kendi oyununda yenmeye çalışmamam gerektiğini daha iyi bilmeliydim." Kadın acı acı güldü. "Dosyayı kapatın."

Parmaklarım tahtayı daha fazla incelemek için kaşınıyordu ama dolabı bir kez daha kapattım. "Kim-"

"Eğer buradan canlı çıkmak istiyorsan, bana bir söz vermelisin," diyerek karşıındaki boş koltuğu işaret etti.

Karşıya geçtim ve oturdum. "Ne tür bir söz?"

"Bağlayıcı türden."

"Peki neymiş o?"

Gözleri parlıyordu. "Yarı trollden ve ölçek âlemindeki yaralarından kurtulmak istiyorsan, bana Kahin'in ruhundan kan sözü vermelisin."

Kurdelelerle dolu diyar için kullandığı terim ölçek diyarı mıydı? Bu isim oranın havasına uyuyordu. Peki ilk çocuğumu istemediği için mutlu olmalı mıydım? "Bir ruhtan nasıl kan alabilirim?"

"Kahin'in ruhu bedeninde ikamet etmez. Bacakları var." Bakışları Fidchell tahtasının bulunduğu dolaba kaydı. "İhtiyacım *olan onun* kanı."

"Peki ya reddedersen?"

"O zaman burada kalabilirsin. Çocuklar ölecek. Biz takip edeceğiz." Boyalı dudaklarında geniş bir sırıtış belirdi. "Kural olarak ölümü seçmem ama bir noktayı kanıtlamak için bunu seçecek kadar kindarım."

Bu bir blöf gibi görünüyordu. Şu ana kadarki eylemleri -benden nefret etmesine, bu kadar uzun süre bu yerde sıkışıp kalmasına rağmen- sözleriyle çelişiyordu. "Onun kanını toplamak bana ne yapacak?"

"Eğer yeterince hızlıysanız, diyebileceğim bir şey yok. Tecrübelerime göre, pek çok insan kan akıtmaktan hoşlanmıyor."

"Eğer Kahin adına yakışır şekilde yaşıyorsa, geldiğimi görmeyecek mi?"

Sigella boş bir fincana çay doldurdu ve ben de tiksintiyle baktım. Nedense bunun benim için olduğunu ve yaptığı şeyden hoşlanmayacağımı hissediyordum.

"Yollar bir göz kırpmayla, bir nefesle ve bir hapşırıkla açılır ve kapanır, çocuğum. Kahin bunu herkesten daha iyi bilir. Çoğu kişiden daha iyi anlar. Bu kadar kolay değişebilecek bir geleceğe bakmanın pek bir anlamı yok. Ayrıca her şeyi görebilseydin, şaşırmayı seçmez miydin?"

Hayır. "Yani geleceğimi bilip bilmeyeceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Bakışlarında kızgınlık parladı, ama tencereyi yere bıraktı ve cevap vermeden önce yumuşak ifadesini geri kazandı, "Hazırlıklı olsan iyi olur. Pelerinin seni kandırmasına izin verme. O bir savaşçı." Dudağı bir hırıltıya dönüştü. "Ve kendini bu işe bulaştıracak kadar alçalttı."

Çay bardağını aldım ve kokladım. Nasıl olsa boğazımdan aşağı dökenekti. "Bir soru daha. Eğer bu kanı senin için toplarsam, onunla ne yapacaksın?"

Kan önemliydi. Kan güçlüydü. Kahin'e pek çok şey yapabilirdi. Ya da bu adamdan, her kimse, atalarının yaptıklarının intikamını alabilirdi.

"Bağlarımı koparacağım," diye tısladı.

"Bu adamı mı yoksa Kahini mi öldürecek?"

Dudaklarındaki boya kan damlaları gibi çenesinden aşağı akmaya başladı. "Olduğu gibi yaşamaya devam edecekler."

Başımı salladım. "O zaman anlaştık. Hayatta kalmam için Kahin'in ruhundan kan."

Uzun, siyah tırnağını çenesine sildi ve sıvıdan bir miktar aldı. Dikkatimi çekerek parmağını çay bardağımın üzerinde tuttu. Damla. Damla.

Sigella arkasına yaslandı, vahşi hali yine kaybolmuştu. "İç ve zamanımı boşa harcamayı bırak." Fincanına biraz daha çay doldurdu. "Eğer anlaşmamızı yerine getirmezsen, seni ve sevdiğin herkesi en korkunç şekilde öldürmekten çekinmeyeceğim."

İçindekileri geri yuttum.

Alnıma gelen darbe görünmezdi, bir tokmak beni çay odasından yaşam dünyasına geri itmek için acımasız bir güçle çarptı. Koltuğumdan geri düştüm ve trolün evindeki yatağımda dik durdum.

Birkaç nefes aldım, zihnimin sakinleşmesine ve daha önce çıplak bedenimi kaplayan kanın yok olduğunu anlamama izin verdim. Hiç yıkandığımı hatırlamıyordum. Belki annem bunu ben çok küçükken yapmıştı -büyük olasılıkla bu görevi Lilivani'ye vermişti- ama o anılar yoktu. Onların yerine, temizlenmek için nehre yaklaşırken, derinliklerde saldırmaya hazır bir yaratığın gizlenip gizlenmediğini merak ettiğim anılar vardı.

Aaden ve Cormac! Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve kıyafetlerimle uğraşmadım. Yayımı, oklarımı ve hançerimi kaptığım gibi, trolün istediği olsaydı hapishanem olacağından emin *olduğum* odadan çıktım.

Koridorun sonunda, ateşin ışığı ahşap duvarlarda titriyordu. Üç ses konuşuyor olmalıydı. Sessizlik kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Hançerimi elimde döndürdüm ve odaya girmek için havaya kaldırdım.

Arkadaşlarımın sağlam olduğunu ve ateşin yanındaki koltuklarda oturduklarını görünce içime bir rahatlama yayıldı. Ancak daha yakından baktığımda, yatağımın üzerinde asılı olana benzer bir ıvır zıvır ve değerli taşların altında hareketsiz bir şekilde orada kilitli kaldıklarını gördüm. Gözleri donuktu ve yavaşça dönen nesnelere sabitlenmişti.

"Henüz senin kadar güçlü değiller," diye mırıldandı trol uzak köşedeki bir masadan. Onları eşyalarından arındırmış ve topladıklarını inceliyordu. Arkasına baktı. "Ama sen bile sana verdiğim dozun altında olmalısın." Trol kaşlarını çatı. "Ve hâlâ oldukça yaralı." Tamamen döndü. "Sana kim yardım etti?"

Ona sakince, "Yoldaşlarımı büyülerinden kurtarır ve eşyalarını geri verirsen yaşamayı seçersin," dedim. "Bunları yapmazsan ölmeyi seçersin."

Masaya geri döndü ve küçük bir tabloyu havaya kaldırdı. Altın bir çerçeve içine yerleştirilmiş genç bir kız resmiydi. Portre Cormac'ın yeğenine ait olmalıydı. "Ne olduğuma, ne insanlar ne de diğer doğaüstü varlıklar arasında nasıl var olabildiğime bir lanetten başka bir şey olarak bakabilirim. Ya da kendimi aydınlıkta veya karanlıkta hayatta kalabilen bir yaratık olarak görebilirim." Trol bana döndü. "Karanlığın kazanması ya da senin galip gelmen umurunda değil. Bunda benim için bir çıkar yok. Ben sadece yaşamaya devam edeceğim."

"Eğer yaşıyorsan."

Trol başını eğdi. "Her ne kadar erken gelişmiş olsanız ve zorlu biri olsanız da, henüz önünüzde duran çok şey var. Bir savaş kazanamayacaksınız."

aramızdaki alışveriş."

Mağaralarda trollerle savaşımtım. Yavaş olmalarına rağmen derilerini delmek neredeyse imkansızdı. Ama doğa denge isterdi. Güç her zaman bir zayıflık gerektirir. *Tam kanlı* bir trol için bu zayıflık sol kulağının arkasıydı.

Yarı trol hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdı ve duvarları sarsacak kadar yüksek sesle kükredi.

Yolundan sıyrıldım, sonra döndüm ve gümüş gücü dışarı iterek beni onun arkasında bir çembere soktu. Sıçradım, hançerimi onun tam kan kardeşlerini öldürecek boşluğa saplarken sırtımdaki sadakta oklar şingirdadı.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve şöminenin üstündeki duvara çarpıp ahşap zemine çakılırken homurdandım.

Kendimi ayağa kaldırdığımda Cormac'ın parmağı seğirdi.

"Görüyorum ki atalarımın bazılarıyla savaşımtısın," dedi neşeyle. "Peki ben nasılım?"

Bu darbe onu öldürmeliydi. O da çok iyi bildiği gibi kıyaslama yapmadı.

Zayıflığı neredeydi?

"Zaafımın nerede olduğunu bulmaya çalışıyorsun," diye iç geçirdi. "Ne yazık ki senin zayıf noktan çok açık. Yoksa *kırılganlıkların* mı demeliyim?"

Trol kapı aralığından Aaden ve Cormac'a doğru saldırdı.

Hançerimi bir kenara fırlattım ve yayımı sırtımdan savurarak sadağımı karıştırdım. Trol saldırısında durakladı; gözleri silahıma dikildiğinde parlıyordu.

"*Bu* hazine de ne?" diye nefes aldı.

Bir ok çıkardım, daha önce kullandığım sadaktakilerden çok daha ağır bir ok. Oku yaya yerleştirdim ve geri çektim. *Bu canımı yakacak.* Nereye nişan aldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu senin sonun."

Oku bıraktığımda, ok dümdüz ileri fırlarken gözümü kırpmadım, sonra trolün önünde küçük bir daire çizerek kaburgalarının altından kalbine doğru açtı.

Dizlerimin bağı çözüldü ve içimi acı kaplarken yere yığıldım.

şok olmuş bakışları benimkilere yöneldi. "Ne kadar da insanım."

Trol geriye doğru yere devrildi ve bir dalga halinde toz saçtı.

Vücudumda dallanıp budaklanan acıyla hırıldadım. Sonra sendeleyerek ayağa kalktım, yayımı bıraktım ve hançerimi buldum, adamların üstündeki mobilleri kesip ateşe atmak için hızlıca çalıştım.

Aaden sandalyesinin kolçaklarına tutunarak derin bir nefes aldı.

Cormac birkaç kez gözlerini kırıştırdı, göğsü daha yavaş ama bir o kadar da fazla yükseliyordu. Sessizliği o bozdu. "Trol öldü."

Diğer silahlarımı aldım ve yayımın ucunu trolün açık gözlerinden birine saplamak için odayı geçtim. Tepki vermedi. "Öldü."

Çömelerek kaburgalarının altından çıkan oku inceledim. Trolün gücü göz önüne alındığında, oku fırlatmanın bedelinin çok daha ağır olmasını beklerdim. Tüyleri parmaklarımın arasında ovuşturdum ve avucumun içinde ufalandılar.

Çay yapraklarına.

Sigella. Ayağa kalktım ve Cormac'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. "şimdiden nasıl iyileştin?" diye sordu.

Masaya doğru yürüdüm. "Yardım aldım. şimdi gitmeliyiz. Eşyalarını topla." Yeğeninin portresini aldım ve ona doğru yürüyüp uzattım.

Cormac'ın suçlayıcı kehribar rengi bakışları küçük çerçeveye kaydđ. Onu aldı ve tuniğinin göğüs cebine yerleştirdi, sonra yanımdan geçerek masaya doğru ilerledi. "Bir gün sorularıma cevap vereceksin Silver."

Odadaki sihirli iplere odaklandım, küçük altın bir ipi takip ederek duvardaki parlak kırmızı bir elma resmine ulaştım. Resmin önünde durarak onu kenara ittim ve arkasındaki dolabı açtım. Titreyen yarasayı parmağıma bağıladım. "İyi misin, Orry?"

"Gidici olduğunu düşünmüştüm!" Kendini boynuma attı ve sıkıca tutundu. "Aaden ve Cormac donup kaldıktan sonra beni oraya koydu. Kanımı kullanacağını söyledi!"

Sırtını okşadım. "Artık her şey yolunda, Orry." Pek sayılmaz ama geçici olarak doğruydu. "Gitmeliyiz."

Ürperdi. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ama ..." Yarasa havalandı ve trolün pençeli sağ elinin üzerine kondu. Orry pençelerini trolün tırnaklarının altına geçirdi ve tırnakları kazıyarak temizledi. "Kan güçtür," diye açıkladı yarasa bakışına karşılık olarak. "En iyisi onu ortalıkta bırakmamak. Gitmeden önce diğeri odayı da temizlemeliyiz." Bana baktı. "Kıyafetlerini de al. Eğer bu adamların gerçekten bir şeyler yapabilmesini istiyorsan."

Aaden ve Cormac'a dönüp baktım. Aaden yemek yemeye hazır, açlıktan ölmek üzere olan bir canavara benziyordu. Kırmızı yanakları gitmişti ve onu içime çekerken ani ve güçlü bir açlık hissettim. Cormac her zamanki gibi öfkeli görünüyordu ama bana bakmamaya özellikle dikkat ettiğini fark ettim.

"Mümkün olan en kısa sürede yola çıkıyoruz," dedim onlara.

"Yönümüzü bulduk." Aaden dikkatini kalçalarımın tepesinden yukarı çekti. "Öyle mi?"

"Biliyorsun," diye cevap verdim. "Hayvanlar gelmeden hemen önce hangi yöne doğru gidiyordum?" Karanlığa, siyah şeritlere bakıyordum.

gerçek. Bedenimin konumu Dünya'ya da yansıyacaktı.

"Kuzeybatı," diye yanıtladı bir süre sonra, sonra başını sallayan Cormac'a baktı.

Son birkaç saat içinde çok şey olmuştu. Daha hepsini sindirmeye bile başlamamıştım ama ölçekler âlemindeki kıvranan karanlığın hatırası derimin küçük yumrular halinde kabarmasına neden oldu. O karanlıkta pek çok şey vardı ve bunlardan biri de çocuklarla dolu bir mağaraydı.

Kuzeybatı.

"Mağaranın bulunduğu yer burası," diye duyurdum. "Oraya gitmeliyiz."

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

T Yarı trolün evinden yola çıktığımızda gün içinde fazla zaman kalmamıştı. Etrafımızdaki orman son kuş sesleriyle sakinleşirken Güneş ufkun arkasına doğru alçaldı.

"Trol sürüsüyle aramıza mesafe koymalıyız," diye bağırdı Cormac. "Tam teşekküllü bir trolün, öldürülmeleri durumunda devreye sokmak için bubi tuzakları vardır. Burada da durumun böyle olduğunu varsaymalıyız."

Ona sessizce katıldım ama bunu söylemedim. Bir kere, egosunu kontrol altında tutmak istiyordum. Diğer yandan, rezervlerim azalmıştı. İyi bir uyku çekmeden ve karnımı doyurmadan başka bir saldırıyı kaldıramazdım. Ne fiziksel bir saldırı, ne de Cormac'la laf dalaşı.

Aaden atını ileri doğru mahmuzladı. "O zaman güvenli bir şekilde gidebildiğimiz yere kadar gideriz."

Orman sıktı ve dikenli çalılar bacaklarımı parçaladı, ancak New Bestie kesik ve sıyrıklardan etkilenmemiş gibi görünerek ilerlemeye devam etti

Boynuna eğildim ve yanağımı yelesine bastırdım, bubi tuzaklarından çok Sigella ile yaptığım anlaşma ve dünyayı saran karanlık beni endişelendiriyordu.

"Çok sessizsin, yeni dostum." Beni sadece onun duyabileceği şekilde söyledim. "Neden?"

Eğer Kik olsaydı, konuşmaya hazır değilse bana ağaçların arasına uçup gitmemi söylerdi. Ama bir tek boynuzlu at, boynuzsuz bile olsa, tavır sorunu olan eski bir kara kelpinden daha nazik bir yaratıktı.

Biz ilerlerken homurdandı, çalılıkların en sık yerlerinde bile kolaylıkla ilerliyordu, sanki bitkiler ve ağaçlar onun için ayrılmış gibiydi. "Seni koruyacak bir varlık olarak, ölçek aleminde seni izledim. Senin gördüğünü ben de gördüm."

Ürperdim. "Doğal olmayan."

"Doğal," diye karşılık verdi. "Ama endişe verici."

"Siyah, İrlanda sarayındaki ruh ağacının üzerindeki siyaha benziyor."

Tek boynuzlu at sessizdi, muhtemelen o anki dengeyi hesaplıyordu. "Siyahın ağaca ne yaptığını biliyor musun?"

Tam olarak değil. Ama içgüdülerim tek bir şey

söylüyordu. "Onu öldürmek." "Evet, altın çocuk."

Gözlerimi kırptım. "Siyah, ruhlar ağacını öldürdüğü gibi ölçek alemindeki kurdeleleri de öldürüyor." Bir nefes aldım. "Yeni Kankam, tüm neşeli kurdelelerin üstesinden gelinmesi ne anlama geliyor?"

"O zaman terazi alemi artık bir terazi değil," dedi sessizce. "Daha fazlasını, dengeyi etkilemeden söyleyemem."

Kurdeleleri hiç anlamamıştım ve *hala* anlayamayacağımı kabul ederek ölçek alemini terk etmiştim. Yine de ölçek aleminin ölmesi için...

Bunun tüm alemlerde sonuçları olmalıydı. Büyük sonuçlar.

"Beni çeken bir şey var. Bunu ilk kez ölçek aleminden dönüşünüzü beklerken hissettim. Duyularımı parçalıyor ve ben de

hayatta kalmanız için faydalı olacağına inanıyorum. Yine de bu konuda bir şeyler beni endişelendiriyor."

"Ne tür bir şey?" Ben sordum.

Boynuzsuz tek boynuzlu at başını savurarak beni doğrulmaya zorladı. "Bu büyük bir güç ve büyük bir kaos ögesi, her zaman köklü tutulması gereken bir nesne."

Bu bir anımı aldı. "Bu kaos şeyi bize yardım edebilir mi? Nasıl?" İki fae adamın çok önüne geçti.

Bizim için açılan bitkiler New Bestie'nin arkasından kapandı. Aaden ve Cormac'ın şaşkın bağıışıları biz ilerlerken kayboldu.

"Kökü açıldığında, bu ögenin beslenmesi gerekir," dedi Yeni Kanka sonunda. "Onun iştahı karanlıktır. Anlıyor musunuz?"

Karanlığı yiyen bir nesne mi? Kulağa mükemmel geliyor.

"Yani bir kehanet çubuğu gibi karanlığın büyük bir parçasını mı araştıracağız?" Orry başını boynumdan kaldırarak teklif etti.

Yeni Kanka başını salladı. "Sanırım öyle. Bu da sizi çocuklara götürür."

Omzumun üzerinden baktım. İki adam, budaklı dalların arasından bizi görebilmek için bineklerini sertçe itiyorlardı. Kaçmanın bedelini sonra ödeyecektim. Daha çok soru. Daha az uyku. "Bana bunları söylemek için neden beni onlardan ayırdın? Onlar arkadaş değil mi?"

Yeni Kanka yavaşladı. "Birlikte, alışılmadık bir simetri sergiliyorlar. Ayrı ayrı değiller. Böyle bir olguya daha önce hiç rastlamamıştım. Erkeklerden biri herkesi kurtarmak istiyor, hiçbirine diğerinden daha fazla değer vermiyor ve bu süreçte kendini kanıtlamayı umuyor. Diğerleri ise tek bir çocuğu kurtarmak istiyor, diğerlerine hiç değer vermiyor ve kanıtlayacak hiçbir şeyi olmadığına inanıyor. Soyadı yaptığı tüm seçimleri temize çıkaracaktır. Farklı motivasyonlar tarafından yönlendiriliyorlar. Hazırlık yapmadan bu anda nasıl tepki vereceklerini görmek istiyorum.

Bilgi. Sen benim binicimsin, bu da seni koruyacağım anlamına geliyor. Ama onlar koruyacak mı?"

Ouch.

"Başka bir deyişle, erkek zevki bok gibi." Orry iç çekti. "Kızım, bunu kanatlarımın ucuna kadar hissediyorum."

"Erkeklerden hiç hoşlanmam," diye mırıldandım. "Onların tadına bakmadım." *Henüz.*

Orry kıs kıs güldü ve Yeni Kanka tekrar başını salladı ama hızını yavaşlattı. "Dikkatli olun. Onlardan etkilenmiş olsan da, onlar sadece seni korumak için burada değiller. Sonunda, sadece başka bir araç olabilirsin. Ya da başka bir silah. Yolunuz onlarınkiyle çelişirse sizi değiştirilebilir olarak görebilirler. Hiçbir şekilde incinmeni istemiyorum."

Kıkırdamama engel olamayarak boynunu okşadım. "Onlar için değerimin, onlar için yapabileceklerimden kaynaklandığını biliyorum. Ben de böyle seviyorum. İşleri basit tutuyor."

Ve yaptım da. Yine de sözleri canımı yaktı.

"Tatlım, sen bir ticari işlemde çok daha değerlisin. Eğer bunu göremiyorlarsa, o zaman aptalın tekidirler." Orry tüylü başını çenemin altına soktu. "İyi misin?"

Omuz silktim ve kelimeler ben onları yakalayıp zapt edemediğimden ağzımdan dökülüyordu. "Kullanılmaktan bıktım, hepsi bu."

Arkamızdan iki adamın ve bineklerinin sık çalılıklar arasında çarpışması geldi. Yeni Kanka yavaşlayarak yürümeye başladı. "Annen mi?"

Çifte ah. Kik tek boynuzlu at gibi dengesizliğin çetelesini tutamıyor olabilirdi ama bunun da faydaları vardı. Underhill'in bu yaratığından gerçeği saklamak mümkün değildi. Cevap vermedim, veremezdim. Hayır, buna cevap vermeyecektim. Dilim dolaştı. "Önümüzde bir iş var. Tüm Fae'lerin kraliçesini ve tüm

Çocuklar. Yönün var mı?" Sırtından kaydım ve yanaklarımın ısındığını hissederek yanına yürüdüm.

Başını salladı. "Evet, devam edeceğiz. Sanırım... belki de gideceğimiz yer... hayır, umalım da orası olmasın. Oraya *yakın* olmak yeterince kötü."

Arkadaşıma baskı yapmadım. Çok yorgundum. Günün olaylarından dolayı bitkin düşmüştüm. Neredeyse ölmek üzere olmanın insanı duygularına karşı savunmasız hale getirmesi ne tuhaf.

Güneş tamamen ufku gerisine düşüp gece gökyüzünü ele geçirdiğinde, devasa bir meşe ağacının altında durduk. Yaprakları geniş ve kalın bir şekilde yayılmıştı, bu da bize en kötü havayı uzak tutacak iyi bir gölgelik sağlıyordu.

"Al," dedim. "İyi seçim, Yeni Kanka."

"O kadar yorgunum ki, şu anda en parlak, en tatlı saçlarla ilgilenebileceğimi bile sanmıyorum," diye fısıldadı Orlaith, sokularak.

Birkaç kez sırtını okşadım. "Orry?"

"Mmm?"

Şu anda her şey umutsuz hissediyordu. Bir ya da iki dakikalığına ölme ihtimalim yokmuş gibi davranmak istedim. "Bana kendin hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

Altın yarasa dondu kaldı. "Mmm, ne?"

"Senin hakkında bir şey. Nereli olduğun ya da küçük bir şey. Eğer bana kendinden bahsetmek istemiyorsan, o zaman babana ne dersin?"

Babasından bahsedince biraz rahatlamış gibiydi - bunu bir sopayla söylemek zordu.

Orry tekrar içeri sokuldu. "Babam hayatıma yaklaşık elli yıl önce girdi."

"Kan baban değil mi?"

"Hayır, oraya giden herkes ona öyle diyordu." "Nereye?"

İç çekti. "Ceza bölgesi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hiç duymadım."

"Underhill'in insanları gerçekten dengesizlik yaptıklarında ama o kadar da *kötü olmadıklarında* gönderdiği yer. Daha çok... ne yaptıklarını umursamazlar. Bir gece yedi ateşli kızın arasında uyuyorum, sonra *bam!* Ceza bölgesindeyim. Oh, ve ben sadece bir kişinin anlayabileceği altın bir yarasayım." Sesi alçaldı. "Sanırım annen bizi terk etmediğini bilelim diye bizi altın yapıyor. Sanki hâlâ doğru seçimler yapmamızı destekliyormuş gibi, anlıyor musun?"

Homurdandım. "Tabii. Muhtemelen."

"Evet.... Sanırım o senin annen. Demek ben buyum. Babam hepimizi kanatları altına aldı. Uzun zamandır oradaydı. Onu hiç bırakmadığı için hep üzülürdüm. Ama hepimiz oraya ulaşmak için bir şeyler yaptık. Her neyse, büyük kızdan beni senin yanına bırakması için bir not aldı. Sen de beni anlıyorsun, bu da benim on yılımı aldı."

Bu küçük, altın yarasanın "Fae Hapishanesi "ne konulacak kadar kapsamlı bir dengesizlikler listesi yaptığını düşünürken bir süre sessiz kaldık.

"Eğlenceli bir gerçek, 'Fail' kelimesi de buradan geliyor," diye mırıldandı.

Dudağımı ısırdım. "Orası nasıl bir yerdi?" Ne yaptığını sormak istedim ama zaten bu konuda konuşmaya isteksiz olduğu belliyken bu bana çok kişisel geldi.

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki uyuyakaldığını sandım. "Annen acımasız biri, olabilir," başını omzuma doğru salladı, "acımasız *olması gerekiyor*. Yaptığı işin büyüklüğünü anlamam birkaç on yılımı aldı. Ama o sırada saçla ilgili her şeyi sevdiğimi keşfettim, yani işler o kadar da kötü değildi. Ve şimdi bana bakın." Uykulu bir şekilde kıkırdadı ve ben de tekrar sırtını okşadım.

"Bana söylediğin için teşekkürler."

Kendimi daha iyi hissettim. Şimdilik.

Aaden ve Cormac arkamızdaki ağaçların arasından fırladılar, atları terden sıırıslıklam olmuştu.

İkisi de mutlu görünmüyordu.

"Bu da neydi böyle?" Cormac havladı. "Biz olmadan öylece karanlıkta çekip gidemezsin."

"Ama yaptım, değil mi?" Çenemi kaldırdım ve ona baktım. "Bizi buraya yeni kankam getirdi. O güvenilir biri. O iyi biri. O *benim* arkadaşım."

Orry uykulu bir şekilde, "Ben de," diye geveledi.

"Ve Orry de benim iyi arkadaşım." Ona tekrar dokundum.

Aaden önce bineğinden indi, sesi gergindi, her kelimesinde öfke vardı, "Bineklerin bakımını yapalım, sonra yemek yiyebiliriz. Yarını düşünürüz."

Verdiği tepki midemi bulandırdı. Cormac'tan hep öfke beklerdim. Aaden'den pek değil.

Mutlak bir sessizlik içinde kamp kurduk. Öfkeli bir sessizlik. Kargaşa bir fırtınanın başlangıcı gibiydi. Her şeyin patlamasını bekliyorduk.

En iyisi bu işi bitirmek.

"Neden kızgınsın?" Neşeyle çıtırdayan ateşin etrafında otururken sordum, sıcaklık iliklerime kadar işliyordu. Üstümüzde gökyüzü gümbürdüyordu ve ben alevlere daha da yaklaştım.

"Sen... neredeyse öldükten sonra kaçmanın bizi korkutabileceğini anlamıyor musun?" Aaden ateşin karşısında yeşil gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Bizim işimiz sizi korumak! Bunu nasıl yapabiliriz-"

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "Seni koruyorum Aaden. Seni de kurtarıyorum.

Her iki taraf için de geçerli."

"O zaman neden kaçtın?" Cormac ölümcül bir sessizlikle sordu. Sesi yumuşaktı ama enerjisi çok öfkeliydi.

Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Yeni Kanka, kulakların duymadan tartışmak istedi. O yüzden hızlandı. Tartıştık ve şimdi bir planımız var."

"Ve bu?"

"Kehanet çubuğu." Pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Sıcaklık düşüyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Kar bana yabancı değildi ama bahar mevsiminde böyle bir hava beklemiyordum.

"Kehanet çubuğu," diye tekrarladı Aaden. "Nasıl? Nerede?"

Gittiğimiz genel yönü işaret ettim. "Şu yol. Bulduğumuzda karanlığa, oradan da çocuklara ulaşırız."

İki adam da birlikte hazırladıkları güveçten bir kaşık bile almamıştı. Baharatsız kokuyordu. Tekrar.

Hızla gümüş büyüümün iplerini gönderdim ve sevdiklerimi bulana kadar çevredeki bitkileri ve otları çektim. Onları hızlıca güvecin içine yerleştirdim, büyüümü tencerenin altındaki alevlere yolladım ve sıvı kaynayana kadar yemeği ısıttım.

"Biliyor musun tatlım, bence ikisi de seni önemsiyor," dedi Orry yumuşak bir sesle. "Belki de kaçtığında onları korkutmuşsundur? Yani, neredeyse ölüyordun. Belki seni kullanmaya başladılar, ama ..."

Kaşlarımı çattım ve önce Aaden'e baktım. Yüzü endişeyle gerilmişti ve sanki kelimeleri ısıtıyormuş gibi dudaklarını bir arada tutuyordu. Sonra da fırsatını bulsa beni ikiye bölecekmiş gibi görünen Cormac'a. Korktuğundan şüpheliydim ama... "Benim için mi korkuyorsun? Bu yüzden mi kızgınsın?"

Önce Cormac kırdı, beni şok etti. "Lugh'un gevşek aleti! Tabii ki senin için korkuyorduk! Ölümün kapısındaydın ve bir trol bizi yemek üzereydi, sonra sen karanlığa doğru siktir olup gittin! Loş ışıktaki seni göremiyorduk ve dörtlü bir bubi tuzağına düşmediğini nereden bilebilirdik?"

Cormac'ın sözleri havada çınlamayı bıraktığında Aaden'e baktım. "Gerçek mi?" Çenesi titriyordu. "Gerçek."

Yüzümü buruşturdum, karnımdaki garip çırpınışları ve benim için korktuklarını itiraf etmeleriyle gelen o alçak sesleri anlamıyordum. İtiraflarının bende neden bir şeyler uyandırdığını bilmiyordum... ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler.

Zihnimde bir görüntü canlandı. Ten tene, eller ve ağızlar, benimkine bastırılmış diğer bedenlerin sıcaklığı. Sertçe yutkundum ve ayağa fırladım.

-Nefes almak için alana ihtiyacım vardı. Cormac ve Aden de yukarı doğru fırladılar, kovalamaya hazır görünüyorlardı. Belki de daha önceki ayrılışımdan sonra bu tepkiyi hak etmiştim. Bu sefer onlardan kaçamayacaktım, bunu biliyordum. Ve... belki de istemiyordum?

"Siktir," diye fısıldadım, dizlerimi kilitledim ve bacaklarımı birbirine kenetledim. Bu yanma neden bu kadar güçlüydü? *Bir şeyler* olmasını talep eden bu hissi nasıl hafifleteceğimi bilmiyordum. Ağrıyan bir basınçtı. Neredeyse bir acı.

"Yaralandın mı?" Aaden'in sesi etrafımı sardı ve ona doğru yarım adım attım. Ama dokunuşunun canımı yaktığını biliyordum.

Bu his daha da arttı ve dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı.

"Yakala onu, bayılacak." Cormac önce benim üzerime atladı.

Elleri pelerinin altından geçerek kollarımın üst kısmını kavradı.

İyi olduğumu söylemek istedim ama onun yerine kısık bir inilti beni terk etti. Nefesim kesildi. Dokunuşu bana bir şeyler yapıyordu. Hissi daha da kötüleştiriyor ama aynı zamanda daha iyi hale getirmeyi vaat ediyordu.

Orry güldü ve göğsümden uçtu, havada döndü ve Yeni Kankam'ın sırtına indi. "Yanıyorsun kızım! Siz üç güzel insanı izlemeyeceğime söz veremem. Uzun zamandır en çok aksiyon yaşadığım an olabilir."

Yeni Kanka yüksek sesle protesto ederek onunla birlikte uzaklaştı. Hangi hareketi izleyeyim?

Cormac'ın beni tuttuğu yerde derim gerildi ve karıncalandı, ikimizin de etrafında kıvrılan ve bizi birbirimize bağlayan sarmaşıkların hissi...

"Senden hoşlanmıyorum," diye fısıldadım ve sonra kurt gibi kehribar gözlerine baktım, orada anlamadığım bir açlık gördüm. Bedenim onu istiyordu ve bedenim onunkine değene kadar daha da yaklaştım.

Sertti, çok sertti. Hissettiğim sıcaklığın aynısı ondan da yayılıyordu. Beni istiyordu.

Aaden arkama geçti ve beni belimden yakaladı. İkisinin de temas etmesiyle, ev hissi anında daha sıcak bir şeye dönüştü. Acil bir şey.

Vücudumda dalgalanan, uzun okşayan eller gibi yukarı ve aşağı doğru artan hisleri geçerek nefes almak için mücadele ettim. Geçen sefer etrafımızda bir mağara çöküyordu. Bu sefer hissi tam olarak değerlendirmek için daha uzun zamanım vardı, kaçamadığım garip bir zevk ve acı. Her bıçak gibi saplanan his için, acıyı yatıştıran serinletici bir merhem ve okşama vardı. Acı, okşama. Acı, okşama. Bir ileri bir geri sürekli devam ediyordu. Zar zor düşünebiliyordum.

"Aaden, bu da ne?" Cormac'ın fısıltısı boğuktu. Sanki o da acı içindeydi.

Ama bu kötü bir acı değildi, tam olarak değil. Bu yaşadığım hiçbir acıya benzemiyordu.

Aaden'in vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, ağzı saçlarıma gömülmüştü. "Bilmiyorum. *Siktir*."

Verdikleri yanıtlar benim tepkilerimin bir kısmını kesti. "Bubi tuzağı mı?" Bu iki kelimeyi fısıldadım ve büyüü bozmak için tek gereken buydu.

Cormac tökezleyerek geri çekildi ve o bırakınca ben de Aaden'den uzaklaşabildim. Üçümüz de dizlerimizin üzerine çöktük.

Titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, gözlerimi kocaman açtım.

"Kahretsin." Cormac sanki büyüden kurtulabilecekmiş gibi başını yavaşça salladı. "Tabii ki bu bir bubi tuzağı. Bu gece burada kalamayız. Böyle bir şey olmayacak." Arkasını döndü. "Aaden buradayken olmaz."

Kaşlarım birbirine çatıldı. *Sadece* Aaden orada olduğu için mi? Şahsen ben bubi tuzağı konusunda çok daha endişeliydim. Mağarada da benzer bir şey başlatmış olabilirdik ama bu tam anlamıyla ikisinin üzerine düştüğümde olmuştu. Daha önce yanma şeklim... büyü vardı. Seksi büyü. Birini yakalamak için onu düşünemez hale getirmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Tuzak beni uyluklarımın arasında son derece rahatsız etmeseydi daha iyi olurdu.

Sesi hâlâ boğuktu. Kalındı. Kendimi hatırlamadan önce odağım kıcına kaydı. Boğazımı temizledim, vücudumun her yeri hâlâ karıncalanıyordu.

"Aptalca bir büyü," dedim ayağa kalkarken. "Bizi aptallaştıran bir büyü."

Orry ağaçların arasından güldü. "İnkârı seviyorum! Çaba iyidir."

Yeni Kanka başını sallayarak açıklığa geri döndü. "Orry doğru söylüyor. Yarı trolün olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Yaptı," diye tersledim ve iki arkadaşım güldü. "Cormac, Aaden, bu bizi aptal yerine koymak için yapılan bir büyü, değil mi?"

İkisi de başıyla onayladı. Birkaç kez. Vurgulayarak.

Kollarımı kavuşturdum. "Gördünüz mü?"

Yeni Kanka iç çekti. "Üçünüzün de birbirinizden uzakta uyumanızı öneririm. Burada tehlikede değilsiniz. Aptallar."

Gözlerimi kırptım. Sesi biraz Kik gibi çıkmıştı.

Aaden bana arkasını dönmüştü. "Geç oldu. Boynuzsuz olan haklı. Sadece uyumalıyız. Sabah her şey daha iyi olacak."

Öyle mi acaba? Aç olmadığım halde güveçten bir kase aldım ve kendimi ağzıma tıktırmaya zorladım.

Yemek içimi ısıttı. Kendimi pelerinine sararak, Kik'le yaptığım gibi Yeni Kankamın altına kıvrıldım. Orry de bana katıldı ve kollarımın arasına sokuldu.

"Onlarla çok eğlenirdiniz," diye fısıldadı.

Cormac ve Aaden'in arasında kıvrılırken, o acı verici yanmadan kurtulmaya çalıştığımı hayal ettiğimde karnıma bir sıcaklık şimşegi çaktı.

"Eğlenceli hissettirmedim," diye mırıldandım. "Garip ve tuhaf hissettim."

Ve tehlikeli, yeni ve heyecan verici.

Yakınına sokuldu. "Güven bana, eğer bir daha böyle bir şansın olursa, bunu kullan. Yaptığın şeylerden pişman olmayacaksın ama yapmadığın şeylerden - ya da insanlardan- pişman olacaksın."

Çoktan yaptım, ve bu . . .bu *çılgıncaydı*.

Pişmanlık ya da eğlence hakkında bir şey duymak istemiyordum. Bu gün çok ağır geçmişti.

Pelerinimi başıma çekip uyur gibi yaptım, Aaden ve Cormac da... hırıltılı nefes alış verişlerinden ve dönüp durmalarından anlaşıldığı kadarıyla aynı şeyi yapmaya çalışıyorlardı.

OceanofPDF.com

NINETEEN

"C" "Yatağa dön ve oyna."

Aaden pencereden döndü ve yatağındaki kırıışık saçlı sarışın güzele baktı. Ay ışığı çıplak tenine vuruyor ve ona yarı sıritarak bakarken dişleri parlıyordu. "Yine mi?"

"Seni hayvanla ilgili düşüncelerinden koparacak herhangi bir şey." "Adı Silver'dı."

"Gerçekten öyle miydi? Bir adı yoktu." Aaden kıkırdadı. "Bu yeterince doğru."

"Zar zor da olsa konuştu." Güzel kadın titredi, göğüsleri de onunla birlikte titredi. "Yani, öz annesi onu istemedi, değil mi?"

Aaden onun ayak bileklerini yakaladı ve sarsıldı. Muhteşem fae dişisi zevkle ciyaktı, ardından tırnaklarını gövdesinin yanlarına doğru sürüklemeye başladı.

İki koluyla boynuna sarıldı ve onu kendine çekti. "Ama belki de fazla konuşmayan birini tercih edersin." Aşağı uzanarak onun kalçalarının arasını okşadı. "Mmm?"

Aaden alçak sesle inledi. "Bunu da yapmadı."

"Hayır," diye mırıldandı kadın, daha hızlı okşayarak. "İşte bu yüzden benimlesin. Seni seviyorum Addy."

Nefes nefese, tekmeler atarak irkilerek uyandım ve üzerimi örten ince battaniyeyi ittim. Ter üzerimi kaplamış, alnımda ve üst dudağımda boncuk boncuk olmuştu. Gümüş rengi saçlarımın düğümlenmiş dağınıklığı arasında başımın yanlarını tuttum ve sertçe nefes aldım.

Aaden başka bir kadınla. Yumruklarımı kucacımda sıkarak Aaden'in uyuyan haline baktım. Usulca mırıldandı ve yüzüme doğru yuvarlandı; ben de ay ışığında yüzünü inceledim.

Ay ışığı tıpkı rüyamda olduğu gibi *onun* da tenini yalamıştı.

Bildiğim kadarıyla onun derisini nasıl yalayabilirdi. Onu nasıl çirkin olarak nitelendirmiştim? O çok güzeldi.

Cormac sırt üstü yatı ve ben de ona ters ters baktım.

Aaden'in 'gece aktiviteleri' hakkında hiçbir şey yoktu.

Yanma geri gelmişti ya da belki de hiç gitmemişti. Tenim ateş gibiydi. *Neden bu kadar sıcaktım?*

Nefes alamıyordum.

Ayağa fırladığımda, en azından ölü gibi uyuyan Orry'yi boynumdan çecek ve diğerlerinin arasından sessizce yolumu seçmeden önce onu yanımdan geçen bir dala asacak kadar aklım vardı. Yavaş nefesler aldım. Yavaş nefesler, sistemimden göğsüme ve zihnime akan öfkeye hiçbir şey yapmadı.

Aslında, öfke giderek artıyordu. Hepsi Aaden ve kadına yönelikti. Daha önce hiç öngörölü bir rüya görmemişim. Rüyalarım hep öyleydi. Rüyalar. Ama onu nasıl bu kadar mükemmel bir netlikte hayal etmişim? Her yönden benim zıttımdı. Yumuşak ve misafirperver. Rafine edilmiş. Muhtemelen

sevgi dolu bir aileden. Statü sahibi bir aile. İyi konuşuyor. Yatak odasına yabancı değil.

Onun Cormac'ın üstünde olduğu bir görüntü zihnimde canlandı ve dudaklarımdan bir hırıltı döküldü.

Ayaklarımın altındaki zemin yaylı ve nemliydi, yer yer çamurluydu ama belki de çocukluğumdan beri ilk kez duyularım beni terk etmişti. Aptal aptal yürüyordum.

Küçük gölün kenarına vardığımda, hafifçe şırıldayan suya ve diğer taraftaki ağaçların uzak silüetlerine baktım.

Çatlak.

Hançerimi çıkarıp çömeldim, dişlerimi gösterdim.

Yeni kankam da kıyıda bana katıldı, görünüşe göre agresif tavrımdan etkilenmemişti. "Bu gölün çekiciliğine karşı koyabilecek pek kimse yok."

Tek boynuzlu at arkadaşşıma kızgın değildim. Aaden ve Cormac'a kızgındım... kızgındım çünkü kendimi yetersiz hissediyordum.

Hançeri indirmek için kendimi zorladım.

"Sanırım erkekler de zamanı gelince gelecekler," diye düşündü. "Burada ilk siz varsınız çünkü... nasıl desem... *iki* cephede birden savaşıyorsunuz."

Ses tonum sertti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Durgun yüzeye baktı. "Loch Éad. İhtiyacınız olan nesne onun derinliklerinde yatıyor. Aradığınız şeyi bulmak için sadece nesneyi geri almalısınız."

Bu, kaynayan, çalkalanan öfkemden bana ulaştı. "Korunuyor mu?" "Güçlü olan hiçbir şey korumasız değildir," diye cevap verdi, sonra başını çevirip bana baktı. "Siz de dahil. Suyu korkmadan gir onun kucağındayken zarar vermek."

Onu yakından izledim. "Peki sudan çıktıktan sonra?"

Yumuşak bir kıkırtı onu terk etti. Yeni Kanka döndü ve ağaçlara doğru yürüdü. Her zaman karada savaşmayı tercih ederim. "Nesne. Onu tanıyacak mıyım?"

"Yapacaksın, altının çocuğu. Seni temin ederim. Sen ve erkek arkadaşların."

Bir kez daha yalnız kaldığımda, göğsümde biriken kızgınlığa karşı dişlerimi sıktım. Bu adamlardan birine karşı hisler beslememe nasıl izin vermiştim? Özellikle de kurda. Ondan *nefret* ediyordum. Ama içimdeki bu his... Ona öfkelenmek ve tamamen farklı nedenlerle canını yakmak istiyordum.

Çünkü sarışın fae ile seks yaptığında *beni* incitmişti. Alnımı ovuşturdu. Yoksa Aaden miydi? *İkisi de.*

Zihnimi kaplayan yoğun sisin arasından bir yaprak hışırtısı dikkatimi çekti. Omzumun üzerinden baktım, Cormac ağaçların arasından tökezleyerek çıkmıştı, yüzü fırtınaya dönmüştü.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu, kıyıya ve ağaçlara bakarak. "Kiminle konuşuyordun?"

Tekrar göle döndüm. "Seni hiç ilgilendirmez." "Tabii ki ilgilendirmez."

Çenem dişlerimi kıracak kadar sıkılmıştı. "Yanlış hatırlamıyorsam senin *başka bir yerde* işin var. *Benim işim* bu gölde. Bizi karanlığa götürecek nesne bu gölün içinde."

"Karanlık," dedi neredeyse şaşkınlıkla.

Sıcaklık sırtımı ısıttı ve kurda bakmak için döndüm, öfkem her santimiyle ortaya çıktı. "Ben içeri giriyorum."

Bakışlarında gölgeler belirdi. "Kiminle konuşuyordun? Aaden miydi? Kampta değil. Siz ikiniz benim arkamdan sık sık görüşüyor musunuz?" "Muhtemelen *onunla birlikte*dir," diye karşılık verdim.

Cormac alay etti. "Sakın bana onu kıskandığını söyleme."

Ellerimi deri yelegeime götürdüm ve düğümü çözmeye çalıştım. Cormac'ın dikkati altında bağları gevşeterek giysiden kurtuldum ve önünde çıplak göğüsle durdum. Elleri havaya kalktı ve ben geri adım attım, acı beni buz gibi bir rüzgâr gibi tokatladı.

"O ellerle bana dokunma," diye tersledim onu.

İçine çektiği nefes yavaş ve duyulabilirdi. "Göğüslerinizde tercih edeceğiniz başka eller var mı?"

Pantolonumun bağını çözdüm ve ondan da kurtuldum. Çok sıcaktım, çok rahatsızdım ve o kadar öfkeliydim ki kurdun postundan bir kilim yapmak üzereydim. "Ben nesneyi almaya gidiyorum."

"Güzel," diye tıslayarak cevap verdi. "Belki bu onun vücudundaki izlerini temizler."

Anlamsız sözlerine karşı başımı salladım ve suya doğru yürüdüm. Göl tabanı hızla alçaldı ve kendimi serin derinliklerine daldırmak için rafı ittim. Suyun sıcaklığının yardımcı olmasını bekliyorsam, yanılmışım. Cormac'ın sarışın fae ile olan görüntüleri beni her yönden hırpaladı ve yüzeyde yüzmeye odaklanabilmem için zihnimin ancak yeterli kısmını geride bıraktı. Suyu öfkeli kulaçlarla yarıyor ve görüşümü keskinleştirmek için etrafımdaki serin, neredeyse beyaz enerjiyi içime çekiyordum.

Yeni Kanka yanılmamıştı.

Nesne tam anlamıyla yüzeyin altında parlayan bir kaide üzerindeydi. Tam ortada. Kaide, göl tabanının geri kalanını kaplayan yosun ve yabani otlardan etkilenmemişti ama şimdiye kadar onu görememiştim. Bu *bir* tılsım *ya da* koruyucuya işaret ediyordu. Nesneye daha yakından baktım, vücudumu kırbaçlayan ve çarpan fırtınada merakı neredeyse hissedebiliyordum. Beyazdı. Saf beyaz. Yuvarlak ve küçüktü.

Elimde hançer, etrafımı inceledim. Herhangi bir sayıda yırtıcı pusuda bekliyor olabilirdi. Yeni Kankam bana sudan çıktığımda savaşın başlayacağını söylemişti ama neredeyse her parçam Aaden ve Cormac'ın ihanetleriyle meşgul olsa da eski içgüdülerim çoktan ölmüştü. Gümüş dallarımı kaideye doğru uzattım ve yanlara doğru kıvrılan oymalara dokundum.

Hiçbir şey.

Sonra elimi kaideye dokundurdum. Gölün derinliklerinden hiçbir şey sıçramadı.

Işıldayan nesneye bakarak, beyaz taşın bir ağaç dalına dönüşüp göl tabanında kaybolduğu yere kadar kesişen çizgileri takip ederek gravürleri tekrar inceledim. Kesişen çizgiler, hazine için bir taht oluşturmak üzere birbirine örülmüş dallarıydı.

Parmaklarımı küçük beyaz hazineye dokundurdum ve tamamen pürüzsüz olduğunu fark ettim. "Tohum kabuğu," dedim, kelimelerim baloncuklar içinde kaybolup yüzeye çıktı.

Bu da öyle olmalıydı. Ağacın büyüsunü içinde hissedebiliyordum, tıpkı İrlanda sarayındaki ruh ağacı gibi. Bu da bir ruh ağacı mıydı? Hatta belki de aynı ağacın bir parçası? Siyah, ağacı dibinden kırdı ve kaideye doğru ilerledi. Ağaç ve kaide gözlerimin önünde parçalandı.

Ağaç, hayatı pahasına bana bir tohum hediye etmişti.

Teşekkür ederim.

Değerli tohumu elime alıp, göğsümde ağır bir kederle suya geri döndüm.

Karanlıktan yüzerek çıktım, tohumu sıkıca kavradım. Parmaklarımın arasından ışık fişkırıyor, ileride parlıyor ve yolu aydınlatıyordu. Ama

Tohumu alırken hissettiğim küçük üzüntü baloncuğu da ağaç kadar kesin bir şekilde uçup gitti.

Karanlık öfke üç katına çıkıp imkânsız boyutlara ulaştığında boğuldum. Zihnimde yeni bir görüntü belirirken yüzeyin altında çığlık attım. Aaden ve Cormac arasındaki sarışın. Üçü birlikte hareket ediyordu, iki adam da tamamen ona odaklanmıştı.

Onun üzerinde.

Benim

zıttım.

Mükemmelli

k.

Göğsümü tutarak ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak gölden sendeleyerek çıktım. Su, saçlarımdan ve vücudumdan aşağıya doğru akıyordu. "İkiniz de bunu bana nasıl yapabildiniz?"

Cevabım bir kükreme oldu. Öyle bir haldeydim ki başımı hemen kaldıramadım - kaldırdığımda da ne olduğunu hemen anlayamadım.

Aaden, Cormac'ı öldürmeye çalışıyordu.

Cormac da Aaden'i öldürmeye çalışıyordu.

"Ben buraya gelmeden önce ikiniz ne yapıyordunuz?" Aaden kükredi, kılıcı havada savruluyordu. "Neden soyunmuş?"

Cormac geriye sıçrayarak ileri atıldı, ikiz bıçakları kehribar rengi bakışlarıyla aynı öldürücü ışıkla parlıyordu. "Senden gelmişti. İkiniz buradaydınız, konuşuyordunuz. İlişkiniz hakkındaki cehaletime gülüyordunuz."

Kaşlarım birbirine çarptı. Onun için kavga ediyorlardı. Sadece onunla yatmak için değil. Onun için *kavga* ediyorlardı. Onu seviyorlardı.

Yayımı ve okumu elime aldım ve gergin ipine iki ok yerleştirdim. "İkinizi de öldürmemem için bana tek bir sebep söyleyin." Güç, sesimi bir dalga halinde onlara doğru gönderdi.

Hipnotize olmuş gibi döndüler.

"Silver," diye hırladı Aaden.

Cormac bana doğru yaklaştı.

Benden sadece birkaç adım ötede, ölümcül bir silahı kendilerine doğrulttuğumu fark etmiş gibiydiler.

"Bu oklar asla ıskalamaz, biliyorsunuz," dedim onlara sessizce. "Her biriniz için bir tane. Bana ihanet ettiğiniz için. Onu seçtiğiniz için."

Aaden yaklaşarak, "Ben seni seçiyorum," dedi. "O diye biri yok." "Sizi birlikte gördüm!" Bağırdım.

"Başka kimse yok. Benim açımdan." Aaden kaşlarını çatı. "Peki onu seviyorsan neden Cormac'ı vuruyorsun?"

"Çünkü onu seviyor" diye bağırdım, tıpkı Cormac'ın "Çünkü o seni seviyor" diye bağırıldığı gibi.

Cormac gözlerini kırptırdı. "Neden Aaden'i vuracaksın ki?"

İki erkek birbirlerine bakarken yay kirişini sıktım. Bir yalan bakış. Muhtemelen aynı kadını tatmin ederken paylaştıkları bir bakış. *Aynı* anda. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Silver," dedi Aaden yavaşça, bana dokunmak için uzanarak. "Yayı bırak ve yanıma gel."

Cormac'ın omuzları çöktü ve o da bana doğru uzandı. "Başka kimse yok."

Sanki aptal olduğumu düşündüler.

Ama belki de onlara daha değerli bir seçim olduğumu gösterebilirdim. Eğer onları öldürürsem, bu *beni* de öldürürdü. Kelimenin tam anlamıyla, ama aynı zamanda ... varlığım onların gözlerindeki ışığın sönmesi fikriyle ağlıyordu, hatta onların bir başkasıyla birlikte olması fikriyle acı çekiyordum.

Yayımı bir kenara bırakarak Cormac'ın tuniğini kavradım ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı Aaden'inkilere değdirirken onu kendime doğru çektim.

Acı.

Dokunuşu acı vericiydi ama içindeki acı daha kötüydü. Onu bir başkasına kaptırma ihtimalinin acısı. Nefes nefese kaldım.

Çünkü aynı acıya ilham veren bir başkası daha vardı.

Cormac ellerini ıslak saçlarımın arasına soktu ve alnını kısa bir süreliğine şakağıma dayadı. Vücudu arkamda gergindi ve burnunu çenemde gezdirdiğinde vücudumdaki her kas gevşedi. Aaden'in dokunuşundan kaynaklanan bıçaklanma hissi eriyip gitti.

İçimi çektim.

"Sana bunu yapabilmesinden nefret ediyorum," diye sustu Aaden, sesi titriyordu. Gözlerimi açarak bir elimi yanağına dayadım. Bu her neyse, Ruhum kalıp bu işi çözmemi istiyordu. Bu her neyse onlarla birlikte güçlendirmemi. Orry'nin dediği gibi pişmanlık içinde yaşamamamı.

"Dokun bana," dedim ona.

Yeşil gözlerinin yönü hemen göğüslerime doğru alçaldı. İnledi. "Zevkle."

Cormac boynumu yana yatırdı ve iki erkeğin sıcaklığı ve dillerinin sıcaklığının yanı sıra vücudumda dolaşan çok sayıda elin hissine kapıldım.

"Sevgilim," dedi Cormac, sesi alçaktı. "Biriyle birlikte oldun mu?" "Hayır, ama şu anda ikinizle de seks yapmak istiyorum," diye cevap verdim. ciddiyle.

Aaden kıkırdadı ve meme ucumdaki titreşim hissine karşı sarsıldım.

"İstediği şeyden asla çekinmez."

"İşte bu yüzden ondan gözümü ayıramıyorum," diye cevap verdi Cormac ve kısa bir kıkırdama ekledi. Elleri karnımın üzerinde gezindi ve ben doğruldum. Yanma azalmış olabilirdi ama geride keskin bir sızı kalmıştı.

"Alabilir miyim?" diye sordu kurt, kalçamın üstünde duraklayarak. Kıpırdandım. "Evet. Şimdi."

Aaden çenemi eğmek için durakladı. Bakışları omzumun üzerinden kaydı. "Bundan hoşlanmadım."

"Yapmak zorunda değilsin." Cormac söyledi.

Aden'in çenesini tutarak dikkatini tekrar kendime çekmeye çalıştım. "Neyi sevmiyorsun?"

Yanakları kızardı. *En sevdiğim*. "Sana ilk o dokunacak. İlk olarak. Bu çok özel, Silver. Bunu senin için yapmak istiyorum. Bu tür bir dokunuşu henüz deneyimlememiş olsaydım ve bunu başka bir kadınla yapmayı seçseydim nasıl hissedeceğini bir düşün."

Kaşlarım birbirine çatıldı.

Cormac kuru bir sesle, "Sen yaptın," dedi.

Doğru.

Aaden hırladı, "O zaman kenara çekilmeye ne dersin?"

Cormac'ın yüzünde toplanan fırtına bulutlarını izlemek için geriye ve yukarı baktım.

Bu benim de favorimdi, *onun* bakışları arasında en sevdiğim. "Peki ya o seçerse?" Cormac karşılık verdi.

Aaden ön kollarımı kavradı. "Silver, bunun benim için mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Bazı deneyimleri benim yerime onunla paylaşmayı seçmiş olman her zaman aramızda kalacak."

"Benimle olursa olmaz-"

"Dur!" Bağırdım.

Bir elimi Aaden'in yanağına, diğer elimi de Cormac'inkine koyduğumda öfkeleri neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Aralarına girerek tekrar parmak uçlarımda yükseldim ve yüzlerini iki yanıma, alınlarını da şakaklarıma bastırdım.

Hepimiz bir ağızdan iç geçirdik ve gerginliğin azaldığını hissettim. "Lütfen. Kavga etmeyin." Gümüş güç dallarımı yukarı çekerek, onlara biraz enerji vermek için her erkeğe bir tane gönderdim. Onları yatıştıracak bir şey.

"Dokunuyoruz ve hiç acı yok," diye mırıldandı Aaden, dudakları tenimin üzerinde fısıldayarak.

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı ama her zerremde dolaşan mutlak mutluluk bana galip geldi. "O zaman tadını çıkaracağız."

Çünkü sadece Underhill'in gerçekten bildiği gibi, iyi olan hiçbir şey sonsuza dek süremezdi. Mutluluk fedakârlık gerektirirdi. Bu, şu anda, mutluluktu.

Yeşil büyü gümüşümle el ele tutuşmak için yükseldi.

Gülümsedim, gözlerim hâlâ kapalıydı ve Cormac'ın kehribar kenarlı karanlık dallarının bizimkilere katılmak üzere yükselişini izledim. Tereddüt etti, büyüsünü benimkinden bir santim uzakta tutuyordu. Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenmeye hazırım."

Ben de öyleydim.

Gümüş dalımı onun gücünün önünde oynatarak, ortaya çıkan kıkırdamasına sııttım.

Büyüsünü benimkinin etrafına sardı ve ellerim yeniden bedenimin üzerinde gezindi.

Farklı.

Kaşlarımı çattım. Dokunuş soğuktu ve-

Aaden'in acı ığılığı benimkini ancak geçti. Cormac'ın laneti bir an sonra geldi. Onlardan uzaklaştım.

Denedim.

Kör bir hançere benzeyen keskin bir şey karnımı deldi. Çığlık attım ve aşağıya baktım ama o her neyse beni Aaden'e doğru *tuttu*. Bir sarmaşık. Ya da bir ip.

"Lanet olası dikenler," diye inledi Aaden.

Gözlerim açıldı. O haklıydı. Ve ikimizi de sarmışlardı.

Çerçevelerimize doğru *sürünerek ilerlediler* ve ağızlarımızı birbirine bağladılar.

Aaden'in bakışları omzumun üzerinden yuvarlanarak Cormac'ın sırtıma yapıştığını fark etmemi sağladı.

Ve mücadele ediyor.

Kekeleyen sesleri dinledim ve dehşetim arttı. "Boğuluyor!" Aaden'in ağzına doğru çığlık attım, ancak soğğun kendi boynuma doğru ilerlediğini ve orada sıkılaştığını hissettim.

Aynı güç, her neyse, beni boğuyordu. Gümüş büyüme uzandım, ancak onu yeşil ve kehribar kenarlı bir karanlık karmaşası içinde kaybolmuş buldum.

Parlak beyaz alevli.

Kulakları sağır eden bir patlama beni havaya fırlattı, vücudumdaki dikenleri söktü ve soğğu yaktı. Kumlu kıyıya vurdum ve yuvarlanarak durdum.

Toynak sesleri üzerine yanağımı yıkanmış dallar ve taşlardan oluşan bir tepeciğin üzerinden kaldırdım.

Yeni kankam beni dürttü. "Savaş bitti. Seni burada bırakıyorum." "O iyi mi?"

Çömelip kalkmayı başardım ve gözyaşları içindeki Orry'ye baktım. "Sana yardım etmeme izin vermedi," diye hıçkırdı.

"Ölmüş olurdun," diye cevap verdi boynuzsuz tek boynuzlu at. "Bildiğin gibi bu senin kaderin değil."

Beyaz büyüü dışa doğru titreşerek beni ve diğerlerini sardı. Aaden ve Cormac sendeleyerek bize katıldılar ve ben kurdun boynundaki yaralara bakarak irkildim, sonra Aaden'in vücudundaki delinme yaralarına bakarak tekrar irkildim. İkisi de beni görünce soldular.

"O da neydi?" Tek boynuzlu ata sordum. "Ne oldu?" Dikenlerle ilgili olanlardan bahsetmiyordum. Sanki düşüncelerimin üzerinden bir bulut kalkmıştı. Yanma hissi gitmişti. Acı ve her şeyi kapsayan kıskançlık, sabah ışığının yaktığı bir sis gibi yok olmuştu.

Öfke. Kayıp ve ihanet duygusu.

Göle tekrar bakarken midem bulandı. "Loch Éad ne anlama geliyor?"

Tek boynuzlu at cevap verdi, "Kıskançlık Gölü. Suyun üzerindeki tılsım çok güçlü ve gerçek kıyılardan çok uzaklara sızıyor. Dünden beri seni esir almış durumda."

Yanma başladığında. "Neden bana söylemedin?" I ... Doğru ya da gerçek olmayan o kadar çok şey hissetmişim ki. Cormac'a onu sevdiğimi söylemiş miydim? Çünkü kesinlikle hissetmişim.

İkiz bakışların ağırlığını üzerimde hissettim ama iki adama da bakacak cesaretim yoktu.

"Ben de sana devam etmeni söylemişim," diye fısıldadı Orry. "Çok özür dilerim, bilmiyordum. Duygularının gerçek olduğunu sanmışım."

Cormac boynunu ovuşturarak bir dizinin üzerine çöktü. "Ne diyorsun sen? Tüm bunların arkasında göl mü vardı?"

Tek boynuzlu at, "Göl ancak duygular varsa sihrini kullanabilir," diye düşündü. "Ne yazık ki, tılsım bir kez başladığında, hayatta kalmanın tek bir yolu vardır. Binlerce yıldır yaşam tohumunu koruyan şey de budur."

Yüzümü ovuşturdum. "Işığın."

"Bahsettiğim şey bu değil. Seni gölden kurtarmakta benim bir rolüm yok."

"Ama öpüştüğümüzde dikenler battı," diye ağzından kaçırdı Aaden.

Cormac başını kaldırdı. "Üçümüz *dokunduğumuzda*. Öpüştüğünüzde değil. O daha önce oldu."

Aaden ona baktı. "Peki ya ikinizi de ölümüne boğan gümüş zincirler?"

Gümüş zincirler mi? Soğuk sürünme hissi bu muydu?

Yutkundum. "Bizi kurtardın," dedim Yeni Kanka'ya. "Işığınla." "Sadece kendinizden."

Kik'i geri istedim. Ara sıra saçmalıyor olabilir ama en azından şifreli bir saçmalık değildi.

"Artık tohum senin elinde, bana ya da korumama ihtiyacın yok," dedi tek boynuzlu at. "Elveda, altının çocuğu."

Titreyen dizlerimin üzerinde durdum. "Bir yönümüz olabilir ama hâlâ yardıma ihtiyacımız var." Buna hiç bu kadar inanmamıştım. Şu anda neler olduğunu İrlanda'da amaçsızca dolaştığım zamankinden daha az anlıyordum, Tanrı aşkına!

Tek boynuzlu at hemen cevap vermedi.

Burnunu omzuma dokunmak için indirdi ve sesine hafif bir keder karıştı. "Önünde uzanan yolda denge yüzüne gülsün." Sonra, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, o kadar sessizce ki sözlerini ancak yakalayabildim, ekledi: "Dikenli öpücükler ve gümüş zincirler."

TWENTY

T Ertesi sabah, toprağın üzerinde garip, sert bir ayazla gün ağardı.

-Garip, çünkü o ana kadar hava soğuktan başka bir şey değildi. Soğuk hiçbirimizi uyandırmamıştı. Göldeki olaydan sonra hiçbirimizin gerçekten uyuduğunu sanmıyordum.

Gece için durmadan önce 10 mil kadar uzaklaşmıştık. Sadece güvenli tarafta olmak için.

Yükselen güneşe rağmen etrafımdaki havanın sıcaklığı düşerken uyanık bir şekilde yatarken kendimi oturmaya zorladım. Ejderha pullu tuniğimden düşen buz parçaları saçlarıma ve tenime yapıştı.

Cormac solumdan yaklaşık yirmi adım ötedeki bir ağaca yaslanmıştı, ben hareket ederken gözleri beni bırakmıyordu. Diğer tarafa bakmak için döndüm. Aaden diğer yönde, yirmi adım ötede, sırtını topraktan çıkan bir kayaya dayamış oturuyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü sanki acı çekiyormuş gibi sıkışmıştı.

Yüzümü buruşturdum ve ayağa kalkıp üzerimin tozunu aldım. "Gidelim o zaman."

Orry titreyerek boynuma sertçe sarıldı. "Neden bu kadar soğuk? Bahar yaza dönüyor."

Çantalarımızdaki sarı meyvelerden bir parça yedirdim ve sorusunu düşündüm. İyi bir soruydu. "Neden soğuk?"

Çocuklardan hangisi cevap verecekti? Gölde olanlar hakkında konuşmamıştık. Onlar da bu konuda benim gibi parçalanmış hissediyorlar mıydı? Eğer birbirimize karşı bir şey hissetmiyor olsaydık, göl bizi etkilemezdi. Etkilemiş olması, olanları inkâr edemiyor olmamız neredeyse daha kötüydü.

Önce Cormac konuştu. "Dün bir şeyi tetikledik."

Homurdandım. "Yeni bir şey değil."

Gözlerini devirdi ama onda bir şeyler yumuşamıştı sanırım. Artık ipek bir perdenin ardındaki jilet gibi. İlerleme, diyecek kadar ileri gidebilirim. Ama jilet her an kesip atabilirdi. Benim de ona karşı hissettiklerim hemen hemen aynıydı.

Aaden sessizce, "Aldığın eşyanın dünyaya bir bedeli vardı," dedi. Ona döndüm. Cormac yumuşamışken, Aaden'de farklı bir değişim vardı. Yorgun görünüyordu, sanki içinde kendi savaşını veriyordu.

Rüyalarımnda onunla ve Cormac'la birlikte gördüğüm kadını düşünmemeye çalıştım. Belki de tüm bu durum onu da rahatsız ediyordu?

Elimi ona doğru uzattım ama irkildi. "Yapma."

Sadece o tek kelime. Bir tokat gibi, onun için duyduğum endişeden dolayı beni şok etti.

Doğru. "Teşekkür ederim." İki kelimeyi tükürerek söyledim.

Orry neredeyse tıslamaya benzeyen bir ses çıkardı. "O küçük kaltak. Onu teselli etmeye gittiğinde cidden seni susturdu mu? Tanrıçalar! Bazı erkekler kendi yüklerinden o kadar habersiz ki."

Haklıydı, ama Orry'nin de bir hikâyesi olduğunu fark etmişim, kendi nedenleriyle sessiz kaldığı bir hikâye.

"Teşekkürler mi?" Şaşkınlığı ağırdı. Umurumda değildi. Rüyalarımnda onunla ve Cormac'la birlikte olan sarışın kadın belli ki Kıskançlık Gölü'ndeki bir illüzyonun parçasıydı ama o resimden çıkmış olsa bile zihnim Aaden'in beni benim onu istediğim gibi istemediği inancıyla meşguldü.

Cormac'a gittim. "Seninle geleceğim."

Kara kaşları havaya kalktı. "Başka bir binek bulmak istemiyor musun?" Omuz silktim. "Senin atın ikimiz için de yeterince güçlü."

Diğer atların yanında koşabilirdim ama bu, karanlıkla savaşmak için ihtiyaç duyacağım enerjiyi boşa harcamak olurdu. Evet, kendi bineğimi tercih ederdim ama Yeni Kankam beni taşıyacak kimsem olmadan bırakıp gitmişti. Yani, onu gerçekten suçlayamazdım. Kazanmak için bir yol olmadan bilinmeyen karanlığa at sürmek neredeyse bir ölüm cezasıydı.

Hızlı bir sıçrayışla, daha önce Cormac'a ait olan atın üzerine çıktım. Aygırın boynunu okşadım, o da tek ayağıyla mıncıkladı. *Kabul edilebilir.* Cormac arkamdan kendini yukarı çekti.

Kolu benimkine değdi ve ...

"Lanet olsun!" Boğucu sarmaşıkların hissi tekrar başladığında kendimi attan aşağı attım ve Cormac'tan kaçmaya çalıştım.

Orry daha sıkı sarıldı, küçük bir pençeyle bana vurdu. "Bir ata ihtiyacın olacak, tatlım. Nasıl bakarsan bak, seninle çıplak hayal etmek ne kadar eğlenceli olursa olsun, şu anda güzelliklere dokunamazsın. Isırırılar."

Görünüşe göre Orry haklıydı. Çocuklarla aramda her ne varsa, bir haftadır karnı aç olan bir ejderhadan daha sert ısırıyordu.

İçimi çektim. "Bana bir at bulmalıyız."

Vardığımız ilk köy küçüktü ve oradaki insanlar da toprağı kaplayan don nedeniyle bizim kadar şaşkındı. Tarlalarındaki zarar görmüş ekinleri değerlendirirken şaşkın ve *umutsuzdular*. Güneş tepedeyken, öğlen saatlerine doğru ilerlerken bile, kırağı ayakların altında çıtırdıyordu.

Cormac ve Aaden'in arkasından atları sürerek içeri girerken gözleri bizi takip etti.

"Sadece ata binmeliydin." Yaklaşık onuncu kez söyledim.

"Bizim ata binip senin yürümen doğru değil," dedi Aaden sert bir sesle. "Sana burada bir at bulacağız."

Bugün ilk kez kibar sayılabilecek bir şey söylemesine şaşırdım.

Yerden kendime doğru yeşil bir enerji çektim, gümüş büyümle bu dalı sarmalamak istiyordum, böylece gücü binecek bir at aramaya gönderebilecektim - ya da en azından yapmaya çalıştığım buydu.

Hiçbir şey yoktu. Yerden enerji çekmeye çalıştığım da hiçbir şey yoktu.

"Dayan," dedim. "Bir s o r u n var. Yerden enerji çekmeye çalış zemin."

İki çocuğun bunu yapmasını izledim. Aaden'in yeşil büyüsü ve Cormac'ın kehribar rengi büyüsü toprağı çekiştirerek kıvrılıyordu.

Hiçbir şey.

Cormac homurdandı. "Ayaz mı?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Anladığım kadarıyla don, tohum k a b u ğ u n u almamıza bir yanıt. Denge."

Olan bu mu anne?

Ondan yardım istemekten daha iyisini biliyordum.

Bir nefes üfledim ve önümdeki havada açıkça görülebilen bir bulut halinde kaldı. Çocuklar şimdi mağaralarında daha ne kadar üşüyeceklerdi?

Zamanımız tükeniyor olmalıydı.

Sigella'nın sesi içime fısıldadı. *Tohum kabuğunu almanın bu yeşil adaya bir bedeli vardı. Tıpkı her Unseelie büyüünün bir bedeli olduğu gibi. Ölüm o tohum kabuğunu takip ediyor. Şimdi, o ölüm çocuklara doğru ilerliyor.*

"Ne kadar zaman var?" Koşmaya başladım.

Sigella sessizdi, o kadar sessizdi ki cevap vermeyeceğini düşündüm. Daha önce bana hiç böyle gelmemişti. Ama ben de daha önce hiç yaşam tohumuna sahip olmamıştım. Belki de kapsül onun hapishanesini zayıflatmıştı. Ya da belki de benimle hiç konuşmuyordu ve bu görevin stresi sonunda dikişlerimi çekiyordu.

Uzun, yeşil bir otlaktaki çitin diğer tarafında siyah bir at duruyordu. Meraya bitişik olan evdeki insanlara sormak için durmadım. Çitin üzerinden atladım ve ata doğru koştum, atın kalbine dokunmak için gümüş büyümden bir iplik gönderdim.

İyi kalpli, güçlü ve istekliydi ama bundan daha fazlası, sıkılmıştı. Bu at macera istiyordu.

"Bunu sana verebilirim, Güzelim." Çocukların yetişip yetişmediğini görmek için arkama bakmadan çıplak sırtına sıçradım. Altımdaki kısrak homurdanarak ileri atıldı ama dörtnala giderken büyüüm beni yerimde tuttu.

Gün bitmeden.

Sigella'nın sesi, öldürmek için keskinleştirilmiş bir bıçak kadar kesin bir şekilde içimi kesti. Nefesim kesildi. Gün bitmeden önce...
on iki saat mi?

"Sıkı sürmeliyiz," diye bağırdım çocuklara.

Kıskançlık Gölü'nden aldığım tohum kabuğu kalça kesemin içinde güvenle saklanıyordu ama onu hissedebiliyordum... mırıldanıyor muydu? Ona uzandım ve

kör edici beyaz kapsülü serbest bıraktı.

Şimdi daha mı küçüktü?

Kısrağın boynuna dokundum. "Sakin ol."

Her ne kadar dörtlale koşmaya devam etmek istesem de, doğru yöne gitmemiz gerekiyordu.

Cormac kayarak yanımda durdu ve Aaden diğer tarafa geçti. Tıpkı dün geceki gibi, atlar hariç. *Odaklan, Silver.*

Harika, şimdi ben de kendime öyle diyordum.

"Bu bir çatlak mı?" Tohum kabuğunu ikisinin de görebileceği şekilde yuvarladım, içimde bir korku belirdi. Tohum kabuğunun küçüldüğü hissi konusunda yanılmış olmak istiyordum.

"Bu bizi mağaraya nasıl götüreceksin?" Aaden alçak bir sesle söyledi.

Sonra, "Dün geceki kadar parlamıyor."

Bu konuda haklıydı. Hala bir pislik. Ama haklıydı.

"Boşa harcamak için çok yüksek bir bedel." Ne yapacağıma dair bir fikrim vardı ama bu beni korkutuyordu. Hayatımda yaptığım hiçbir şey beni bu kadar korkutmamıştı, Underhill'de karşılaştığım hiçbir şey beni bu kadar korkutmamıştı. Diğer diyardaki siyah kurdeleleri gördüğümde yaşadığım dehşet bile bununla kıyaslanamazdı.

Biz izlerken bile tohum kabuğu küçüldü, bir şeftali çekirdeği büyüklüğüne inene kadar küçüldü.

Eğer bir şey yapmazsak, çocukları bulmak ve karanlığı durdurmak için tek şansımızı kaybedecektik...

"Ne oluyor lan?" Cormac homurdandı. "Nasıl olur da-"

Üzüm büyüklüğündeki çekirdek kabuğunu ağzıma sokup yuttuğumda henüz konuşmasını bitirmemişti.

Çocuklar bağırmaya başlayınca gözlerimi kapattım. "Kesin sesinizi, ikiniz de," diye bağırdım. "Tek yolu bu."

"O şey... gölün içindeydi!" Aaden bağırdı. "Sana neler yapabileceğini bilmiyorsun!" Nefesini içine çekti. "*Bize.*"

Tohum kabuğu karnıma çarptığında gözlerimi açtım. Sihrimi dokudum ve gümüş iplikler soluk beyaz bir tutamla birleşti. Tohum kabuğunun içindeki büyü mü? Birleştirdiğim büyü ipliklerini ot ya da at arar gibi dışarı gönderdim, ama bu sefer çocukları arıyordum, yani karanlığı.

Birbirine dolanan büyüler birbirinin etrafında sıkılaştı ve ben sesimi bularak nefes aldım, sonra kısrağımın yanlarına vurdum. "Biniyoruz!"

Devam edip etmeyeceklerini görmek için beklemedim. Benim olmayan büyü'nün gümüş ipliklerime sıkıca yapıştığını hissedebiliyordum. Enerjim biterse ya da iki ipliği çözmeye çalışırsam ne olacağını bilmek istemiyordum.

Altımdaki at tarlalar ve yollar boyunca dörtnala koşuyordu, İnsanların motorlu araçlarının korna çalıp klakson çaldığı bir yerde. Çitlerin ve çitlerin üzerinden atladı. Her şeye rağmen tohum kabuğunun büyü'sü sabit kaldı.

Büyüyü yamyamlaştıran her neyse, tohum artık içimde korunuyordu.

Bunun bir bedeli olacak, seni küçük aptal. Bezelye beyninle anlayabileceğinden çok daha büyük bir bedel.

Sigella'nın sesi bir kez daha oradaydı ve beni çeğiştiriyordu. En kötü kısmı? Başka biri tarafından yankılanıyordu.

"Bu neye mal olacak?" Orry sordu, sözleri etrafımızı sarmıştı. "Demek istediğim, işe yarıyor, bunu anlıyorum - kapsülün bizi yönlendirdiğini ben bile görebiliyorum - ama ... sana zarar vermesini istemiyorum. Ya bir ağaca dönüşürsen?"

Gülerdim ama ...bunun gerçekleşme ihtimali oldukça yüksekti. "Bir bedeli olacağını biliyorum ve ödeyeceğim."

Mola vermeden önce atları dörtnala koşturabildiğimiz kadar koşturduk.

Cormac'ın sesi gergindi. "Yürümeye devam edeceğiz. Atların rüzgârlarını yakalamaları gerek."

"Neden kızgınsın?" Onu inceleyerek sordum.

"Çünkü yerden ya da etrafımızdaki dünyadan bir şey çekemiyorum, bu da bir şeyin sihrimizi kullanmamızı engellediği anlamına geliyor." Yüzünü buruşturdu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Aaden. "Bu onun hatası değil."

"Silver'a bağırıyorum," diye tükürdü Cormac. "Kızgınlığım çünkü sürekli bariyerlere çarpıyoruz. Avladığımız şeyin gücü var. Biraz ilerleme kaydediyoruz, sonra halı altımızdan çekiliyor."

Kaşlarımı çattım. "Burada hiç halı yok."

"Konuşma tarzı, tatlım," diye fısıldadı Orry hızla. "Beklenmedik bir şey olacak demek."

O zaman bunu neden söylemedi?

Atım yanımda yürüyordu, tüyleri terden kayganlaşmıştı. Bir elimi üzerinde tutuyordum, böylece kalp atış hızının tekrar başlayabilecek kadar düştüğünü hissedebiliyordum.

Aaden bana yaklaşmaya cesaret etti. "İyi misin? Tohum kabuğu canını yakıyor mu?"

Omuz silktim. "Bu sabah benimle konuştuktan sonra neden endişelendiğinden emin değilim."

"Gümüüş." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Her şeyin nasıl olabileceğine dair bir fikrim, bir umudum vardı. Gölden bu yana, başka bir yol açılıyor gibi görünüyor ve ben kafamı toparlamakta zorlanıyorum."

Gölde olanları herhangi birimizin sineye çektiğini mi düşünüyordu? "Beni uzaklaştırmak çözüm değil."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru olabilir, ama bu diyara geldiğinizden beri yaptıklarınızdan ne eksik ne de fazla. Ve bunu kolaylıkla yapıyorsun."

başkalarını uzak tutmanın uzun süredir nasıl başa çıktığınızı gösterdiğini öne sürüyor."

Keskin bir nefes aldım, kaburgalarımın altına saplanan bıçak gibi bir hisle gözlerim büyüdü.

Aaden'in bakışlarında bir şey titreşti ama dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bunu ben mi yaptım? İnsanları uzaklaştırdım mı? Bu suçlamanın tamamen adil olduğundan emin değildim. Kik ve Underhill'deki birkaç dost canlısı yaratık dışında yalnız büyümüştüm. Bir varlığı yakınına davet etmek, ikinizin birbirinize yardım edeceğine ve birbirinize bakacağınıza dair sessiz bir anlaşmaydı. Bu, ben de dahil olmak üzere pek çok yaratığın verebileceği bir söz değildi. Annem bile bu sözü veremezdi ve eğer bir ebeveyn sizi her zaman koruma sözü veremiyorsa, o zaman kimse veremezdi. Eğer başkalarını kendimden uzaklaştırdıysam, bunu gerçekçi olduğum için yaptım, daha derin bağlar kurmaya direndiğim için değil.

En azından ben öyle sanıyordum.

Cormac kısırağımın başını itti, böylece çocuklar bir kez daha beni kuşatarak düşüncelerimden uzaklaştırdılar.

Elimi yüzümde gezdirdim. Ne dağınıklık ama.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Tohum sana bir şey yaptı mı?"

"Henüz yapmadı."

"Ne demek 'henüz değil'?" Cormac'ın sorusu en ölümcül tonuyla gelmişti. Beni ürperten bir tonda.

Sorusu önemsizmiş gibi omuz silktilim. Sanki endişeli değilmişim gibi. Belki de kendimi ikna etmem gereken şey de buydu. "Her şeyin bir dengesi olmalı. Bu bir armağan, benimkiyle karışmış bir güç. Bir bedeli olacak ama... henüz değil. Sanırım," korkumu yüksek sesle dile getirerek alt dudağımı çiğnedim, "çocuklar bulunduktan sonra."

Zamanın ilerlediğini, akıp gittiğini hissedebiliyordum. Tohum kabuğu içimde bile küçülüyordu. Elimde olduğundan daha yavaştı ama yine de küçülüyordu. Ölüyordu.

Bu da atları yerin dibine sokmamız gerekebileceği anlamına geliyordu.

Elimi tekrar kısırağımın yanına koydum. Kalp atışları sakinleşmişti. Tekrar üzerine atladım. "Atlar düşene kadar gidiyoruz."

Bunu yüksek sesle söylemek bile içimi burktu. Atlara zarar vermek istemedim.

Kesinlikle bu değil.

Cormac başını salladı ve Aaden'e baktığımda onun da yüzünün asık olduğunu gördüm. "Günün sonu," diye tekrarladım ve kısırağımın boynuna eğilerek onu

Topuklarımla öne doğru.

Saatler, karanlık ve don onları almadan önce çocukları bulmak için saatlerimiz vardı.

Tanrı bizimle olsun, Kik'in Lugh'la ilgili hikâyelerini hiç etkileyici bulmamıştım ama şansının yaver gitmesi gereken bir zaman varsa, o zaman şimdi idi.

TWENTY-ONE

M Dişlerim takırdadı. Tek ben değildim. Üçümüz o kadar çok gürültü yapıyorduk ki, karanlığı uyarmaya gerek kalmayacaktı.

Bizim varlığımız. Ya da yakınlardaki herhangi bir yırtıcı hayvanın.

Tabii bu dondan kurtulan yırtıcılar varsa.

Her şey ölmüştü. Atlarımızı öldürenin hız olacağını düşünmüştüm ama tıpkı ağaçlar ve çalılar, küçük ve büyük hayvanlar gibi atlarımız da dondurucu soğuklara yenik düşmüştü. Bırakın diğer canlıları, kendimizi ısıtmak için bile enerji çekemiyorduk. Geride ölü olarak bırakılmışlardı.

"Daha fazla gidemeyiz," dedi Aaden konuşmalar arasında, yüzünün alt yarısını tuniğinin altına sıkıştırdığı için sesi boğuk çıkıyordu.

Güç rezervlerimiz bizi ancak bir yere kadar götürebilir. Bu yüzden Fae'ler her zaman çevrelerinden güç alırlar.

Cormac beni diğer taraftan sıkıştırdı. "Tohum ne yapıyor? Yine küçülüyor mu?"

Titredim ve başımı salladım. "Hâlâ aynı." Yaklaşık bir saat önce tohumun küçülmesi durmuştu. Aslında ... "Sanırım daha da güçleniyor.

Daha büyük."

Aaden küfretti.

"Bir de bana sor," dedi Cormac. "Bütün bunlar bittiğinde, bazı lanet cevaplar istiyorum."

Homurdandım.

"Cevaplar?" Aaden kelimeyi sanki ilk kez deniyormuş gibi yavaşça söyledi. "Nedir onlar?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı Unseelie cevap olarak. "Yine de saraya döndüğümüz anda bizden talep edilecek olan şey tam olarak bu."

Orry'nin sesi yeleğimin altına gömüldüğü yerden zar zor duyuluyordu. "Taleplerini zengin göt deliklerine sokabilirler."

Buna itiraz edemezdim. Sanki hiçbiri burada kötü adamı aramak için vücut parçalarını dondurmuyordu. Ancak midem başka bir nedenden dolayı bulandı.

Dudaklarımı yaladım. Cadının sözlerini hâlâ Aaden ya da Cormac'a söylememiştim.

Doğru ya da yanlış olsun, bu bilgiyi kendime saklamak için nedenlerim şimdi ... gibi görünüyordu.

Paltry. Ya da sahtekar, belki.

Bir şekilde, *bir yerlerde*, onların duygularını önemsemeye başlamıştım. *Lanet olsun*. Kik buna kahkahalarla gülerdi. Dünya kesinlikle Underhill'den daha karmaşıktı ve evimin acımasız sadeliğini özlemiş olsam da, sadece benim ayrılmam için mahkemelere döndüğümüzün ani görüntüsü kalbimde bir ağrı yaratıyordu.

Cormac'ın peşinden kiremitli taşlardan oluşan bir tepeye sendeleyerek çıktım. Nefes nefese, üçümüz daha yüksekteki bir çalılığın hemen içinde durduk.

Orada, tepenin aşığısında, ağacların arasından hedefimizi görebiliyordum. Bir mağaranın kara ağzı, kenarları donla tozlanmış ve taze buzla parıldıyordu. Çocuklar henüz görmemişti. Sıcak kalmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve başları eğikti.

Ellerimi birbirine sürterek dişlerimi sıktım. *En azından bu işi bitirebilirdim.* "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" Aaden ağzından kaçırdı.

Çift birbirlerine şüpheyile baktı, her bir erkek diğeri sanki diğeri kaçırıldığı tutkulu bir karşılaşmanın ayrıntılarını anlatacakmışım gibi ölçüp biçiyordu. Eğer hayatta kalırsak, belki de ayrılmam en iyisi olacaktı. Aaden haklıydı. Belki vajinama ilk kimin dokunacağına odaklanmıştı ama endişesinin ardındaki *fikir* sağladı. Bu kızgınlık artacaktı. Onların incinmesi, benim suçluluk duymam, onların öfkesi ve sonra da benimkinden oluşan bir döngüyü öngörebiliyordum.

Bunu ne kendim ne de onlar için istiyordum. "Penislerinizi kaldırın," dedim iç çekerek.

Cormac'ın kaşları havaya kalktı. "İnanın bana, cinsel organımın tüm parçaları bu havadan çığlık atarak kaçtı."

Dudaklarım kıpırdadı, sonra kaşlarımı çattım. "O ilk mağarada cadı bana bir şey söyledi. Şimdiye kadar kendime sakladım ama karanlığa ulaşmadan önce hiçbir şey söylememem adil olmaz."

Aaden yüzünü ovuşturdu, sonra bir adım daha yaklaştı. Alev alev yanan yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Hayatımı seni sırlarının benim olduğuna ikna etmek için harcayacağım."

"Onları senden çıkaracağım," dedi Cormac, sıcak kalmak için yerinde sürünerek. "Dökül bakalım, tatlım."

Bunu güzelce nasıl ifade edebilirim? "Cadı kazanamayacağımızı söyledi. Karanlık çok güçlü." Ortaya çıkan sessizlik karşısında yutkundum. "Yani, belli ki ben

İkinize de söylüyorum çünkü eğer mahkemelere, ailelerinize ve oradaki yaşamlarınıza dönmek istiyorsanız, o zaman şimdi bunu yapmanın tam zamanı. Tohum bende, karanlığı devirmek için gereken silah bende. Bu, ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor-"

"Eğer yardımımıza ihtiyacın olmadığını söyleyeceksen," dedi Aaden hoş bir sesle, "o zaman seni bağlayıp o mağaraya tek başıma gireceğim."

Ağzım arka dişlerimin tıkırtısıyla kapandı. "Bunu yapamazsın."

Başını eğdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bakışlarım vücudunu taradı. Dürüst olmak gerekirse, Aaden yeteneklerini ve gücünü cidden küçümsüyordu. Bu yolculuk olmasaydı onu hep hafife almış olabilirdim. Beni bağlamayı başarabilir miydi?

Evet.

Bence yapabilir.

"Yeğenimi geri almaya çalışmadan ailemin yanına dönemem," dedi Cormac. Bir elini yüzüme yaklaştırdı ve saçımı okşar gibi aşağı çekti. "Hepimiz bu şeyin gücünü hissettik. Neye bulaştığımızı biliyorduk. Ben gözlerim açık giriyorum." Bakışları omzumun üzerinden kalktı. "Ama benim bu göreve gelme nedenlerim seninkilerden farklıydı."

Cormac'ı izleyen Aden'e dönüp baktım.

"Kariyerimi ilerletmek bu göreve çıkmamın tek nedeniydi," diye cevap verdi bir süre sonra. "Bu benim için hâlâ önemli. Ama hepimiz o şeyin gücünü hissettik. İçimde, bu karanlığı yenmek ve mahkemelerimizin çocuklarına yardım etmek için elimden geleni yapmadan rahat edemeyecek bir şey var. Ama

-Başını salladı, "Bundan daha fazlası var. İkiniz de bunu hissediyor olmalısınız. Bir şeyler... yanlış. Değişmiş. Bu karanlığın nasıl olup da kimsenin farkına varmadığını anlayamıyorum."

Bu kelimeyle başım yukarı kalktı. "Böyle mi görüyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Evet. Bana öyle geliyor. Belki de onu ilk olarak hayat ağacının köklerinde fark ettiğimiz içindir. Sanırım eğer bu varlık ağaca yerleştiyse, o zaman onun uzuvlarının yollarını takip edecektir."

Doğru. Çenemi kaldırdım. "Cadının ne dediği umurumda değil. Karanlığı öldüreceğim ve buna bir son vereceğim."

"*Biz,*" dedi Aaden.

"Bunu destekliyorum." Cormac boğazını temizledi. "Şimdi, eğer uzun sohbetleri kükreyen bir ateşin önünde olduğumuz zamana saklamak istiyorsak, bu ideal olacaktır. Rezervlerimde fazla bir şey kalmadı."

Aaden'in cevabı sırtmak oldu. "Ben de öyle."

Odağım yüzlerinden arkalarında yatan şeye kaydı. Ve yukarıya. Sonra biraz daha yukarı. Karnımdaki tohum fark edilir derecede büyümüştü. Birkaç dakika öncesine göre bile daha büyüktü. "Fazla vaktimiz yok. Tohum tekrar güçleniyor. Neredeyse geldik."

Aralarında yürüdüm ve tırmanışımıza devam ettik.

"Ama tohum neden güçleniyor?" Orry fısıldadı. Güzel bir soruydu. Diğerleri için tekrarladım. "Bir fikrin var mı?"

Cormac homurdandı ama Aaden önümüze geçip çömeldi, sonra da yukarı baktı. "Bununla bir ilgisi var mı?"

Omzunun üzerinden ölü bitkiye baktık. Bitkiyi kaskatı donduran buz sarkıtları eriyordu. Sararmış, solmuş yapraklarından su damlıyordu.

"Eriyor," dedim.

Cormac gökyüzüne baktı. "Hava biraz daha sıcak gibi."

Tohum da öyle. Yine de bu his acı verici değildi. Tohumu yuttuktan sonra ilk başta hissettiğim tükenmişlik hissi, tohum yutulduktan sonra kaybolmuştu.

küçölmeyi durdurdu.

"Neden?" Aaden alçak bir sesle söyledi. "Tohumu aldığımızda donu tetiklediysek, don neden kırılıyor?"

"Gücünü yeniden kazandı," diye önerdi kurt.

"Hiçbir şey fedakârlık olmadan yeniden güç kazanmaz," diye karşı çıktım.

Bakışları bana sabitlendi ve ben de ellerimi kaldırdım. "O benim kurbanım değildi."

En azından şimdiye kadar.

Orry yeleğimden başını uzattı. "Hava ısınıyor, Silver. Ben de hissedebiliyorum."

Homurdandım, sonra ayaklarını elime bağladım ve en yakın ağaca doğru yürüdüm. "Orlaith, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Hayır. Bu son istek gibi bir şeye benziyor. Ben öyle şeyler yapmam. Ben de seninle geliyorum." Altın yarasa kollarını kavuşturdu.

"Bize bir şey olması ihtimaline karşı kraliçeye bir mesaj iletmeni istiyorum. Daha fazla çocuğun hayatı tehlikede."

"Çocukları sevmiyorum."

"Yolculuğumuz sırasında neler olduğunu ona anlatmalısın." Orry kıs kıs güldü. "Üçlü kısmı bile mi?"

Diğerlerine bir bakış attım ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "O kısmı atlayın."

"Peki ya tüm o cinsel gerilim ve kızgınlık? Kıskançlık ve gözyaşları? The-"

"Sadece karanlığın bu mağarada kök saldığını söyle," diye homurdandım.

Yarasa gözlerini kıstı. "Hayır. Bu yarasa işler zorlaştığında gitmez. Devam eder."

"Nerede?"

"Bu bir deyiş. Ben buralarda takılıyorum."

Bir nefes verdim ve onu daha yakına kaldırdım. "Bunu yapmana ihtiyacım var."

Kızın meydan okuması, etrafını saran ayaz kadar kesin bir şekilde eriyip gitti. "Lanet olsun, kızım. Neden bana karşı bu kadar ciddi olmak zorundasın? Lanet olsun, savunmamı aştı."

"Teşekkür ederim." Bugün ölsek bile, gerçek bir başkasına aktarılacaktı. Bu karanlığı yok edebilecek kaynaklara sahip biri varsa o da kraliçeydi.

Umuyordum.

"Bekle. Aceleci davranma," diye burnunu çekti yarasa. "Bunu senin için yaparsam ve beni kurtarmana izin verirsem -çünkü bunu da yapmaya çalışmıyormuşsun gibi davranmayalım- ve mahkemeye geri döndüğünde, saçını yapma konusunda özel sanatsal hakka sahip olacağım. Bakım rejimi. Kesim. Günlük saç modelleri. Her şey."

Aaden kıpırdandı. "Yapacak mı?"

"Şartları görüşüyoruz," dedim ve işaret parmağımı sopaya doğru uzattım. "Anlaştık."

Parmağımı iki pençesinin arasında sallayarak ciyakladı. "Pişman olmayacaksınız."

"Kraliçe, Orry. Başka kimse değil." Heyecanının hüzne dönüştüğünü göremeden onu havaya fırlattım. Veda etmeyecektim.

Underhill'de bir çocukluk geçirdim.

Hayatımın neredeyse her günü sadece hayatta kalmak için savaştım.

Eğer bu canavarı yenmenin bir yolu varsa, onu bulacak ve Orlaith'i tekrar görebilecektim.

"Lütfen dikkatli ol," diye fısıldadı rüzgâr.

Dikkatli olmak. Dikkatli olmak çoğu zaman başarıyı getiren şeyin tam tersiydi.

Ama bu Dünya duygusal açıdan karmaşık bir yerdi.

Onu rahatlatmak için "Yapacağım" yalanını fısıldarken göğsüm gerildi.

OceanofPDF.com

TWENTY-TWO

A Aden ilk hamleyi yaptı ve *hâlâ* saklandığı mağaraya doğru ilerledi. Orada olduğunu bile fark etmemiştim. Tenine dokunmamaya dikkat ederek kolunu tuttum. "Önce bir plana ihtiyacımız var."

Onu çekiştirdim ve sonra Cormac'ın tuniğinin kolundan tutup onu da çekiştirdim, ta ki üçümüz çömelip mağaraya bakana kadar. Onları bıraktım ve ağaçların arasını işaret ettim. "İşte oradayız."

"Lugh'un sol taşığı, ben görmedim." Aaden başını salladı.

"Soğuk," diye homurdandı Cormac, "her şeyi, tüm duyularımızı uyuşturuyor."

Ancak hava eskisi kadar soğuk değildi. Etrafımızda, dünyanın etrafına yumruğunu sıkmış olan buz, yağmur yağmamasına rağmen yere düşen düzenli bir su damlasıyla eriyordu. Tohum kabuğu karnımın içinde büyüyor, boğazıma doğru yukarı doğru bastırıyordu. Onu geri itmek için sertçe yutkundum. Küçük piç dışarı çıkmak istiyordu ama henüz bununla uğraşmaya hazır değildim.

"Önce çocuklar," dedim usulca. "Tüm fae'lerin gelecekteki kraliçesi orada. Karanlıkla başa çıkmadan önce çocukları dışarı çıkarmalı ve güvende tutmalıyız."

"Sanki kolay olacakmış gibi konuşuyorsun," dedi Cormac. "Sanki hiçbir şey bizi durdurmaya çalışmayacakmış gibi. Karanlığın bir dostu vardı, gri fae. Onun gibi daha fazlası da olabilir."

"Birimiz geride kalıyor," diye cevap verdim bir süre sonra. "Orada ne varsa onunla savaşır. Diğer ikisi içeri giriyor. Bir sonraki düşman grubu savaşmak için ortaya çıktığında, biri kalır ve diğeri devam eder." Kılıçkurtların bu stratejiyi kullandığını görmüştüm. Tuzaklar bırakıyor, sayılarını azaltmak için avlarını ölümlerine götürüyor ve sonra mücevherlerin istiflendiği yuvalara ulaşıyorlardı.

"İlk dövüşü ben alacağım," dedi Aaden. "Cormac, sen onunla git. Yeğenin içeride."

Cormac elini Aaden'e uzattı ve hemen el sıkıştılar. "Dikkatli ol. Beni bununla yalnız bırakma."

Başını bana doğru eğdi ve kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Aaden güldü, sonra bana doğru bakarken ayıldı. "Evet, belki de onunla başa çıkmak için ikimiz de gerekeceğiz. Düşündüğüm gibi değil ama işte buradayız."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kekeledim. Ne tür bir idareye ihtiyacım olduğunu düşünüyorlardı? Çünkü artık ne tür bir idare *istediğimi* kesinlikle biliyordum. Orry'nin çevirmenlik yapması için harika bir zaman olacaktı.

Aaden başını salladı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Konuşacak çok şey var.

. çözmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, işlerin nasıl yürüyeceğini gerçekten bilmiyorum ama bir yolu olup olmadığını görmek istiyorum." Yüzü renklendi.

Bu konuda konuşmak için beklemek istemedim ama o çoktan yamaçtan aşağı inmeye başlamış, ağaçların arasında hayalet gibi dolaşıyordu. Sırada Cormac vardı ve ben kendimi iki çocuğu izlerken buldum.

Aaden'in tüm nezaketine rağmen, ayağının altında bir dal bile kırılmayan herhangi bir avcı kadar sinsice hareket ediyordu. Cormac bir yırtıcı gibi

sinsice ilerliyor, ağaçların arasında ilerlerken her kasını esnetiyordu.

İkisinin de bana dokunduğunu düşündükçe yanaklarım ısındı. "Şimdi sırası değil," diye fısıldadım kendi kendime, orada, ulaşamayacağım bir yerde duran fısıltılı hisleri silkeleyerek.

Onları takip ettim, tohum kabuğunun içimde tekrar yukarı doğru itildiğini hissettim. Boğazıma dokundum ve bir şey parmağımı bir güç dalgasıyla geri itti. Gözlerim açıldı. *Sarmaşıklar*.

Tohum kabuğu filizlenmişti.

Korku içimde zirve yaparken kıcımlı hızla yukarı kaldırdım. Sarmaşıkların hissi artarak içime yayıldı. "Siktir." Kelimeyi fısıldadım ama Cormac döndü.

"Ne?" diye mırıldandı. Başımı salladım. İçimde büyüyen tohum kabuğu ve önümde uzananlar arasında söyleyecek sözüm yoktu.

Çünkü Cormac haklıydı. Mağaranın önünde bir muhafız vardı. Hayatımı dikenli armutla sikeyim.

Canavar başını kaldırdı ve bir kez homurdandı, üzerimizde yükselirken var olan tüm domuzlardan daha büyüktü. İri yarı bir erkek katran canavarı. Simsiyah, kaba tüylü, çok yaklaşırsanız size küçük oklar gibi saldırabilecek bir yaratıktı. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Tüm Underhill'de bile.

Canavar uzun dişlek ağzını açtı ve sümük dolu bir böğürtü çıkararak omurgamdan aşağıya ilkel bir korku titremesi gönderdi.

Bu gri fae'den çok daha kötüydü.

"Bu da ne böyle?" Aaden kılıcını çekerken hırladı. "Tarbeast. Plan değişti.

Bu çirkin piçle birlikte savaşmalıyız." I
kılıcımı da kınından çıkardım.

Cormac homurdandı. "Aaden ve ben bu işi halledeceğiz. Sen git çocukları getir." Silahını döndürdü ve canavara doğru sıçrayarak omzuna sağlam bir darbe indirdi.

"Saçlar da ölümcül!" Bağurdım.

Katran canavarı çılgılık attı ve Cormac'a tekme atarak karnına sapladı ve onu uçurdu.

Sırada Aaden vardı, kılıcı katran canavarının gülünç derecede küçük gözlerine doğru kıvrılan çengelli dişlerine kilitlenmişti.

"Gözler, gözlere saldırın," diye bağurdım.

Katran canavarı başını bana doğru salladı ve içinden bir kahkaha yükseldi. "Seni tanıyorum."

Yayımlı sırtımdan çektim, şimdiden yüzüm buruşuyordu, oku gereken yere yerleştirmenin bedelini ağır ödeyeceğimi çok iyi biliyordum. "Aynı şeyi söyleyemem."

Erkek katran canavarı gülümsedi ...evet, *gülümsedi*. Korkudan titriyor olmama ve boğazım sarmaşıkla sıkılmış olmasına rağmen ben de gülümsedim. "Bu akşam yemekte domuz var mı çocuklar?"

Okun fırlamasına izin verdim, sol göze nişan aldım, umarım bedeli o kadar da kötü olmazdı.

Okun ucu katran canavarının sol gözünün derinliklerine battı ve bedeli bana çarptı. Nefesim kesildi ve dünya sallanırken dizlerimin üzerine yuvarlandım. Yüzüm toprağa çarptı, bu yüzden bana doğru koşan katran canavarının çiğneyen, yaklaşan ayaklarına bakıyordum.

Ouch.

Elbette dikkatini çekmişim ama bu Aaden ve Cormac'ın onu öldürmesi için yeterli olacak mıydı? Yoldan çekilebilseydim, çekilirdim.

Katran canavarının hâlâ tek bir gözü vardı, öfkeli bir göz ve bana onunla bakıyordu. "Ölüm senin tek seçeneğin."

Dişlerini bana doğru uzattı ve beni yerden kaldırarak sırtının üzerinden mağaraya doğru havaya fırlattı. O an

Ağırlıksızlık geçti ve düşmekte olduğumu umursamakta zorlandım.

Okları kullanmanın maliyeti, içimdeki tohum kabuğunun bağlanması ... Neredeyse yanlış yere inip her şeyi bitirmeyi dileyecektim.

Ben o kadar şanslı değildim.

Yere çarptım ve yuvarlanarak mağaranın hemen iç tarafında durdum, bir kaya inişimi 'yumuşattı'. Havayı kan ve bok kokusu doldurdu ve başımı kaldırdığımda Aaden ve Cormac'ı gördüm, biri devasa katran canavarının iki yanında, bıçakları karnının derinliklerine gömülmüştü.

Katran canavarı onları temizlemeye çalıştı ama sadece kendi vücudunu daha fazla kesmeyi başardı; bir parça bağırsak yere düştü ve ardından kan fişkırdı.

"Ben ..." diye mırıldandı katran canavarı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve hareketsiz kaldı.

Bir nefes çektim, ağzımı toz kapladı. Ama hayattaydık.

Ayağa kalkarken içimdeki sarmaşıklar neredeyse boğazıma kadar geliyordu. Onu ne besliyordu? Enerjim azalmıyordu. Gücümü kaybetmiyordum.

Ama tohum kabuğu hızla büyüyordu.

Sigella'nın kahkahası mağaradaydı, sesi beni çağırıyordu. *Tohum kabuğu karanlığı çekiyor. Onu yiyor. İşini bitirmek için yaklaşman yeterli.*

Ağzım yeniden kurudu.

Cadı ile karşılaştığımdan beri ilk kez içimde bir umut kabardı.

Bu savaşı kazanma şansımız gerçekten var mıydı?

"Gitmemiz gerek. Acele edin," diye seslendim. Aaden kötü bir şekilde topallıyordu, bir kolu ortasına dolanmıştı ve Cormac da hırpalanmıştı ama ikisi de ayakta idi. "Karanlığı nasıl durduracağımı biliyorum."

Sigella'nın kahkahası beni ileri doğru çekti. Bir elimi kaldırdım, ışık yapmak için son rezervlerimden yararlandım. Mağara döne döne kıvrıldı, sürekli alçaldı ve uçümüz sendeleyerek aşağı indik. Muhtemelen daha hızlı hareket edemememiz iyi bir şeydi.

Koşmak istedim.

Çocukları dışarı çıkarmak ve sonra da kendim kaçmak istedim. Ama bir mağaraya son sürat dalmak tehlikeli olmanın ötesinde aptalcaydı.

Mağaraya girdiğimde ışığımı ileri geri sallayarak zemini ve duvarları taradım. Kimse bekliyor gibi görünmüyordu. Katran canavarı mağaranın tek koruyucusu olabilir miydi? Bu teori imkânsız değildi. O canavardan pek fazla insan sağ çıkamazdı. Underhill'de katran canavarlarıyla yaşadığım deneyimden dolayı sadece gözlere bakmam gerektiğini biliyordum.

Mağaraya doğru yürüdük. Aşağıya. Ayak seslerimiz taşa çınılıyordu ve ben sesi bastırmaya çalışmaktan çabucak vazgeçtim.

Bu mağara sonsuzdu. Ve dondurucuydu.

"İleride bir ışık var," dedi Aaden, sesi yankılanarak.

Enerjimi korumak için kendi ışığımı düşürdüm. Tohum kabuğu içimde kıpırdandı, sarmaşıklar kopup boğazımdan yukarı çıktı.

Işık beni rahatsız etmiyordu. Beni rahatsız eden, ışığın yarattığı gölgelerin boğucu, doğal olmayan bir varlık tarafından kullanılıyor olmasıydı. "Karanlık," diye bağırarak sarmaşıkların etrafından dolaştım.

"Seni görüyorum, Underhill'in kızı," Ses yağlı, kaygan ve soğuktu ve ilerideki mağara duvarlarını boyayan gölgelerden yükseliyordu. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Bu halinle taşıdığın şey dengesiz. Katlanacağın bedel... düşündüğün gibi olmayacak."

Evet... Yaşam tohumunu yutmanın ciddi sonuçları olacağını zaten anlamıştım. Bunu bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yok.

Tohum kabuğundan ve karanlığın kendisinden gelen çekimi hissederek aceleyle ilerledim. "Çocukları getir," diye emrettim Aden'e.

Yüzüme bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ağzımdan çıkan sarmaşıklar yüzünden olduğuna şüphe yok. Tam olarak beklediği gibi bir bakış değildi ama "Seni bırakamayız" diye cevap vermeyi başardı.

"Yürü!" Kelimeyi şaklattım ve onu ayaklarını hareket ettirmeye zorlamak için elimden geldiğince güç harcadım.

Karanlıkla yüzleşmek için döndüm. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, gerçekten - somut bir biçimi olacak mıydı yoksa sadece gölgelerde mi var olacaktı. Karanlık ikisinin arasında bir yerdeydi, gölge ve biçim. Küçük bir ateşin uzak tarafında dururken, akan karanlığına baktım ve zaman zaman bir beden daha fazlasını ayırt edebildim, ancak bu görüş hareket eden gölgeler tarafından kesintiye uğradı.

Sol tarafımda, çalınan çocukların çığlıklarını duyabiliyordum. *Bebeklerin*. En azından bazıları hayattaydı. Bunun için şükürler olsun. "Onları neden aldın?" Bu yaratığı anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

"Çünkü efendim benden bunu istiyor." Karanlık arkamda daire çizicekmiş gibi hareket etti ama ben onun hareketlerini yansıttım.

Karanlığın efendi *olduğunu* sanıyordum. Yoksa bu da gri fae gibi başka bir hizmetçi miydi?

Ayak sesleri duyuldu ve gri fae'lerden dördü, ikisi iki yanda olmak üzere karanlık formun yanına yaklaştı.

"Ben hallederim," dedi Cormac, sol tarafımda bana katılarak. "Aaden çocukları dışarı çıkaracak. Sen de karanlığın canına oku."

Sigella'nın kahkahası etrafımda dalgalanıyordu. Onu duyabilen tek kişinin ben olacağımı sanıyordum ama siyahlar içindeki figür başını eğdi. "Görünüşe göre işime karşı olan biri için alışılmadık yoldaşlar tutuyorsun."

Tohum kabuğu boğazımdan yukarı ve dışarı doğru itti ve ben de ona yardım etmek için uzandım, onu dışarı çektim. Küçük bir ay gibi parlıyordu, ben bir şey yapamadan sarmaşıklar karanlığa doğru uzanıyordu. Dalları canavara doğru koşarken sıkıca tutundum.

Yine de karanlık karşılık vermedi. Kıpırdamadı.

Orada öylece durdu ve tohum kabuğunun sarmaşıklarının onu boğmasına izin verdi. Tökezleyerek ilerledim, tohumun çılgınca dönmesiyle daha da yaklaştım.

Cormac'ın kılıcının sesi, yüzleştiği gri fae'nin çığlıkları, kendimi karanlığa o kadar yakın buldum ki gözlerinin içini görebiliyordum. Yeşil gözler, gümüş benekli açık yeşil gözler. *Onun*. Erkek. Karanlık sadece bir varlık değil, gerçek bir insandı. Hepimiz gibi bir fae.

"Kimsin sen?" Fısıldadım.

"Artık bir önemi yok," diye fısıldadı. "Kendi yarattıklarım beni yok edecek. Yaşamın ve ölümün tohumu senin ellerinde yatıyor. Karanlık yetmediğinde onunla ne yapacaksın? Daha fazlasını istediğinde?"

Hiç mantıklı konuşmuyordu. Ama gözlerinden başka yere bakamıyordum. Karanlık etrafımızda akıyordu. Cormac ve Aaden bağııyordu. Hareket edemiyordum. Bu beklediğim gibi bir dövüş değildi. Kılıçların ve kasların değil, görünmez güçlerin ve içsel kuvvetin -anlamadığım bir sürü lanet şeyin- dövüşüydü. *Anlamadığım* halde nasıl hareket edebilirdim ki?

Her şeyi anlayan tek bir kişi vardı. Annem.

Gözlerimi kırptım, sonra titreyen içimin yeniden düzene girdiğini hissettim. Amacım her şeyi anlamak değildi. Ben sadece Anne'nin güçlerine tabi olan ve dengenin bozulmasını durdurmaya gücü yetmeyen başka bir yaratıktım. O her yerdeydi, her zaman olabilecek, olması gereken ve olması *gereken* yolları izliyordu. Burada bile.

Yapmam gereken tek şey -*yapabileceğim* tek şey- bir seçim yapmak, bir hamle yapmak ve her şeyin olması gerektiği yere düşmesine izin vermektir.

Karanlık ellerini benimkilerin etrafında kavuşturdu. "Şimdi, hangimiz diğerini alt edecek güce sahip?"

Cevabı zaten biliyordum. Bu fae yaşlıydı ve bu nedenle büyük bir güç toplamıştı.

Yine de onu yanıma almadan aşağıya inmezdim. "Çocukları neden aldın?"

"Ahh, biz savaşırken konuşmak ister misin?" İç çekişi... üzgün müydü? "Onların yaşamları yeni ve büyük bir alemin habercisi olacaktı. Gerçek bir denge. Karanlığın özgürce hüküm sürebileceği bir yer."

Üzgün olabilirdi ama sesi de delice geliyordu. "Karanlık hüküm süremez."

"Gel bakalım. Dengeyi herkesten daha iyi kavırıyorsun." diye sordu. "Işığın güçlü bir şekilde parlaması için karanlık olmalı. Yaşamın devam etmesi için ölüm olmalı. Underhill'in bir kızı olarak bunu herkesten çok sen biliyorsun."

Elimi tohum kabuğunun etrafında sıktım. Bunu biliyordum. Denge tehlikeliydi. Acımasız. Amansız. Denge için doğru ve yanlış yoktu, sadece aydınlık ve karanlık vardı. Yaşam ve ölüm. Seelie ve Unseelie.

Bir keresinde anneme, diyarlarda her şeyin doğru hesaplandığını, dengenin sağlandığını nasıl bildiğini sormuştum. Bana neredeyse Underhill olduğunu unutturabilecek o gizemli altın gülümsemesiyle gülümsemişti.

Dengenin kulağa hoş geldiğini söylemişti.

Onun gibi bir anneye sahip olduğum, böyle şeylere saygı duyacak ve fark edecek şekilde yetiştirildiğim için, bazen o sesi neredeyse duyabiliyordum. Şimdi olduğu gibi.

Bu sayede ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Affet beni, Orry. Sana verdiğim sözü tutamayacağım.

Başımı salladım ve parmaklarımı onunkilere daha sıkı geçirdim. "Evet, dengeyi anlıyorum. Bunu biliyorum. Onu yaşıyorum. İşte bu yüzden hayatımı tohumla veriyorum, böylece seninki de alınacak."

OceanofPDF.com

TWENTY-THREE

I hayatımı hiçbir şeye vermemiştim. Çok açık. Ama her fae güçlerini aşırı kullanmamaları gerektiğini bilir. Tam tersini yapmak için iyi bir yer gibi görünüyordu

Başla.

Elleri ellerimin üzerinde, dişlerimi sıktım ve demir pençemdeki tohuma odaklandım.

Karanlık bakışlarımı karşıladı. Yüz ifadesi neredeyse kabul ediciydi.

Bu diyara ölmek için gelmemiştim, bu diyara ölmek için *sürüklenmemiştim*. Ama artık uğruna ölebileceğim daha fazla insan vardı.

Annemi bir daha göremeyeceğim

anlamına geliyordu. Ya da Kik'i.

Ya da Yaşlı Piç.

Ama bu ödemeye hazır olduğum bir bedeldi. Kendimi çelikleştirerek tüm düşünceleri bir kenara ittim ve yıllar içinde mükemmelleştirdiğim av sessizliğine girdim.

Tohumu besleyin.

Bırakın büyüsün ve bu kötülüğü ortadan kaldırsın.

Kalan gücümün kapılarını açarak her bir parçasını ellerimdeki tohuma aktardım. Çevremden enerji çekme yeteneğim

hala kesikti. Elimdekinin yeterli olup olmayacağından emin değildim.

Dizlerim titredi ve çekirdeğimden tohuma doğru güç çektim. Tohum içimdeyken çoktan filizlenmişti. Şimdi kökleri yere doğru fırladı, toprağı deldi ve havada kayaları ve toprağı yararak gönderdi.

"Gümüş!"

Cormac'ın bağırışını duymazdan geldim. Daha doğrusu içindeki paniğı.

"Yapacak mısın?" diye sordu karanlık, başını eğerek.

Kollarım o kadar sert titriyordu ki, o bile tutunamadı. Siyah duman parlayan çerçevemin etrafında toplandı. Başarısız olduğum zamanı bekliyorlardı. Yeterli olmadığı zamanı.

Böyle bir şey olamaz.

Çılgılık atarak iki dalın arasına düştüm ve bacağım kırıldı. Küçük ağaç artık benden daha uzundu.

Gözlerim
kapandı.

Daha sert ittim.

Karanlığı yutabilmesi için her son damlanın tohuma gitmesi gerekiyordu.

"Karanlığa saldırıyor!" Cormac'ın bağırışları kafamı doldurdu. Gözlerimi
dikip

Kesik gözlerle, etrafımı saran kara dumana saldırışını izledim; tohum -artık bir ağaç- bir kamıştan su içer gibi karanlığı emiyordu. Onun ötesinde Aaden kılıcını gri bir fae'ye sapladı.

Çocukları dışarı çıkarın.

Acınası bir şekilde öksürdüm, soğğun ayak parmaklarımın ve el parmaklarımın uçlarından sızarak kalbime doğru ilerlediğini hissettim. Bu soğuk son bir soğuktu ve benim gibi bunu hissedenler muhtemelen bunun ne anlama geldiğinden korkamayacak kadar yorgundu.

Bir el bileğime yapıştı ve beni çekti.

Cormac yüzüme bağırarak beni sürükledi. Onun güzel gözlerine bakarken başım dönüyordu. *O çok* güzeldi. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

"Karanlık" diye mırıldanarak yanından geçtim.

"Gitti. Başardın Silver," dedi ve sonra gülümsemesi kayboldu. "O da neydi öyle?"

Kendimi tehlikeye attığımda hep çok sinirlenirdi. "Yapılması gerektiğini biliyorsun."

Cormac çenesini sıktı ve bir kolunu belime doladı. Yeni hayat ağacıyla yüzleşmek için döndük.

Karanlık ve kara dumanın tüm izleri kaybolmuştu. Güvendeydik. "Ne oldu?" Mırıldandım.

"Gittiğini sanmıştım," dedi. "Tohum büyüyüp küçük bir ağaca dönüştü, sonra da karanlığı emmeye başladı. Ye onu. Zaten öyle görünüyordu."

Bir adım daha yaklaşarak, siyah çizgilerle kaplı ağaca gözlerimi kısarak baktım. "Karanlık kontrol altına alındı." Ve ben hayattaydım. Bittiğine inanamıyordum. "Başarabileceğimi sanmıyordum."

Cormac eğilip bana bakarken dudakları öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Ve bunu daha sonra konuşacağız. Şimdilik ..."

Yüzüm yumuşadı. "Hadi gidip yeğenini bulalım."

Aradaki boşluğu kapattı. "Şu anda yapmak istediğim tek şey seni öpmek."

"Ben de seni," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Boğularak ölmeye değebilir mi?" İçimden bir kahkaha yükseldi. Ama ...cazibesi güçlüydü.

Cormac yeğenini güvende tutacaktı. Çocuklar ailelerine dönecekti. Ve ben, Aaden ve Cormac... Orada neler olacağını kim bilebilirdi ki, ama en azından bu yola girdiğim için heyecanlıydım.

"Kurt Amca!" ılık hıçkırıklara karıştı. Zayıf ve kirli, siyah saçlı bir kız mağaranın zemininden fırlayarak Cormac'a ulaştı.

Onu tek koluyla yakaladı, gözlerinden yaşlar serbestçe dökölürken ona sıkıca sarıldı. Bir parmağını çenesinin altına soktu ve yüzünü kaldırdı. "Ayı Lissie. Seni gördüğüme *çok* sevindim."

Kekeleyerek verdiği cevabı dinledim.

"Artık iyiyim," dedim ona, bacaklarımı çalışmaya zorlayarak. Cormac bana gözleriyle teşekkür etti.

Onları biraz yalnız bırakmak için sendeleyerek Aaden'in yanına gittim.

"Gözleriniz ıslak görünüyor," dedi Aaden, tuniğini çıkarıp iki küçük çocuğa sarmak için silkelenirken.

"Saçmalıklara alerjim var," dedim burnumu çekerek. "Kaç kişi?" "Hepsi sayıldı," dedi kaşlarını çatarak.

"Geleceğin kraliçesi de mi?"

"İşte orada."

Bakışlarını uzak köşedeki sarı saçlı yürümeye başlayan çocuğa kadar takip ettim, sonra uzun bir nefes aldım. Çok geç kalmamıştık. "Karanlık onları kurban etmek için bekliyordu. Sanırım bizi bekliyordu."

"Onları kime kurban edeceksin?"

Güzel soru. "Bir ustadan bahsetti."

Aaden nefes aldı ve birbirimize yorgun olduğu kadar tedirgin de olan bir bakış attık. Dışarıda daha güçlü bir şey vardı. *Bu* karşılaşmadan zar zor canlı çıkabildik. Yine de bu başkasının sorunuydu. Tüm Fae'lerin ve çocukların gelecekteki kraliçesini bulmuştum. *Bu* karanlığı kontrol altına almıştık. Bir başkası lanet olası bir dönüş yapabilirdi.

Düşüncelerimi şimdi ve burada sabitledim. "Bu çocukları ailelerine geri götürmeliyiz. Sanırım Orry'yi beklememiz gerekecek."

Aaden başını salladı. "Önce bir ateş yakalım."

"Çocukları daha uzağa götüreceğiz," dedim birkaçına bakarak. "Burada daha fazla mahsur kalmamalılar."

"Onları ben alırım," dedi Cormac, sonra Lissie'ye. "Git diğer çocukların yanına."

Birazdan orada olurum. Eve gidiyoruz."

Lissie burnunu çekti ve titrek bir sesle, "Annemi göreceğim, Wolf Amca?" diye cevap verdi.

"Yapacağız, Lissie bear."

"Aaden?" Bir çocuk seslendi, küçük bir çocuk. "Ne zaman gidiyoruz?"

Aaden onun yanına gitti ve Cormac bana, "Çevrenizden yine bir şeyler çekebiliyor musunuz?" diye sordu.

Duyularımı zorladım. Yaptığım numaradan sonra günlerce -belki de bir hafta- sihir yapamayacağımdan değil. "Hayır. Sanki buradaki enerji tükenmiş gibi."

Alçak bir inilti cevabını kesti.

Yaprakları koyu altın rengine dönmeye başlayan ağaca baktık. Uğultu arttı. Titreşim küçük dallara doğru yayıldı. Mağaranın zeminini ansızın yırtan devasa bir çatlak, genç fae'lerin yenilenen çığlıklarını ve ağlamalarını bastırdı.

Kalbim ağzımda, mağaranın sallanmasının durmayacağı anlaşıldığında çömeldiğim yerden kalktım.

Cormac, "Çocuklardan hiçbiri yaralanmamış," diye bildirdi.

Yaralanmamıştık ama Cormac ve ben onlardan ayrılmıştık. En azından onlar giriş tarafındaydı.

"Aaden," diye bağırdım. "Çıkar onları buradan!"

Başını salladı, gürültünün arasından bir şekilde beni duyuyordu. Yüz ifadesindeki sıkıntıyı görebiliyordum.

"Başka bir çıkış yolu bulacağız," diye bağırdım. Büyü olmadan o esneyen mağaradan atlayamazdık. Hiç şansımız yoktu.

Titreşim neredeyse gövdenin dibine ulaşmıştı. Sarsıntı hızlandı. Aaden ve çocuklar tünelde kayboldular.

Lütfen güvenli bir şekilde çıkın.

Ağaçla karşı karşıya geldim.

"Nesi var bunun?" Cormac yanımdan seslendi.

Sesimi yükselterek başımı salladım. "Bunu da bilmediğimiz şeyler listesine ekle."

Homurdandı.

Zemine yayılan, titreşen altına daha yakından baktım. Altın önce mağara odasının en sol köşesine uzandı, sonra arka duvar boyunca ilerledi. Tekrar gövdeye doğru çekilen altın bana doğru yayıldı.

Altın çizmelerime değerken Cormac, "Dikkatli ol," diye uyardı. Altın tekrar geri çekildi ve ona doğru ilerledi.

"Arıyor," diye mırıldandım.

Alçak sesle mırıldandı. "Ne için?"

Koyu altın Cormac'ın botlarına dokundu, sonra bir patlamayla patladı. Taş havayı yararak geçti ve ağacın her bir kolu Cormac'a doğru patlarken mağaranın duvarları sarsıldı.

İçimden bir çığlık koptu, kalın bir dal göğsünün ortasını delip geçerken tüm dünya bir nefes için durakladı.

Şok olmuş kehribar sarısı gözler benimkileri buldu.

Karanlık kenarlı aurası ağacın içine akmaya başladı. Ağaç onun gücünü yiyordu. Gerçek, tıpkı ağacın kurdumu delip geçtiği gibi göğsümü delip geçti. Gerçek

Ağaç daha fazla güç, bir besin kaynağı arıyordu. Karanlığın burayı işgalinden sonra bu mağarada hiç yoktu ve bende de hiç kalmamıştı.

Yine de olmadı.

Yani Cormac'tan alıyordu.

İleri atılarak hançerlerimi çektim ve hayat ağacını kestim. "Hayır!" Çığlık attım.

Cormac'ın ağzından kan akıyordu. Sadece bir dal tarafından delinmemişti. Ama onu iyileştirebilirdim.

Onu
kurtarabilirim.

Yapmak
zorundaydım.

"Dayan," diye bağırdım.

"Tatlım," diye karışık bir şekilde söylediği bu söze çenesindeki taze kan dalgası eşlik etti.

Ona daha yeni açılmıştım, sadece daha fazlasına sahip olabileceğimizi kabul etmiştim. Belki aramızdaki şeyler felaketle sonuçlanabilirdi, ama inanılmaz da olabilirdi. *Sarsılmaz*. O dünyada yaşamak istedim. *Onu* istedim. Olasılıklarımızın ölüp gömülmesini değil, önümde durmasını istiyordum. "Kurt," demeyi başardım. Dallardan oluşan kafesin arasından yüzüne ulaşamadım. Sadece parmaklarının soğuk uçlarına ulaşabildim.

O ürperti. Yakın zamanda ben de hissetmişim. O zaman bu kadar önemsememişim. Yüzümü dallara yaslamıştım; Cormac'a dokunmama karşılık bir dal boynuma dolandığında kıpırdamadım. Onu bırakamazdım.

Birbirimize dokunduğumuz ve ikimizin de savaşçı gururumuzu unuttuğumuz zamanlar oldu, Cormac benim bir parçam gibi hissetti.

Artık ölmeyeceğini bu şekilde biliyordum.

O ölemezdi. Sanki benim de bir parçam ölecekmiş gibi hissettim.

Dal boynumu sıkmayı bıraktı. Cormac'ın parmak uçları çok soğuktu. Şimdi canlı bir altın renginde parlayan hayat ağacı, boynumdan ve göğsümden ölümcül tutuşunu gevşetti. Dallar geriye doğru gevşeyerek düştü.

Doydum.

Ona bakamadım.

Zaten bildiğim bir şeyi doğrulayamazdım. Kalbim -belki de daha derin bir şey- bir süre daha inkârda kalmam için bana yalvardı.

Cormac'ın öldüğüne inanmayı reddetmek.

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

A Mağaranın dışından bir çığlık yükseldi; bu çığlık çocuklardan birinden değil, Aaden'den geliyordu.

Daha doğru düzgün düşünmeden vücudum hareket etti, Cormac'ın kılıcını aldım ve onun cansız bedeninden uzaklaşıp kalbimin *diğer* yarısını parçalayan çığlıklara doğru tökezledim.

İkisini de kaybedemezdim. Hayatta kalamazdım. Şimdiye kadar içgüdülerim beni hayatta tutmuştu ve belki ben, Aaden ve Cormac arasında ne haltlar döndüğünü anlamıyordum ama içgüdülerime sonuna kadar güveniyordum.

"Aaden!"

"Silver, uzaklaş!" diye kükredi, sesi sanki kanla kaplanmış gibi kalındı.

Mağaradan dışarı fırladım ve beni bekleyen manzara aklımın son zerresini de benden aldı.

Hayat ağacı topraktan fışkırmış ve Aaden'i omuzlarından yere yapıştırmış, dalları etine saplanmıştı.

"Hayır!" Çığlık attım ve Cormac'ın kılıcıyla ağaca saldırdım, tek bir şeyi biliyordum. Ağaç benden bir adam almıştı. I

ikisini birden almasına izin vermez.

Dallar darbelerim altında parçalandı ve ağacın küçük parçaları açık alana sıçradı. Ben Aaden'i kurtarmak için mücadele ederken çocuklar çığlık atıp geri çekildiler.

Onu sabitleyen iki ana dal nabız gibi atıyor, esniyor ve içine doğru daha sert itiyordu.

Çığlık atarak bir tanesini tek bir darbeye kestim ve ortadan ikiye ayırdım. Altın ağacın kökleri sarsıldı ve geri çekilmeden önce Aaden'i kabaca ayağa kaldırdı.

Dizlerinin üzerine çökerken onu yakaladım.

"Aaden, lütfen ölme, lütfen ölme!" Ağlıyordum, Kik'in bu yüzden benimle dalga geçecek olması umurumda değildi. Önemli olan tek şey Aaden'in ölmemesiydi. Bana doğru eğildi ve alnı alnıma dokundu.

"Ben ölmedim. Senin için ölmeyeceğim, Silver. Söz veriyorum." Dudakları tenimi buldu. Dikenlerin diken diken olmasını bekledim ama sıcaklık, sıcaklık, bağlantıdan başka bir şey yoktu.

Anlamıyordum ama umurumda da değildi. Ona sarıldım.

"Cormac ... o ..."

"Wolf amcam nerede?" Lissie yanımıza geldi, elleri kalçalarında, gözleri meydan okuyordu. Amcası yanımızda olsaydı onun kadar cesur olurdu. *Olurdu.*

Başımı salladım, doğru kelimeleri bulmak için mücadele ettim. Bu an sonsuza dek onunla kalacaktı - amcasının artık hayatta olmadığını öğrendiği an. "O hepimizi korurken öldü. Bizi kurtardı. Seni kurtardı, Lissie."

Gözleri daha da büyüdü, yanaklarından aşağı kayana kadar sıvıyla titredi. Alt dudağı titredi ve başını salladı. Elimi uzattım

ve hıçkırıklar minik bedenini sararken onu yanıma çektim. "Yalan söylüyorsun!"

Benden uzaklaştı ve mağaraya doğru koştu.

Aaden'i bıraktım. "Onlarla kal, ben onu alırım." Fazla seçeneği yoktu. Ben arkamı döndüğümde dizlerinin üzerine çöktü.

Cehennem mağarasına geri döndüm, karanlığın beklediği yere giden yolu takip ettim - geleceğimizi biliyordum.

Lissie'nin hıçkırıkları beni öne çekti.

Onu altın ağacın dibinde buldum ama cesedi yoktu.

Cormac gitmişti. Kıyafetleri bile. Ondandır kalan tek şey... Elimdeki silahı sıkıca kavradım. Ağacın almadığı tek şey kılıçtı.

"Burada değil," diye bağırdı Lissie. "Gerçekten gitti mi?"

Çömeldim, nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. Çünkü kalbim Cormac için ne kadar acıyorsa, göğsümde ve boğazımda ne kadar sıkışma hissediyorsam ve artık bizimle olmadığı için çığlık atma arzusu duyuyorsam, yeğeni de o kadar yas tutuyordu.

"O... o-"

"O senin üzülmeyi istemezdi, Lissie." Aaden arkamızdan yaklaştı, ağır ağır topallıyor ve yan tarafını tutuyordu. Ona baktım ve bana alçak sesle fısıldadı, "Tüm fae'lerin kraliçesi güçleriyle birlikte geldi. Çocuklar güvende."

Lissie başını kaldırıp Aaden'e baktı. "Kurt Amca'nın üzülmeyi istemeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü ölmek zorunda kalırsam sevdiğim kimsenin üzülmeyi istemem. Özellikle de onları kurtarmak için ölmek zorunda kalırsam. Onların yaşamasını isterdim." Uzandı ve kızın yüzüne hafifçe dokundu, çenesini yukarı kaldırarak

tek parmak. "Her şey yoluna girecek, Lissie. Bana güvenebilirsin ve Silver'ın sana göz kulak olacağına inanabilirsin. Tamam mı?"

Minik çenesi göğsüne değene kadar başını yavaşça eğdi. "Onun ölmesini istemiyorum. Lütfen onu geri getirin."

Bu, bir çocuğun zamanı geriye döndürmek, olamayanı değiştirmek için yalvarışıydı.

Bunu tamamen anladım. "Hiçbirimiz bilmiyoruz, Lissie. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ve eğer onu geri getirebilseydik, getirirdik."

Altın ağacı titredi ve dalları birbirine sürtünürken fısıldadı.

Fısıldadı mı?

Lissie'yi yakaladım ve geri çekilirken onu kollarımın arasına aldım. "Bunu duydun mu Aden?"

"Evet," diye homurdandı, biz geri çekilirken elindeki kılıcı havaya kaldırdı.

Biz ağaçla aramıza mesafe koyarken bile fısıltılar giderek artıyordu.

"Kaçın!" Aaden bağırdı ve ben de Lissie'yi kendime doğru çekerek mağaradan yukarı doğru fırladım. Hiç enerjim kalmamıştı ama yine de Aaden'in arkamda olduğunu bilerek Lissie'yi olabildiğince hızlı taşıyacak gücü kendimde buldum.

Mağaradan fırladık ve tam bir kaos ortamına girdik. Her yerde Fae'ler, çoğunlukla askerler, arabalar ve kaleye geri dönmek için yüklenen çocuklar vardı.

Kayarak durduğumda Lissie'yi kavradım, döndüm ve ağaç kökleri bize doğru fırlayıp kayaya ve toprağa tutunarak dağı kendi üzerine çekmeye başlarken mağaranın girişine baktım.

Lissie çok ağlıyordu, yüzü göğsüme gömülmüştü. Yere düşerken bacaklarım büküldü, bitkin düşmüştüm ama sonuncusunu bırakmak istemiyordum.

Cormac'la olan bağlantım. Onun değerli yeğeni.

Aaden yanımıza çömeldi ve elini nazikçe yüzümün yan tarafına koydu. "Silver. Seni kaleye geri götürmeliyiz. Dinlenmen gerek."

Ona baktım, göz kapaklarım çok ağırdı. Onları kapatmaya korkuyordum. "Beni bırakma Aaden. Söz ver." *Cormac gibi değil.*

Gülümsemesi hüznüydü. "Asla."

Kaleye yolculuk, çocukları daha fazla strese sokmamak için birkaç güne yayıldı.

Görünüşe göre tüm Fae'lerin kraliçesi, çocukları bulacağımıza inanarak arabalar ve askerlerle birlikte bizi uzaktan takip etmişti. Bize bu kadar çabuk ulaşmalarının sebebi buydu.

Çocuklar yaşadıkları çileden yiyecek ve onları kovalayıp koruyacak çok sayıda askerle kurtuldular.

Her kayıp çocuk için iki asker. Sadece gerçekten kayıp olduklarında değil, sadece bulunduklarında. Bu Kahin'in bana göre cevaplaması gereken çok şey var.

Kik kaleden gelen birlikle birlikte gelmişti ama... Kendimi eski dostumdan kaçarken buldum. Kankamdan. Her zaman arkadaşım olacağını düşündüğüm arkadaşşımdan.

"Ne halt ediyorsun, ding dong?" Kik ilk günün sonunda zorla önüme geçerek ona bakmamı sağladı. "Onca yolu yardım etmek için geldim-"

"Bu saçmalıkla siktir olup gidebilirsin." Burnuna bir tokat attım, belki de ondan çok kendimi şok ettim. Kik'e daha önce hiç vurmamıştım ama o anda ... "Sana en çok ihtiyacım olduğunda benden kaçtın. Beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktın. Bu dostluk değil. Bu sığılık."

Kik bana sertçe baktı. "Peki ya ben ölseydim?"

Ona ters ters baktım. "Sen ölmezdin. Cormac öldü." Adını söylerken boğuldum ve gözyaşlarım yeniden başladı.

Kik homurdandı. "Düşündüğüm kadar güçlü bir kız değilmişsin. Yolculuğunda seni bir ölümün beklediğini biliyordum. Öldüğünü görmek istemedim. *Ben* de ölmek istemedim. Bu yüzden kendi başına gitmene izin verdim. Ve işe yaradı. Sen hayattasın, ben de öyle."

Her zaman güvendiğim, bana doğruyu söyleyeceğine inandığım tek yaratığa bakarken çenem düştü.

O benim arkadaşım değildi.

Acı göğsümü yırttı. "Git bir köpeği becer, Kik."

"Neden, kurdunu beceremediğin için mi?"

Arkadaşlığımızda bir dönüm noktası gibi hissettirdi. Elimi kaldırdım ve ona parmağımı gösterdim. "Eğer bir tahta kaşığı olsaydı, beynini karıştırana kadar burnuna sokardım."

Onu öylece bırakarak uzaklaştım ve doğruca Aaden'in Lissie ile ateşin etrafında oturup tahmin oyunu oynadığı yere gittim. Kalbim ağrıyordu. Vücudum ağrıyordu. Daha da kötüsü, Cormac'ın gidişiyle bir parçam eksilmişti. İnsanları kaybetmiştim -Lilivani'yi ve Underhill'deki çeşitli yaratıkları. Bu kederden daha fazlasıydı. Onun ölümüyle bana bir şeyler olmuştu, sanki benim de bir parçam ölmüştü.

Kik'i kaybetmek içimdeki derin acıyı daha da artırdı.

"Bu işte iyisin," dedi Lissie. "Kurt Amcam da bu oyunda iyiydi! Hadi oynamaya devam edelim."

"Uyuma vaktin geldi, Lissie. Yarın uzun bir gün olacak." Aaden ayaklarının dibindeki uyku matını işaret etti ve Lissie itaatkâr bir şekilde uzanıp örümcek ipeğinden dokunmuş yumuşak battaniyelerin altına girdi. Aaden'in yanına oturdum ve Lissie bana gülümsedi.

"İyi geceler, Silver."

"İyi geceler, Lissie," diye uzanıp yüzünü okşadım. Kik'e davrandığımdan çok daha nazıktım.

Birkaç dakika içinde uykuya daldı, nefesi derinleştı ve vücudu gevşedi.

"Onunla aran iyi," dedim.

"Artık bir amcası yok, çünkü sana yardım etmek için geri dönmedim," diye mırıldandı Aaden. "Ağaç beni almalıydı. Ya da belki üçümüzü de alsaydı, kimseyi öldürmezdi."

"Neredeyse seni de götürüyordu," diyerek bana en yakın olan ve büyük ölçüde iyileşmiş omzuna dokundum.

"Ben... benden çekmiyordu." Diğer omzunu ovuşturdu. Bana baktı ve kendimi tamamen onun olmayan gözlerle bakarken buldum. Biri yeşil, onda olduğunu bildiğim renk. Diğerı kehribar. Tıpkı Cormac gibi.

Ne-

Yüzüne dokunmak için uzandım, merak, umut ve korku aynı anda içime işledi. "Aaden, gözlerin."

Başını salladı. "Ağaç, bir şey yaptı-"

Birkaç dalın çatırdaması, hayır, *ağaçların* büyük bir basınç altında patlaması ikimizi de ayağa kaldırdı, gürültüye doğru dönerken silahlarımızı çektik. Cormac'ın kılıcını elimde tutuyordum.

Benimle kal, kurt.

Gölgelerle yüzleştım, varlığımın her zerresiyle hareket etmemiz gerektiğini hissediyordum.

"Çocukları alın, kaleye doğru hızla gidiyoruz," diye bağırdım ve mucizeler mucizesi, askerler beni dinledi.

Bütün çocuklar toplanmış, arabalar serbest bırakılmış ve askerler yaklaşmakta olan tehdiye karşı atlarını sürmüşlerdir.

Aaden Lissie'yi bir askere teslim etmeye çalıştı ama Lissie onun için çığlık attı. "Hayır, hayır!"

"Onunla git," diye ısrar ettim.

"Seni bırakmayacağım,
Silver."

Ağaçların bir başka çatırtısı ve çok iyi tanıdığım birinin varlığı bedenimi hareketsiz bıraktı. Bu karanlık değildi. "Bu bir tehlike değil, ya da en azından senin düşündüğün şekilde değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Aaden ağzından kaçırıldı.

Bu ne anlama geliyordu? "Annem burada." Bir nefes verdim. "Git. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Aaden yüzümü tuttu ve beni sertçe öptü, onun tadı baş döndürücüydü, kış kurdum ve nazik askerim tek bir bedene sarılmıştı. *Bu nasıl olabilirdi?*

Bunu düşünecek zaman yoktu. Gitmişti, Lissie ona yapışmış halde gecenin karanlığına doğru yol alıyordu.

Cormac'ın kılıcının ucunu önce yere sapladım ve dizlerimin üzerine çöküp başımı eğdim.

"Anne."

Underhill'in varlığı etrafımda yuvarlanarak beni karnıma kadar düzleştirdi. "Kurtarılan çocuklar, evet. Ama bitti mi?"

Zar zor nefes alabiliyordum. Gücü etrafımı sarmıştı. Nedenini anlamamıştım ama kızgındı. *Öfkeliydi*. Üstümüzde bir fırtına bulutu koptu ve gökyüzünden yağmur boşandı, yüzümün yarısı çamur ve suya gömülene kadar kovalar dolusu.

Beni tutmasına karşı koymadım. Tam gücümde olsaydım bile karşı koyamazdım.

"Anne. I-"

"Karanlık bitmedi kızım. Gücünü biliyor, evet. Tekrar geliyor, evet. Tekrar. Tekrar."

Çamurun etrafında sıçradım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Kahini bul. Bir sonraki yolda rehberlik et."

Kahin mi? Beni Dünya'ya sürüklemek için İrlanda sarayından fae gönderen ve orada çok fazla acı, öfke ve belirsizlik hissettiğim kişi mi? Ve kayıp. Tüm fae'lerin gelecekteki kraliçesini ve bir grup savunmasız çocuğu bulmaları için üç kişiyi tek *başlarına* gönderen Kahin. Onun müdahalesi olmasaydı Cormac hayatta olurdu. Kahin'i görmek gibi bir arzum yoktu ve eğer görürsem, Sigella'yla yaptığım pazarlığı sürdürmek için onun ruhunun kanını dökmüş olacaktım. "Ya yapmazsam?"

Duraksadığında altın sarısı gücündeki dalgalanmayı hissettim, sonra "Ben... Karanlık dünyayı ele geçiriyor" dedi.

Sadece tereddüt etmişti. Gerçekten *tereddüt etti*.

Bana her zaman tam olarak gerçeği ve bilmem gerektiği kadarını söylediler. Hiçbir şeyi sakladığına şahit olmadım. Asla. Yine de tereddütü öyle hissettirdi.

İki âlemde *Underhill*'i kararsız bırakan ne olabilir?

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordum.

Yüzü sertleşti. "Şimdi git. Bir sonraki nefeste.

Kimseye söyleme." Yani Aaden'e bile mi? Ya da

Orry'ye?

"Yok, kızım. Karanlıkta hayatta kalacaksan yalnız başına karanlıkla yüzleşeceksin."

"Aaden ya da Orry yok, anlıyorum," dedim ona. *Bunu tek başıma nasıl atlatacaktım ki?*

Gücü bana çarptı. "Hayır, kızım. Tek başına. İçinde bile." Bir an için annemin ne demek istediğini anlayamadım.

Nefes nefese kaldım, "Sigella."

"Kahin'i bulun, evet. Tutsağı serbest bırak, evet. Tek başına, karanlıkla yüzleş. Karanlığı yen." Sesi gibi gücü de azaldı ve acıya benzer bir şeyle doldu. Ama bu olamazdı. Underhill'in her zaman tarafsız olması gerekiyordu.

"Hayatta kal kızım," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

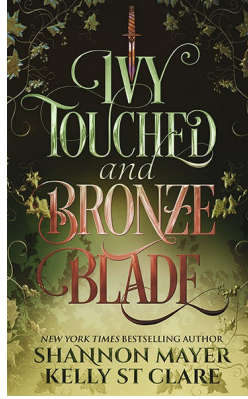
SHANNON VE KELLY'Yİ BULUN

www.shannonmayer.com www.kellystclare.com

OceanofPDF.com

SÜS BİÇİMİ ve BRONZ BİÇAK

Bir sonraki bölümü kaçırmayın!

OceanofPDF.com

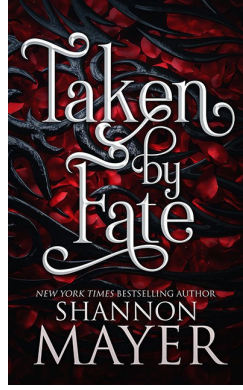
KAHININ KENDISINDEN DAHA ÇOK ŞEY BİLİYOR

Bal ve Buz Dünyası ile ilgili hiçbir şeyi kaçırmamak için listeye katılın 2.

kitabı beklerken okuyacak bir şeye mi ihtiyacınız var?

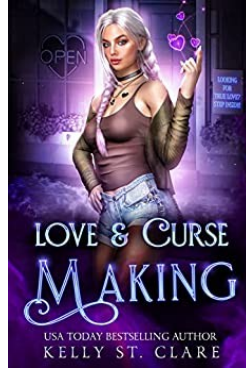
Shannon Öneriyor: Kader

Tarafından Ele Geçirilmiş

Kelly öneriyor:

Aşk ve Lanetleme

YA DA BAL VE KÜLDEN BİR SARAYIN ÖNİZLEMESİ İÇİN
OKUMAYA DEVAM EDİN

BAL VE KÜLDEN BİR SARAY

Bal ve Buz Serisi - Birinci Kitap

Birinci Bölüm

Ayaklarım ve ellerim kavurucu kuma gömülmüş, aynı derecede kavurucu güneşin altında, Denenmemişlerin Boynuzu'ndan gelecek feryadı beklerken garip bir şekilde aşağı doğru köpek pozisyonunda durdum. Sertçe yutkundum, bunca yıllık kapsamlı ve acımasız eğitimden sonra son sınavda başarısız olursam bunun ne anlama geleceğini düşünmemeye çalıştım.

Sekiz yıl bu yap ya da öl anında doruğa ulaşmıştı.

Seelie sarayının fae'lerinden biri olmak içimde var mıydı, yoksa türümün en zayıflarıyla birlikte dışarı mı atılacaktım?

Boğazıma safra kaçarken nefesimin altında "Siktir," diye fısıldadım.

"Bunun için iyi bir pozisyondasın," diye mırıldandı başka bir stajyer olan Rowan solumdan. Ayaklarım ve ellerim kuma gömülmüş bir haldeyken bana hızlıca gülümsedi ama gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginlik her şeyi anlatıyordu.

Buraya gelenler başarısızlığın sonuçlarını biliyordu. Yarı insan olan bizler bunu daha da iyi biliyorduk.

Ve *benim* gibi yarı insan yarı fae olan itler bunu en iyi bilenlerdi. Doğduğum için özür dilerim, sanırım?

Ben de gülümsemek yerine başımı eğip parmaklarımın arasındaki kuma baktım. Bu pozisyonda durmanın verdiği acı fiziksel olmaktan çok zihinseldi ve bu da testin bir parçasıydı. Yüzümden aşağı terler akıyordu. Omuzlarımdaki ağrı zonklama bölgesine geçti. Kalın, siyah saçlarımı tutan örgü her geçen saniye daha da çözülüyordu. Gevşek teller boynuma ve yanaklarıma yapıştı, eşit nefes almak için savaşıırken, dakikalar dayanılmaz bir yavaşlıkla geçerken, acı ve hareket etme ihtiyacı acımasız bir şekilde üç kat arttı.

Hattın aşağısında biri inledi ve kim olduğunu tahmin edebildim. Bracken. Bu iş için biçilmiş kaftan değildi ama geri kalanımız gibi eğitim almaktan ve kovulmamak için dua etmekten başka çaresi yoktu. Başlangıçta çok az kadın eğitime gönderilirdi - her yıl doğan fae sayısının düşük olması, kadınların mümkün olduğunca güvende tutulduğu anlamına geliyordu.

Fae dünyasının bir parçası olmamanız için kovulduğunuzu ummak için bir neden olduğu zamanlar hariç - böylece yönetici sınıfın parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan soyunuz sona erdi.

Biz piçlerin ve yetimlerin bizi ya da eğitimimizi destekleyecek bir ailesi yoktu. Burada, Underhill'de, her ne kadar korkutucu bir düşünce olsa da sadece birbirimize sahiptik ve çoğumuz aynı yetimhaneden geldiğimiz için bazılarımızın arasında yıllara dayanan bir geçmiş vardı.

"Dur, Bracken," diye bağırdım. "Sakin şimdi kırayım deme. Daha yeni başladık!"

O da bir başka iniltiyle karşılık verdi ve diğer yirmi dört stajyerden birkaçı da onaylayarak inledi.

Uzakta, uzun ve alçak bir uğultu havaya karıştı, derin bir uğultu etrafımdaki ağır nefes seslerini kesip Denenmemişlerin Borusu'nun gök gürültülü patlamasına dönüşene kadar yükseldi.

Aynen böyle, aşağı doğru köpek hareketimi bıraktım ve diğerleriyle birlikte ileri doğru atıldım. Koşarken her yerden kumlar havalanıyordu ama eğitmenimin keskin sesi kafamın arkasında dönüp duruyordu. *Kornayı duyar duymaz koşun. O korna sadece sizi serbest bırakmaz, Underhill'in canavarlarını da peşinize takar.*

Canavarlar, kibarca ve tamamen yanlış bir ifade biçimiydi -

"Soldaki canavar," diye bağırdı Rowan.

Grubumuz, testin ilk engeliyle yüzleşmek üzere ortadan ikiye ayrıldı.

Kendini lider ilan eden Yarrow sağ tarafa geçerken ben de sol tarafa geçtim. Rowan ve Bracken hemen arkamdaydı.

Genel görevimiz parkurda saklı olan 'paraları toplamaktı' ama tabii ki işin içinde canavarlar da vardı. Asıl soru, bugün bize hangi canavarları verdikleriydi.

İlk kez iyice baktım.

Sikeyim.

"Ejderha," diye bağırdı Bracken.

Kaçarken çığlığı daha da zayıfladı. Lanet olsun. *Güle güle, Bracken.*

Bracken'ın kaybını görmezden gelerek sola döndüm. Gözlerimi aniden üzerimizde yükselen 'küçük' meseleden ayırmaya cesaret edemedim.

Sadece bir ejderha değil, *üç başlı* bir ejderhaydı. Benim naçizane fikrime göre bu iki baş çok fazlaydı. Her iki ağzından da alevler fışkırıyordu. Simsiyah pulları olan bu canavar bana gerçek gibi görünmüyordu; sanki biri onu insanların sevdiği ve yetimhanenin Cuma geceleri ikram olarak izlememize izin verdiği o korkunç filmlerden birinden kesip yapıştırmıştı. Eğer iyi olursak.

Uzuvları garip bir şekilde hareket ediyor, bize doğru gelirken garip açılarla sarsılıyordu. Yavaş.

Aptal.

Dengesiz.

"Silahlar," diye bağırdı Yarrow.

Yayımlı omzumdan kaydardım ve tek bir akıcı hareketle sadağımdan bir ok çektim. Oku kaldırıp yerine oturtuktan sonra yivin arkasından nişan aldım.

Ortadaki ejderha kafası neredeyse kararsız bir şekilde sağı sola sallanıyordu. Öfkeyle yuvarlanan gözüne odaklandım ve bir ok fırlattım. Keskin ucun hedefime saplanırken çıkardığı gıcırtilı ses çevredeki kargaşada kayboldu ama ıslak ses yine de kafamın içinde yankılandı.

Ejderhanın ortadaki başı solmuş bir çiçek gibi düştü, ama canavar gelmeye devam etti, kalan iki baş aralarındaki yığılmış başa bakmadı bile. Kaşlarımı çattım. Bu canavarı rahatsız etmedi mi? Delinmiş bir göz küresinin acısına bile tepki vermedi.

Oklar ve mızraklar yanımdan uçarak geçti, bazıları canavarın kalçalarına ve dikenli kuyruğuna saplandı, birçoğu hedefi tamamen ıskaladı ve ben bir iç çekiş tuttum. Çok da gizli olmayan bir sır mı? Fae'ler, hatta itler bile, büyü dışında herhangi bir şeyle savaşmakta berbattı. Ve tahmin edin, bu son denemede kendimizi kanıtlamamız için bize hangi kural verilmişti?

Tahmin ettiniz, saldırı büyüü yok. Ve benim için bu gayet iyiydi, çünkü benim büyüüm, üst seviye diyebileceğiniz bir şey değildi.

Bir ok daha nişan aldım ve sol kafayı vurdum. "Acele et, Kallik," diye kükredi Yarrow.

Alli. Ben Alli'yi tercih ettim ve o da bunu çok iyi biliyordu.

"Yardım edebilirsin," diye mırıldandım. Ama üçüncü ok da hedefine ulaşınca sııttım. Artık elimizde solmuş canavar çiçeklerinden oluşan bir buket vardı. Sayılır.

Ejderha kafaları yere düştü. Anlayabildiğim kadarıyla ölmüşlerdi. Ama ceset hareket etmeye devam ediyor, sıcak kumda sendeliyor, kafaları da peşinden sürüklüyordu.

İğrenç. Yine de son sekiz yılda gördüğüm en kötü şey değildi. Kesinlikle katlandığım en kötü şey de değildi.

Canavarı inceledim. Sanki beyni ejderhanın geri kalanıyla bağlantılı değilmiş gibiydi. Yaratık aynı anda hem canlıydı hem *de değildi*. Garip bir şekilde büyülenmiş bir halde, bu tuhaf görüntüyü izlemek için yayımı ve okumu indirdim.

Yarrow'un gür sesi beni sarsarak, "Paraları geri al," dedi.

Yakındaki ağaçlardan yeşil enerji çektim ve bunu çivit mavisini büyüme beslemek için kullandım, sesimi yükseltmek için boğazıma sardım. "Bozuk paralar," diye sihirle güçlendirilmiş sesimle grubun yarısına bağırdım. "Paraları alın!"

Rowan omzuma vurdu. "Yarrow senden önce sipariş vermeyi başardı mı?"

Evet. Ve bunun sonunu asla duyamayacaktım. Altın Hanesi'nin piçisi Yarrow -Kraliyet Hanesi'nin bir seviye altı- neredeyse geldiğim andan beri kendini varlığımın baş belası olarak tayin etmişti. Çok fazla düşünecek olursam, kıyafetlerimi kurcalarken sümüksü ellerinin üzerimde gezindiğini hâlâ hissedebiliyordum.

Ürperdim. *Hayır, oraya gitmiyorum.*

Birliğimizin iki yarısı canavarın etrafını sardı.

Heyecanlı bir çılgılık yükseldi ve bir süre sonra hazinemizi fark ettim. Sendeleleyen ejderha gövdesinin arkasında demirle bağlanmış ahşap bir sandık vardı.

Rowan sandığa ilk ulaşan oldu ve demirden uzak durmak için ahşap kenarı tutarak kapağı açtı. İçeri bakmak için eğildiğinde koyu kahverengi saçları ışığı yakalayarak güzel bir bakır rengine dönüştü. Hayır, bu rengi yansıtan saçları değildi. Başını kaldırdı, bakır rengi yüzünde parıltıyordu. "Kahretsin. Yeterince bozuk para yok." Gözlerini kaçırdı. "Sadece yirmi, en fazla."

O zaman bu bir 'takım olarak mutlu paraları toplama' işi değildi. "Ya bir jeton alırsın ya da kışına tekme yersin" işiydi.

Bana bir tane attı ve kendi cebine attı, sonra diğerleri geri kalanlar için mücadele ederken geri çekildi. Yarrow ön tarafa doğru ilerledi.

Rowan omzuma dokundu. Yetimhanede birlikte kalmıştık ve sıkı arkadaş olmasak da birbirimizi yıllardır tanıyorduk. "Gitmeliyiz. Sanırım bundan sonra ..."

Başımı salladım, paramı kalçamdaki keseye yerleştirmeye başlamıştım bile. "Bir sonraki yarışma da muhtemelen aynı şekilde olacak. Daha fazla insanı elemek için daha da az bozuk para olacak."

Oyun değişmişti.

Yanında koşmaya başladığımda yayımı yavaşça kaldırmadım, onun yerine sol elimde sabit tuttum, sağ elimde iki ok vardı. Daha fazla canavar ortaya çıkmadan önce yayımı çıkarıp hazır etmek daha iyiydi.

Ancak kum tepesinden koşarken gözüme bir şey çarptı: ağlayan bir Bracken parkurun bir kenarına toplanmış, omuzları titriyordu.

Oklarımı kemerime soktum, ona doğru koştum ve kolundan yakaladım. "Kalk ve at, Bracken. Belki bir sonraki parayı bulmana yardım edebiliriz."

Başını salladı, uzun sarı saçları bağlanmamıştı ve şimdiden feci şekilde karışmıştı. "Tamam mı?"

Rowan parlak yeşil gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi, ben de öyle. Onu geride bırakamazdık. Fae'lerin atalarının evi olan Tepenin Altı, öngörülemeyen zorluklarına göğüs germeye hazır olanlar için bile tehlikeliydi. Diyarın bu bölgesi, Denenmemişlerin Borusu'nun çalınmasından sonraki birkaç saat boyunca daha da istikrarsız olacaktı. Ayrıca -elimi Bracken'ın bileğinde sıktım- boktan bir eğitmene sahip olması onun suçu değildi. Rowan ve ben Bres'i yakaladığımız için şanslıydık. Yaşlı bir osuruk olmasına rağmen, bu eğitim boyunca genç fae'lere akıl hocalığı yapma konusunda en iyisiydi.

Biz koştukça kum ayaklarımızın altında kayıyor, kavurucu ve pütürlüden soğuk, ıslak ve ağıra dönüşüyordu. Önümüzde göz alabildiğine uzanan gerçek bir okyanus belirdi ve bir dalga sağımıza çarpıp yepyeni sahili yukarı doğru uzatırken ayaklarımı yavaşlattım.

Underhill yine saldırıyor.

Ve bu sefer beni canımın yandığı yerden vurmuştu. Dalgalı yüzeyi incelerken kalbim küt küt atıyordu. Boğazımı tırmalamaya çalışan panik halindeki korkudan, yüzeye çıkmaya çalışan eski bir anıdan yüz ifademi uzak tutmaya çalıştım.

Soğuktu, su çok soğuktu ve nefes alamıyordum.

Hayır, hayır geçmişin geleceğimi çalmasına izin veremezdim.

"Bres üç ana zorluğumuz olacağını söyledi. Silahlar. Cesaret. Akıl." Rowan'ın sesi bana doğru geldi. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Silah engelini tamamlamıştık, en azından benim düşüncem buydu.

Dalgalar sakinleşip yüzey hareket etmeyi bıraktığında bastırılmış bir nefesi serbest bıraktım. "Cesaret."

Bracken kollarını kendine doladı. "Neden? Bu sadece su. Belki de Zihin'dir. Tehlike baş gösterdiğinde nefesimizi uzun süre tutmak daha zordur."

Şaka yapmıyorum. Bu başarı, nefes almak için insani içgüdüleriyle savaşmak zorunda kalan itler için daha da zordu. Sudan korkanlar için daha *da* zordu.

Bundan sonra olacaklar için kendimi içten içe hazırlarken yumruklarım kıvrıldı.

Çenemi kaldırarak suya baktım. Gümüş bir şeyin parıltısı havada uçtan uca süzüldü, sonra dalgalı okyanusa düşüp kayboldu.

"Bunu gördün mü?" Mırıldandım.

Rowan'ın başını salladığını görmekten çok hissettim. "Gümüş para," diye homurdandı.

Bu benim için yeterli bir onaydı. En iyisi bu işi bitirmektir. Fikrimi değiştiremeden kıyafetlerimi çıkardım ve silahlarımı ıslak kumlara bıraktım.

Rowan aynı şeyi yapmadan önce bana soru sormadı ve Bracken kısa bir aradan sonra soyundu.

"İyi bir yüzücü müsün?" Rowan ona sordu.

Bracken başını eğdi. "Evet."

Bana sormadı -zayıflığının genel bilgi haline gelmemesi için çok çalışmışım. Yani, yüzebilirdim, ama ...

Buz gibi soğuk bana çarptığında tıslayarak ayaklarımı sığıklara doğru zorladım.

Birliğin geri kalanı geldiğinde üçümüz belimize kadar yüzmüştük. Rowan ve Bracken daha fazla gecikmeden yüzmeye başladılar. Diğer Denenmemişler bizden işaret alacaklardı. Oyalanamazdım, bunu yapmak zorundaydım. Burnumdan birkaç kez nefes alarak panik düşüncelerimi bastırdım ve ileriye doğru daldım.

Su o kadar soğuktu ki göğsümün ve başımın üstündeki demir bantları sıkıştırıyordu - yoksa bu panik miydi? İlk başta çılgınca hareketlerle, hava almak için su yüzeyine çıkmadan önce yüzebildiğim kadar yüzdüm. Rowan ve Bracken önümdeydi. Dişlerimi gıcırdatarak, gümüş parıltısını gördüğümüz noktada onlara katılmak için acele ettim.

Rowan derinlere baktı ve ben de göreve odaklanmaya çalışarak baktım. Su son derece berraktı, aşağıya kadar görebiliyorduk ve tam dipte ejderhanın koruduğuna benzer bir sandık vardı. Ahşap. Demirle kaplanmıştı.

"Derin nefes al," dedi Rowan. "Bu çok derin."

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı ama alabildiğim en büyük nefesi aldım ve aşağıya daldım.

Çok zorladım, ama ancak yarısına ulaşmıştım ki, sıkılaştan ciğerlerim nefes almam için bağırmaya başladı. Mantıken, yarı fae olduğum için birkaç dakika nefes almam *gerekmediğini* anlıyordum ama yarı fae olduğum için zihnimin insan kısımları bunu doğru olarak kabul etmiyordu, boğulma fobim olmasa bile.

Rowan ve Bracken neredeyse göğsüme kadar önümdeydiler.

Ciğerlerimdeki basınç arttı. Zihnim bana acilen kıyıya dönmem için bağırıyordu ama hayır, vazgeçmeyecektim.

Kesinlikle reddettim.

Kabarcıklar dudaklarımdan kayarak yüzeye doğru geri aktı ama ben devam ettim.

Neredeyse geldik.

Rowan döndü, elinde gümüş bir para vardı. Önüme baktı, işaret ederken gözleri büyüdü.

Yarrow hızla yüzerek bana yetiştiğinde suyun içinde döndüm. Elindeki kavisli bıçağı sol baldırıma sapladı. Etrafımızda kırmızı bir çiçek açmıştı ama suyun uyuşturan soğuşunda kesiğı zar zor hissettim.

Bir kez daha salladı ve ben geriye doğru pedal çevirerek yumuşak ve yumuşak bir şeye çarptım.

Yarrow'un kuyruğunu kısıtırıp kaçması, yumuşak ve yumuşacık şeyin ne olabileceğinin iyi bir göstergesiydi.

Beklenmedik şeylere dikkat edin.

Yavaşça döndüm ve nefes alma ikilemimi unuttum.

Dokunaçlar etrafımda patladı. Deniz yaratığı yüzen birlik üyelerini kancalamak için uzuvlarını dışarı doğru savururken kafam büyüklüğünde vantuzlar gördüm.

Dokunaçlı canavar bana en ufak bir ilgi göstermedi, onun yerine diğer Denenmemiş'e döndü. Beni görmesi için ona çok mu yakındım?

Kahretsin, sudaki kan kokusunu fark etmemesine imkân yoktu. Kemerimi çıkarıp bacağımanın etrafına bağladım, sonra yaratığın şişkin, pembe vücudunun altından göğsüne doğru yüzdüm.

Son gümüş parayı kaparken gözlerim büyüdü. Düşündüğümünden daha fazla stajyer yanımdan yüzerek geçmişti. Son madeni parayı kapmak işleri çok kolaylaştırıyordu ve gördüğümüz kadarıyla bir sonraki durakta *daha az* madeni para olacaktı.

Harekete geçmeliydim.

Rowan ve Bracken yüzeye doğru yüzdüler, zaten benden çok ilerideydiler. Deniz canavarı onlara doğru dev bir dokunaç açtı ve Rowan uzvu kesmek için durakladı.

Canavar çığlık attı ve geri çekildi.

Acıyı sevmiyordu, ha? Bildiğim iyi oldu.

Ağzımda bozuk para, sandığı kaptım ve üzerine oturduğu kayalık kaideye çarptım. Yarılma sesi dışarı doğru dalgalandı ve sivri kenarlı uzun bir çita parçası yakaladım.

Sertçe tekmeleyerek dokunaçlı canavarın altına ve arkasına yüzdüm. Rowan ve Bracken'ı yakalamak için suda yükseldi ve ben de onu yukarı doğru takip ettim, eğer onları kancaya takıp diğer Denenmemişlere yaptığı gibi aşağıya doğru sürüklemeyi başarırsa kendimi yaratığı bıçaklamaya hazırladım. Görebildiğim kadarıyla en az yedi fae çeşitli dokunaçlara yakalanmıştı. Hepsini kurtaramazdım ama belki bu birkaçına yardım edebilirdi.

Serbest kalan dokunaçları Rowan ve Bracken'a uzandı ve ben de uzun çıtalı tahta parçasını yumuşak alt tarafına sapladım.

Canavar tekrar çığlık attı, sesi suda yankılandı ve dikkatini deniz tabanına çevirdi, dokunaçlarından birkaç Denenmemiş serbest kaldı. Yapabildiğimin en iyisi buydu.

Şansımı denedim ve altından yüzerek çıktım.

Yüzeye çıktığımda yavaşlamaya cesaret edemedim ama sıgılığa doğru olabildiğince sert yüzdüm.

Teknik olarak *hâlâ* ihtiyacım olmayan havayı soluyarak ıslak kumun üzerine süründüm ve etrafımı inceledim.

Bracken önümde çömelmişti ama Rowan orada değildi. O önden gitmişti. Onu suçlamadım, oyun buydu.

Bracken o parlak mavi gözleriyle beni dikkatle izledi. Birkaç kez göz kırptı ve yayımı ve okumu uzattı. "Çocuklar onları parçalamak istedi."

Ve kırılmalarını engellemiş miydi? Gümüş paramı kalçamdaki keseye yerleştirdim ve silahımı ondan aldım. "Teşekkürler."

"En azından bunu yapabilirdim," dedi. "Para bulmama yardım ettin. Belki artık beni Üçgen'in dışına atmak yerine esnaf olmama izin verirler."

Her renkten bir madeni para almaya kararlıyım, ama o haklıydı - muhtemelen bazı zorlukları başarıp diğerlerini başaramayanlara teselli ödülleri dağıtacaklardı.

"Hadi gidelim." Topallayarak ilerlerken, suyun uyuşturma etkisi geçtiği için bacağım bir katır tarafından tekmelenmiş gibi zonklasa da hızımı artırdım. Hızlı bir bakış bana yaranın ilk düşündüğümünden daha yüzeyde olduğunu gösterdi. Bu iyi bir şeydi.

"Ne oldu?" Bracken sordu.

"Yarrow," diye tükürdüm. Tanrıça onu derinlere lanetlesin. "Benden önce kaç kişi çıktı?"

"Rowan dahil on beş kadar. Yine de bir grup bir araya geldi ve ben ve Rowan'dan önce yüzeye ulaştı."

Bir ittifak. Harika.

Koşuya başladık ve manzara okyanustan yukarı doğru sürekli eğimli kalın bir ormana dönüştü. Uyluk kaslarım ani ve iğrenç sıcakla gevşedi ve yaram hala rahatsız edici olsa da beni engellemiyordu. Yeşillik değiştikçe, zemin de değişti ve çok geçmeden dik bir kayalığın önünde durduk.

"Sence yukarı mı çıkacağız?" Bracken sessizce sordu.

Kaya duvarının bir kısmında parıldayan gri bir kaplama vardı. Elimi ona doğru uzattım ve parmaklarımdan küçük bir enerji zerreciği kayarak beni ileriye doğru çağırdı. "Evet."

Dik kayalıklara tırmanarak, el ele tutuşarak, dikkatlice dayanak noktaları ve parmak tutamakları bularak yukarı çıktık.

Aşağıda hiçbir güvenlik ağı beklemiyordu ve az önce su altında yaşanan telaşlı anarşiden sonra, yükseliş ürkütücü bir nitelik taşıyordu.

Bu cesaret testi olmalıydı.

Dişlerimi sıkarak nefesimi kontrol ettim. Burnumdan girip ağızımdan çıkıyordum. Çıldırılmıyordum, yükseklik beni rahatsız etmiyordu. Bu, okyanustan çok daha fazla benim elementimdi.

Yukarıda bir yerlerde su şırıldıyordu ama elim sonunda uçurumun tepesini bulduğunda bu sesleri bir kenara ittim. Çıkıntının üzerine tırmandım ve aşağıya bakmak için karnımın üzerine döndüm. Bracken tam oradaydı.

Elimi uzatarak son birkaç metreyi çıkmasına yardım ettim. "Başardın. İyi iş çıkardın."

"Bize katılabildiğine sevindim," diye seslendi

Yarrow. Çömelerek döndüm ve onunla
yüzleştim.

Onlar.

Çocuklar Yarrow'un etrafında yarım daire şeklinde yayılmışlardı, Rowan da aralarındaydı. On beş kişiydiler.

"Bölük lideri olarak," dedi, "bayanların önce gitmesinde ısrar ediyorum. Gerçi bu kelimenin sizin gibi ... şüpheli bir soydan gelen biri için geçerli olduğundan emin değilim."

Yüksek mevkidekilerin dinleyebileceği durumlarda bana it dememeye her zaman dikkat ederdi.

Yarrow güldü ve diğerleri de onunla birlikte güldü. Rowan da dahil. Olamaz. Rowan kazanan tarafa katılarak beni kızdırmamıştı, bu sadece akıllıcaydı ama bir pislik olmak? Bu onu benim boktanlar listeme soktu.

Çocukların bizi neden beklediğini tahmin ediyorum. Önlerinde gerçekten tehlikeli bir şey vardı ve Yarrow önce başkasının bunu mahvetmesini izlemek istedi. Korkakça bir fikir olsa da akılsızca bir fikir değildi.

Ona sert bir gülümseme verdim. "Geçen gece söylediğin gibi değil, *birlik lideri.*"

Bıçağının kabzasını sıkıca kavradı, parmak eklemleri gerildi ama sanki tırmanıştan sonra bacağım zonklamıyormuş ve bükülmek üzereymiş gibi yanından geçip gittim.

Çünkü onların ötesinde bir sonraki mücadele vardı. Ve sınırlı para teklifiyle, önce gitmek mantıklıydı.

Alaylarına ve sataşmalarına aldırmadan, çıkıntıdan uzaklaşan tek yolu seçtim. Suyun şırıltısı, kanımın ani atışını kulaklarımda yankılayan öfkeli bir kükremeye dönüştü.

Yine mi?

Gözlerim yuvarlandı.

Dikey bir şelale, buradan inanılmaz derecede küçük görünen bir su havuzunun içine, ancak yüzlerce metre olabilecek bir yükseklikten aşağıya doğru akıyordu. İçine dalma düşüncesi nefesimi kesmişti. *Bunu yapmamızı istemiş olamazlar.*

Yine de açık gri renkte parıldayan yol tam bu noktada durmuştu ve gidecek başka bir yer yoktu.

Kesinlikle atlamamız gerekiyordu.

Bir adım geriye kaydım. Hayır. İmkânı yok. Bunu yapamazdım. Underhill'in sık sık bir rüya gibi gelmesi, burada ölemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Atlarsam ya kayalara çarpacak ya da boğulacaktım.

Bir ayağımı daha geri kaydırdım.

"Alli, dikkat et," diye bağırdı Bracken.

İri bir el kürek kemiklerimin arasına girdiğinde bir çığlık attım. Sağlam bacağımınla itmek için sadece bir saniyem vardı, bedenimi uçuşumun yüzünden uzağa fırlattım.

Ve sonra . . . serbest düşüş.

Bir çığlık boğazımda düğümlendi ve zihnimi doldurdu. Panik beni vurdu, o kadar güçlüydü ki görüşümün kenarlarında siyahlık belirdi. Gözlerimi kapattım ve kaderime teslim oldum.

Ölüme tehlikeli bir şekilde yaklaştığımda sık sık başıma gelen bir şeydi bu. *Dışlanmış bir it olarak büyümek. Yetimhane. Bu teste gelmek için savaşmak.*

Hiçbir uyarı olmadan, düşüşümü yavaşlatan ve beni kollarında sallayan sakinleştirici bir sıcaklığın içine kaydım. Su. Ama o kadar rahatlatıcıydı ki, inişim o kadar kusursuzdu ki, bir an için çarpma anında öldüğümü sandım.

Sihir iş başındaydı.

Beni şelalenin dibine doğru götüren suyun huzurlu tutuşuna karşı çırpındım. Düz bir kayanın üzerinde tanıdık bir tahta sandık beni bekliyordu.

Titreyerek ve otomatik pilotta hareket ederek kapağı geri ittim ve sekiz altından birini çıkardım, sonra Bracken için de bir tane daha aldım. Bu adamlar kışımızı öpebilirdi.

Hâlâ şoktayken kendimi bir kez daha suya girmeye zorladım ve sıcak lagünün kenarına kadar yüzüp kendimi dışarı çektim.

Toprak. Görkemli, sağlam, boğulmayan toprak nihayet altımdaydı. Çömelerek parmaklarımı toprağa batırdım ve diğer Denenmemişlerin her birinin suya düşüşünü izledim. Hiçbiri zarar görmedi; bu da aslında inişte herhangi bir tehlike olmadığını doğruluyordu. Sadece atlamak için cesarete ihtiyacımız vardı.

Ya da itilme şanssızlığı.

Yarrow atlayış yapan beşinci kişiydi. Altın para için hala zamanında.

Piç kurusu.

Rowan yuvadan uçan sekizinci kişiydi.

Başı öne eğik bir şekilde sudan eli boş çıktı.

Ona fazladan para vermedim. O melodiyi ayarlardı, ben de ona göre dans ederdim.

Bres ve diğer eğitimciler ormandan çıktılar ve ben de onların arkasında, son engele ulaşamamış olan Denenmemiş arkadaşlarımın çoğunun sırlı sıklam gelişini belli belirsiz fark ettim.

Dikkatim uçurumun tepesindeydi. Bracken aşağı inmemişti. "Dal, Bracken," diye fısıldadım.

Yapacağından şüpheliydim -bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilseydim yapmazdım- ama eğer meydan okumayı tamamlamazsa, parayı teslim etmem konusunda bana zorluk çıkarabilirlerdi.

Bir an sonra, mide bulandırıcı bir vınlama ve sarının hızlı bir çizgisi oldu. Çok az bir sıçramayla suya çarptı. Yüzeye çıkana kadar birkaç saniye geçti.

"Paraların hepsi bitmişti ama yine de atlayayım dedim." Omuz silkti ve bana katıldı.

Fazladan altın parayı avucuna sıkıştırdım ve yüzündeki şaşkın ifadeye göz kırptım. Bakalım Rowan çürük yumurtayı nasıl sevmiş.

Biri alkışladı ve dikkatimi çekti.

Bres bir adım öne çıktı. "Üç sikkesi olanlar Seelie'nin Seçkinleri arasına girecek. Seçtiğiniz alanda eğitimin yanı sıra maaş, kendi eviniz, bir arma ve iki insan hizmetkâr alacaksınız."

Yarrow göğsünü kabarttı.

Burnumu kırıştırdım, ama eğitime başladığım andan itibaren içimi dolduran derin özlem şimdi içimde sert bir şekilde yükseldi.

Kendi evim.

Kendi param.

Üç sikkem vardı. Bir Elit olurdum. Arma ve hizmetkârlar onlarda kalabilirdi ama geri kalanı ... işte bağımsızlık ve özgürlük buydu.

Bres sözlerine şöyle devam etti: "*İki* sikkesi olanlar Seelie'nin Orta Sınıfına girecek. Seçtiğiniz alanda eğitim alacaksınız, bunun yanı sıra yarım maaş ve sizin statünüzde olanlarla ortak konaklama imkanı bulacaksınız."

Bracken kolumu tuttu ve sertçe sıktı. "Teşekkür ederim, Alli."

Umduğundan daha iyiydi.

Cevap veremedim, benim için çizdikleri geleceği duymaktan hafifçe uyuşmuştum.

"Tek bozuk parası olanlar-" diye seslendi. Sırılsıklam olan gruptan birkaçı başını kaldırıp baktı. Dokunaçlı canavarı geçememiş olmalılar. "-Siz

zanaatkâr olarak eğitilecek ve sizin statünüzdekilerle ortak konaklama imkânları sağlanacaktır."

Sekiz yıllık eğitimden sonra birliğimizde sadece yirmi dört kişi kalmıştı. Parası olmayan dört kişiden ikisi ağlamaya başladı, diğer ikisi ise Bracken'ın uçurumda titrediğinden daha fazla titriyordu.

"Ve bozuk parası olmayanlar da," diye duyurdu Bres, "tüccar olacaklar."

Benim soluğum da diğerlerinininkine katıldı.

"Bunu yapmayacaklarını biliyordum." Rowan bana doğru yaklaştı. "Fae sayısı bu kadar azken ve insan sayısı bu kadar fazlayken bizi dışarı atmazlar."

Bu saçmalığı yaptıktan sonra benimle konuşmaya çalışmıyordu.

Geri zekalı. Onu görmezden geldim.

Bres ellerini iki yana açtı. "Sekiz yıllık sıkı çalışma. Hâlâ buradaysanız, değerinizi yüzlerce kez kanıtlamışsınız demektir. Hangi sıfatla olursa olsun, her biriniz Seelie sarayına katılmaya layıksınız. Geriye kalan tek şey saygıdeğer kralımıza yemin etmek. Yeminlerinizi dinlemek üzere Kahinimizi takdim etmek benim için bir onurdur."

Kitlemizde bir dalgalanma oldu. Çoğu kişi efsanevi Kahin'i sınıflandırma sırasında -Seelie ya da Unseelie sarayına yerleştirildiğiniz zaman- görmüştü ama ben sınıflandırılmamıştım.

Yaşlı, kambur kadın ormandan sürünerek çıktı ve eğitimcilerle bizim şaşkın birliğimiz arasında durdu. Yüzünü bir kukuleta örtüyordu ve kukuletanın derinliklerinde saklı olanı görebilmek için gözlerini kırpıştıran tek kişi ben değildim.

Eğitmenler tek sıra olmamızı emretti ve ben de Bracken'ın arkasındaki sıranın en arkasına geçtim. Önümdekiler diz çökerek kendilerini Seelie Kralı'na bağlayacak yemini ettiler.

Unseelie mahkemesi. Bu bir fae'nin öylece *söyleyebileceği* bir yemin değildi. Mahkemeye verilen sözü bozan bir fae sihirli bir şekilde bağlanır ve sürgüne gönderilirdi.

Üç madeni paramı uyduruk bir teknik gerekçeyle elimden almalarını beklerken bastırduğım nefesi serbest bıraktım. Sıra azaldıkça heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturdu. Eğitim için hangi bölgeyi seçmeliydim? Ve yaşamak için? Alaska kıyılarındaki Bering Denizi'nde yer alan Unimak Adası güzel kuytu köşelerle doluydu. Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu.

Hayatım boyunca bu anın hayalini kurmuştum.

Sonunda gerçekleşiyordu.

Bracken diz çöktü ve Underhill'e ilk girdiğimizde hepimizin bir gün söylemeyi umduğu sözü mırıldandı.

Gülen ve sırttan yoldaşlarımıza katıldığında çenemi eğdim ve onun yerine diz çöktüm. Yemini en son ben söyledim.

"Elin," diye sordu Kahin.

Tekrar yaşlı kadının kapüşonunun içine bakmaya çalıştım ama sadece bir tutam uzun gri saçını görebildim; bu da onun yaşının bir kanıtı sayılırdı, çünkü fae'ler insanlar gibi yaşlanmazdı.

Sağ elimi uzattım ve o da kristal bir bıçağın ucuyla avucumu deldi. Kan bıçağa tırmandı.

"Şimdi yemin et Kallik," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ve Tanrıça bundan sonrası için bize yardım etsin."

Kahin, yaşına yakışmayan bir hızla kristal bıçağı ayaklarımın dibindeki toprağa sapladı.

Kaşlarımı çattım. Bunu başka kimseye yapmamıştı. Ama Galce kelimeler bu ana hazırlanmak için bana öğretilmişti ve şimdi dudaklarımdan melodik ve sert bir şekilde akıyorlardı.

"Ben, No House'dan Kallik, Underhill'in kanunlarını koruyacağıma ve destekleyeceğime yemin ederim." Elimin battığı yer ısındı ve elimi ovuşturdum. "Ruhumu onun gücüne bağlıyorum. Kılıcımı Kral Aleksandr'ın emirlerine itaat etmesi için bağlıyorum." Sıcaklık arttı ve titreyen bedenime hızla yayıldı. "Eğer bunda başarısız olursam, bu dünyadaki, Yeraltı'ndaki ve ötesindeki yerimi kaybederim."

Son sözler dudaklarımdan döküldü ve yeryüzü kabarıırken büyüm içimden dışarıya doğru bir patlama dalgası halinde yuvarlandı. Etrafımızdaki hava yeşil bir şimşek patlamasıyla çatladı. Dünya patlarken aynı renkte, jilet gibi keskin buz parçaları etrafımıza fırladı.

Fae ılık atarken ellerim başımın üzerinde yere düştüm.

Ama bedenimin altında şekil değiştiren zeminden saklanmak mümkün değildi.

Orman, su, kum, bal, bulut, dikenler, buz.

Underhill aşırı derecede öngörülemezdi ama sekiz yıl içinde *hiç* böyle bir şey yapmamıştım. Ne oluyordu?

Dünya sallanmaya devam ederken dört ayak üzerine kalktım ve çam iğneleriyle kaplı çok normal bir toprak zemine baktım. Fazla normal. Buraya geldiğimden beri gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Başımı kaldırdım ve bakışlarım Kahin'inkilere çarptı. Kukuletasını çıkarmıştı ve bir gözü büyük bir kesikle kapatılmışken, diğer gözü mümkün olan her renkle doluydu.

Bana kınayan bir sessizlikle baktı.

"Neler oluyor?" Çılıkların ve gök gürültüsünün üzerine fısıldadım.

Bir şekilde beni duydu.

"Underhill artık yok, Hanesiz Kallik," diye yanıtladı Kahin. "Sen onu yok ettin."

OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN BAL VE KÜLDEN BİR MAHKEME
SATIN ALIN

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.